

ONS ZEELAND PANORAMA

29 JULI 1937 — No. 30

LOSSE NUMMERS 15 CENT

JAMBOREE-APPÈL

DIT NUMMER IS GROOTENDEELS GEWIJD AAN DE JAMBOREE

De romantiek van het hoog oprlammende kampvuur.

DE NEDERLANDSCHE PADVINDERS

door **TON KOOT**, commissaris voor voortrekkers

Schrijver van: „Volg het Spoor”,
„Sportief Kampeeren” en
„B.P. de Chieff!”

„Met de uitdrukking verkennen worden het werk en de eigenschappen van woudloopers, ontdekkingsreizigers en pioniers bedoeld.”

B. P.

Padvinderij noemde men het vroeger, spel van verkennen heet 't thans en daarmee wordt juister benaderd wat lord Baden Powell of Gilwell — kortweg Bie-Pie genoemd — de Chieff Scout en stichter dezer wereldbeweging, bedoeld heeft. Het is een wonderlijke beweging. één die de jongens weet te pakken. In de dertig jaar van haar bestaan is ze haar leden in de negenenveertig aangesloten landen niet meer bij tienduizenden, maar bij miljoenen gaan tellen! Vier maal kon al een wereldbijeenkomst gehouden worden, die met een romantisch woord jamboree heet (een woord dat thans minstens even bekend is als: padvinder). Nu staan we, met Nederland als gastheer, aan den vooravond van de 5de Wereldjamboree. Een ware padvindersonlympiade!

De komst van deze duizenden gezonde jonge snaken in ons land, allen vaardige, vroolijke jonge gasten in dezelfde sportieve uitrusting, met dezelfde opgewektheid en goeden wil, maar ook met dezelfde idealen beziel, door eenzelfde wet en belofte gebonden, dat geeft toch wel even te denken en doet onwillekeurig vragen: wat wil die padvindersonbeweging eigenlijk?

Lord Baden Powell opent zijn wereldbekende handboek „Scouting for boys” (Het verkennen voor jongens) met deze kenmerkende zinsnede: „Met de uitdrukking verkennen worden het werk en de eigenschappen van woudloopers, ontdekkingsreizigers en pioniers bedoeld.” En daarmee zet hij ons meteen in de avontuurlijke sfeer en den romantischen geest, die jongens zoo lief is. Geen Indiaantje

Staatsraad Rambonnet, de hoofdverkenner van 't groote nationale geheel „De Nederlandsche Padvinders”.

spelen, maar stoer voortrekkerswerk in vertrouwen op de Hoogere Macht en voor de eer van ons land, werk, onzen fiersten baanbrekers waardig.

„Om deze kern op te bouwen,” zegt hij verder, „verschaffen we hun spelen en oefeningen, die tegemoet komen aan hun wenschen en instincten en tegelijkertijd opvoedend werken. Van het standpunt van den jongen gezien, plaatst het hem in een troep, waar broederschap den grondtoon vormt, wat eigenlijk zijn natuurlijke organisatievorm is, zoowel bij het uithalen van kattenkwaad als bij spelen of rondslenteren. Het verkennen geeft hem gelegenheid een kwiek uniform en dito uitrusting te bezitten, het spreekt tot zijn verbeelding en romantischen zin en het houdt hem bezig in actief buitenleven.

Van het standpunt van de ouders gezien, geeft het hem gezondheid en fysieke ontwikkeling, het brengt hem energie, vindingrijkheid en handvaardigheid bij, hij krijgt begrip van discipline, moed, ridderlijkheid en vaderlandsliefde, in één woord, zijn karakter wordt ontwikkeld. En dat is voor iemand, die zijn weg door het leven moet banen, meer essentieel dan iets anders.”

Weinigen hebben ooit scherper de behoeften der jeugd gevoeld en zijn er tevens in geslaagd aan die behoefte tegemoet te komen. Baden Powell voelde het nijpende gemis aan echt geluk en religieuzen zin. Hij, die zelf altijd jong gebleven is in zijn hart, wilde een schema opbouwen ter aanvulling van de programma's der bestaande jeugdverenigingen. Het groeide vanzelf uit tot een zelfstandige beweging, ja, zelfs tot een wereldbeweging, waarvan hij zich op een gegeven oogenblik aan het hoofd vond, als de man van wien de bezielende leiding uit móest gaan!

Hij gaf den jongens een wet en een belofte. Eigenlijk is het een eerecode, zooals de ridders uit de middeleeuwen dien kenden, maar ook zooals de Indianen uit Noord-Amerika en de Indiërs en de Japansche samurai en alle Europeesche naties hun oude wetten hadden. Geen wet die een verbod oplegt, maakte de Chieff, maar een wet die zegt wat een verkenner is en doet. In tien artikelen vat hij zijn wet samen, die luidt:

Op zwerftocht. Nauwkeurig wordt het verkende terrein in schets gebracht.

Op de eer van een padvinder kan men vertrouwen.

Een padvinder is trouw.

Het is de plicht van een padvinder zich nuttig te maken en anderen te helpen.

Een padvinder is een vriend voor allen en een broeder voor alle andere padvindere.

Een padvinder is ridderlijk.

Een padvinder is een dierenvriend.

Een padvinder weet orders te gehoorzamen zonder tegenspreken.

Een padvinder glimlacht en fluit onder alle moeilijkheden.

Een padvinder is spaarzaam.

Een padvinder is rein in gedachten, woord en daad.

En omdat B. P. ook jong is geweest en omdat hij drommels goed begreep, hoe gauw „men“ overdrijft en ongevraagde critiek uitoefent, laat hij er een elfde ongeschreven artikel op volgen, luidende :

Een padvinder is géén dwaas !

En dit teekent in één haal den geest, waarin men de wet bezien moet. Een verkenners belooft bij zijn entrée in de beweging, zich naar deze artikelen te richten en legt daartoe bij zijn installatie de belofte af (geen gelofte of eed !), die luidt :

Op mijn eer beloof ik ernstig te zullen trachten: Mijn plicht te doen tegenover God en mijnland. Iedereen te helpen waar ik kan.

De padvindere wet te gehoorzamen.

Voor de katholieke verkenners luidt deze zinsnede:

Op mijn eerewoord beloof ik met Gods genade ernstig te zullen trachten :

Mijn plicht te doen tegenover God, Kerk en mijn land.

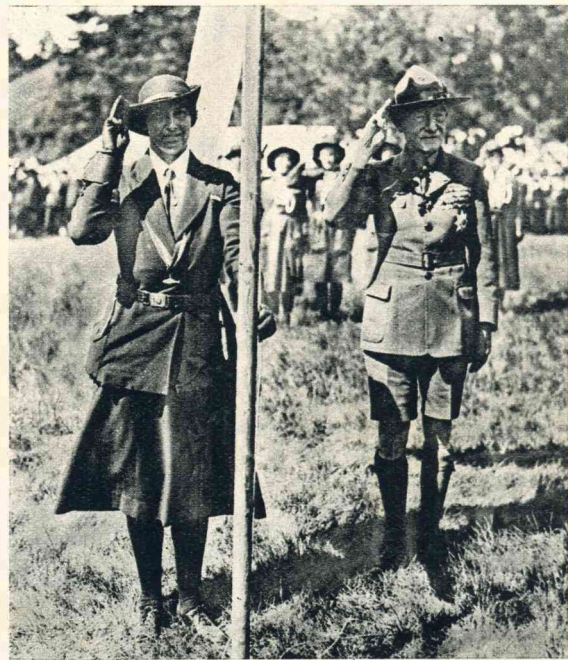
Naar Nederland waaide al snel een vleug van B. P.'s ideeën over en 1910 zag de eerste „echte“ padvinderepatrouilles, sindsdien bekend als de 1910-patrouilles. O, daar moest baangebroke worden ! Er is in die dagen van primitieve middelen en dito padvindereideeën heel wat verzet. De groote hoeden en bloote knieën wekten heel wat spotlust en zelfs handtastelijkheden op. Doordat hier de bezielende leiding van een Baden Powell, zooals Engeland 't voorrecht had, ontbrak, heeft 't vele jaren geduurd voor men in het padvindere werk meer zag dan een georganiseerden vorm om kattekwaad uit te halen ! Het was Z.K.H. prins Hendrik, die in 1915 de toen bestaande vereenigingen tezamenbracht tot een grootere nationaal geheel „De Nederlandsche Padvindere“ (N.P.V.) en het

Een herinnering aan het nationaal padvinderekamp te Wassenaar in 1932. Lord Baden Powell wordt rondgeleid door een welp.

Een woudlooper-oefening van een Engelschen verkennersstroep. Met groote vaardigheid bouwen de „scouts“ een brug.

was ook op zijn aanwijzing, dat de oud-minister, staatsraad J. J. Rambonnet, in 1920 het roer in handen nam en sindsdien als hoofdverkenners leiding geeft aan het spel van verkennen in Nederland.

Lady en lord Baden Powell hooren het Wilhelmus aan tijdens een bezoek van zeshonderd Engelsche padvindereleidsters en leiders aan het landgoed „De Raaphorst“.

Zoo vormen „De Nederlandsche Padvindere“ in ons land de nationale organisatie, die aangesloten en erkend is door het internationale bureau en waardoor andere padvinderevereenigingen van confessioneelen aard in het wereldverband opgenomen zijn. De Wereldjamboree is er om daar nadruk op te helpen leggen; vrienden maken, een werkelijke broederschap vormen, dát is de wensch van lord Baden Powell en daar geeft Vogelenzang nu volop gelegenheid voor !

Een horde welpen met Akeela.

DE HIËRARCHIE in de Padvindwerswereld

RANGEN EN GROEPEERING

door ing. W. FUYT

Commissaris van materiaal en magazijn-
diensten Wereldjamboree 1937

Nu dezer dagen de Wereldjamboree 1937 Bloemendaal-Vogelenzang haar poorten zal openen en gereed zal zijn duizenden en nog eens duizenden bezoekers te ontvangen en dezen te toonen, welke waarde men aan het „verkennen” mag toedelen, zal ongetwijfeld alles wat daarmede samenhangt in het brandpunt der publieke belangstelling staan. Onderstaande instructieve uiteenzetting moge dan ook een poging zijn tot het beter doen begrijpen en waardeeren van het eigenlijke „scouting”, zooals dit door den stichter, lord Robert Baden Powell, aan de wereld werd gegeven, toen hij in 1907 op het Brownsea-eiland zijn eerste experimenteele kamp hield.

Het geheele schema van rangen en groepeerings in den loop der jaren gegroeid en opgebouwd aan de hand van in de praktijk opgedane ervaringen.

Ditmaal wil ik uitgaan van de plaats, waarop de jongen zijn allereerste schreden in de wereldbroederschap van padvindwers ook maar kan aanvangen.

De jongste aangeslotenen bij de padvindwers zijn de welpen (8-12 jaar). Na zijn periode van teerpoot wordt hij geïnstalleerd tot welp, met de mogelijkheid van het behalen van zijn eerste ster, tweede ster en vaardigheidsinsignes.

Zes van deze jolige groengetruide snaken vormen een nest. Hun leider wijst den meest geschikte aan als nestgids. De gids kiest met goedvinden van den leider — Akeela — een helper. Twee tot vijf van deze nesten vormen een welpenhorde (dus 12-30 jongens). De Akeela (welpenleider, afgekort W.L.) wordt geassisteerd door een of meerdere assistenten (A.W.L.'s), die allen ook een spelnaam dragen als: Baloe, Baghera, Ka, etc. etc. Het geheele welpenspel is gebaseerd op Rudyard Kipling's „Door wolven

opgevoed”, waaraan ook de spelnamen ontleend zijn. De horde speelt in hordeverband. Akeela is de verantwoordelijke persoon, waar alles om draait (programma's, spelen, etc.). De verkenner (12-17 jaar). De jongens, die uit de horde naar de verkenner overkomen, hebben door hun vaardigheid (training in concentratie, etc.) een kleinen voorsprong op hen, die er van buiten af inkomen. Echter doen zij volledig afstand van alle behaalde onderscheidingen en beginnen geheel overnieuw.

Na tot 3e klasse verkenner te zijn geïnstalleerd staan de mogelijkheden 2e en 1ste klasse verkenner, alsmede het behalen van vaardigheidsinsignes etc. voor hen open. Zes verkenner, echte Hollandsche jongens met een open gezicht en van enthousiasme tintelende oogen, vormen een patrouille. Uit hun midden kiezen zij, in overleg met hun leider — hopman — een patrouilleleider (P.L.). Deze laatste kiest in overleg met zijn jongens en

met advies van zijn hopman (verkennerleider, afgekort V.L.) een assistent-patrouilleleider (A.P.L.).

Twee tot vijf patrouilles vormen een troep (12-30 jongens) onder leiding van den hopman, bijgestaan door zijn vaandrig(s) (assistent-verkennerleider of kortweg A.V.L.).

Bij de zeeverkenner worden de aanspreeknamen voor hopman resp. vaandrig vervangen door schipper en stuurman. De patrouilleleider heet dan bootsman en zijn assistent bootsmaat. De patrouille heet bak.

Heeft in de horde de geheele spel-leiding en de daaraan verbonden voorbereiding door Akeela plaats, zoo geschiedt dit in den troep door den dienstraad (zeeverkenner: scheepsraad). Wij hebben hier te doen met een zelfbestuur van den troep door de P.L.'s en A.P.L.'s, waarin de hopman en vaandrig(s) mede zitting hebben. Persoonlijke zaken worden door den eereraad behandeld, waarin de A.P.L.'s geen zitting hebben.

Tenslotte volgen de voortrekkers (17 jaar en ouder). Ieder die zich bij dit onderdeel wil laten opnemen en in dit verband werken aan zijn training voor de maatschappij, wordt eerst voortrekkersgast (afgekort Vt.g.). Vier tot tien man vormen een ploeg onder een uit hun midden gekozen ploegleider (P.L.), al of niet geholpen door 'n A.P.L. (assistent-ploegleider). Een of meerdere ploegen vormen den stam.

Aan den stam wordt leiding gegeven door den oubaas (voortrekkersleider, kortweg Vt.L.). Wordt de stam groot, dan heeft de Vt.L. een baas (assistent-voortrekkersleider, A.Vt.L.) om hem bij 't verrichten der noodzakelijke werkzaamheden te helpen, tot zijn beschikking.

Zijn bij de horde en den troep de Akeela en de hopman in meerdere of mindere mate in het directe spelwerk ingeschakeld, zoo staat bij den stam de oubaas op den achtergrond als oudere raadsman. De Vt.'s werken aan hun training zowel in ploegverband als zelfstandig.

Deze drie eenheden: horde, troep, stam vormen samen de padvindwersfamilie of groep. Uit Akeela, hopman (schipper), oubaas wordt de groepsleider (Gr.L.) gekozen. Deze laatste is het familiehoofd en als zoodanig een goede vriend en steun voor de andere leiders.

De groepen kennen verder nog een groepscomité, samengesteld uit ouders en belangstellenden.

Een of meerdere groepen in een plaats vormen een afdeling met een plaatselijk bestuur.

Een of meerdere afdelingen, al naar de omvangrijkheid, worden in een district ondergebracht. Aan het hoofd van een district staat de vertrouwensman van het hoofdkwartier, de districtscommissaris (D.C.), die tot zijn helpers heeft A.D.C.'s (assistent-districtscommissarissen) voor de diverse onderdeelen: welpen, verkenner, voortrekkers.

Alle districten vormen te zamen onder het nationale hoofdkwartier de vereeniging „De Nederlandsche Padvindwers”. Op het hoofdkwartier hebben de

Een tweetal Schotsche verkenner wordt begroet aan den ingang van het nationaal hoofdkwartier te Den Haag, waar ook de leiding van de Wereldjamboree zetelt.

H.K.C.'s (hoofdkwartierscommissarissen) zitting, welke door de A.H.K.C.'s (hun assistenten) bijgestaan worden.

Allen staan onder de uiteindelijke verantwoordelijkheid van den hoofdverkenner (H.V.), zijne excellentie J. J. Rambonnet.

Naast de H.K.C.'s en A.H.K.C.'s voor welpen, verkenner en voortrekkers zijn er nog velen aangesteld voor speciale onderdeelen zooals zeeverkenner, bijzondere eischen (hieronder vallen de groepen voor blinden, kreupelen, lichamelijk gebrekkigen, etc.), oud-padvinders, buitenland, training, N.C.V.P.-groepen, R.K.verkenner, Nederlandsch-Indië, Suriname en Curaçao.

Te zamen met den hoofdecommissaris, penningmeester en secretaris vormen alle H.K.C.'s onder den hoofdverkenner-voorzitter het bestuur.

Naast het bestuur staat de raad der vereeniging, eveneens onder voorzitterschap van den H.V., waarin vooraanstaande Nederlanders zitting hebben.

Het heeft Hare Majesteit de Koningin behaagd over het geheel het beschermvrouweschap te aanvaarden.

Een patrouille in het kamp.

Nederland telt 18 districten (per 1 April 1937), waartoe behooren:

	Wel-pen	Verken-ners	Voor-trekkers	Leiders	Totaal
N.P.V. . .	2966	4148	1016	814	8944
R.K.V. . .	3750	4750	988	1338	10826
N.C.V.P. .	1034	1102	232	362	2730
Totaal. . .	7750	10000	2236	2514	22500

Verder waren per 1 April 1937 ingeschreven:

- 140 commissarissen
- 350 afdelingsbestuursleden
- 2700 nietuitvoerende rangen (instructeurs, beoordeelaars)
- 300 oud-padvinders
- 50 diepzeeverkenner

Totaal 3540

zoodat de geheele padvindersbeweging in Nederland op dien datum rond 26000 personen omvatte, welk aantal thans ruim overschreden is.

Niet alleen in Nederland vinden wij verbreiding van het „spel van verkennen.” Bij het internationaal hoofdkwartier te Londen hebben zich de padvindersverenigingen van niet minder dan 52 nationaliteiten laten inschrijven, totaal omvattende rond 2.700.000 welpen, verkenner, voortrekkers en leiders, te zamen de wereldbroederschap van padvinders vormende. Zeer vele hiervan zenden hun vertegenwoordigers naar de Wereldjamboree om hun afhankelijkheid aan den Chief Scout of all the World (stichter van het fenomenale „spel van verkennen”) te betuigen en nieuwe vriendschapsbanden met broederpadvinders uit andere landen aan te knopen.

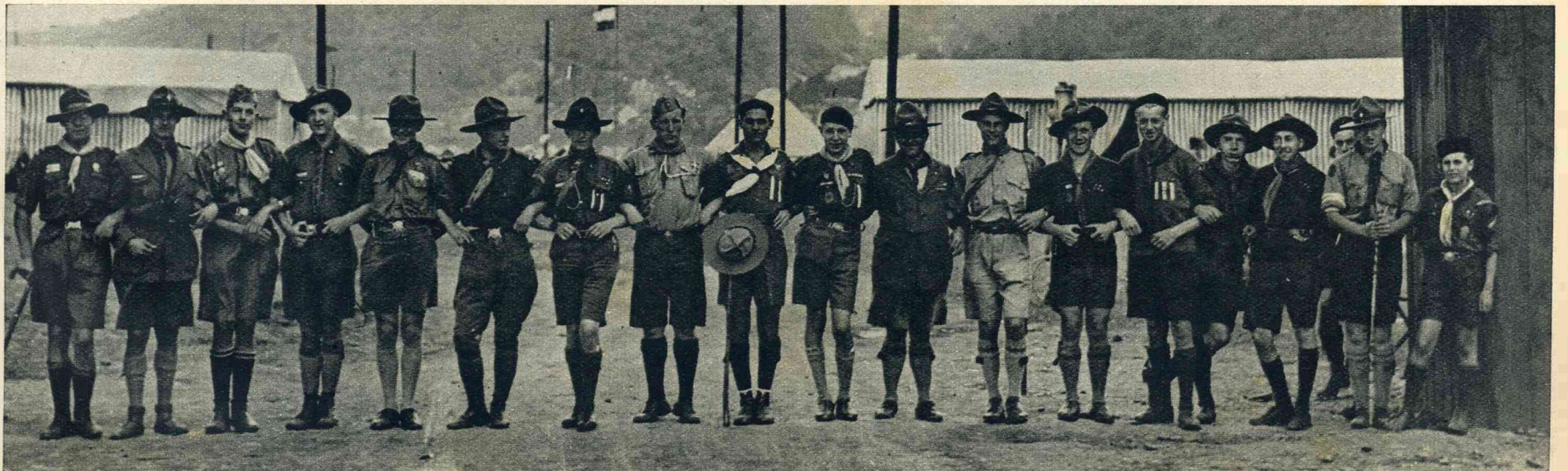
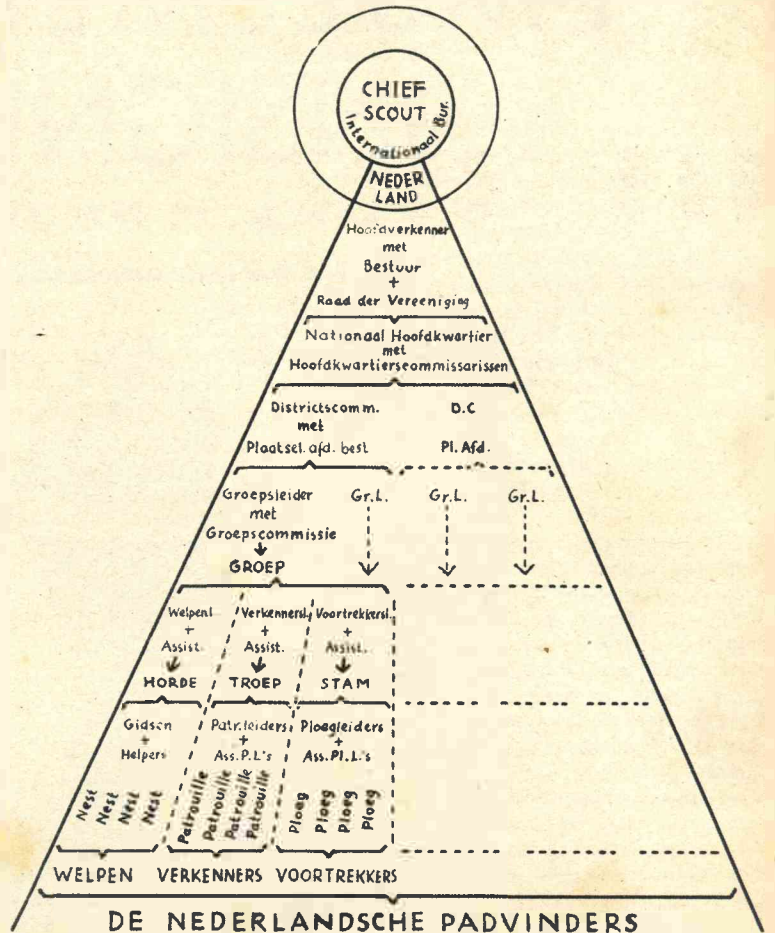
Aan het hoofd van deze onbewust uitgroeide geweldige wereldbeweging staat de Chief Scout, lord Baden Powell of Gilwell.

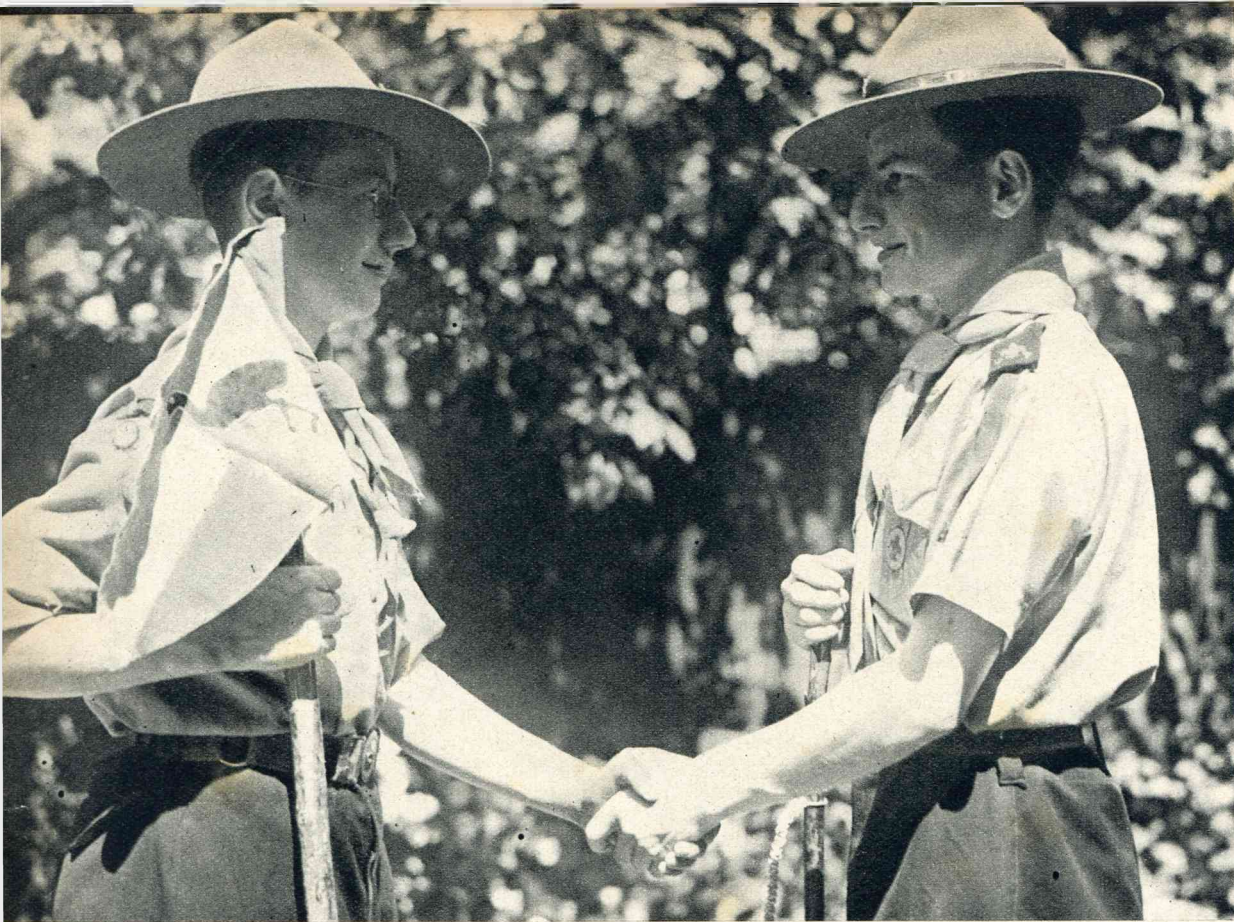
Het hierbijgaande schema spreekt voor zichzelf.

Internationale verbroedering tijdens 't padvinderskamp in de omgeving van Luik in 1930. De verkenner op de foto hieronder vertegenwoordigen de achttien nationale organisaties, die aan dit kamp deelnamen.

Enkele vertegenwoordigers van de verschillende groepen, die te zamen de groote padvindersorganisatie vormen. V.l.n.r. 'n voortrekker (ploeg-leider), een welp, een commissaris, een welp (nestleider), een Akeela, een zeeverkenner en een verkenner (patrouilleleider).

Een patrouilleleider groet een voortrekker. Zij geven elkaar op padvinderswijze de linkerhand. Op de vlag is het patrouilledier te zien, in dit geval een reiger.

EMBLEMEN EN INSIGNES

door M. C. DE JONG

Districtscommissaris

Het embleem van „De Nederlandsche Padvindders” is de pijlkop, welke op kaarten of op het kompas het Noorden aanwijst. Op de kaart geeft de pijlkop de juiste richting aan en als embleem wijst hij ons den eenig juiste levensweg, n.l. te leven volgens wet en belofte.

Waarom dragen padvindders insignes? Om verschillende redenen:

1e. om elkander als broeder-padvinder te herkennen (installatie-insigne);

2e. om den rang, die in de beweging wordt bekleed, aan te geven (rang-insigne);

3e. om te laten zien, welke speciale vaardigheden men bezit (vaardigheidsinsignes).

Installatie-insigne. Lang niet iedereen, die zich in korte broek en shirt met halsdoek op straat waagt, is daarom al een padvinder. Dat zijn zij pas als ze als padvinder geïnstalleerd zijn. Zij zijn dan als volgt kenbaar: alle geïnstalleerde verkenner en voortrekkers, zoomede hun leiders, dragen op den linkerborstzak het embleem der vereniging, den pijlkop in rood op khaki-ondergrond, terwijl de welpen met hun leidsters en leiders op dezelfde plaats een wolvekop dragen, verband houdende met het rimboespel, dat zij spelen. De N.C.V.P.-padvindders dragen bovendien op den rechterborstzak het N.C.V.P.-insigne: een opengeslagen bijbel met de woorden Joh. XVII, Vs. 21 en de Katholieke verkenner het Bourgondische kruis met den pijlkop in het midden.

Rang-insignes. Zoo op het eerste gezicht zien allen, die in de beweging zijn, er precies eender uit;

juist het dragen van dezelfde uniform door jongens en door leiders geeft uiting aan den broederband, die ons allen verbindt. Maar het is begrijpelijk en ook noodzakelijk, dat toch op een of andere wijze wordt aangegeven, welken rang men bekleedt.

Leiders zijn te herkennen aan het hoedinsigne (den pijlkop met pluim) aan de linkerrand van den bol, bij de welpen voor op den hoed den wolvekop op een gekleurd schild. De pluim van den Chief Scout is in de kleuren van de beweging, geel-groen-rood (geel voor de welpen, groen voor de verkenner en rood voor de voortrekkers), van den hoofdverkenner sinds kort dezelfde kleuren op witten achtergrond, van commissarissen paars, van leiders die tevens groepsleiders zijn groen-wit, van voortrekkers- en verkennerleiders groen, van hun assistenten rood, welke laatste twee kleuren eveneens de kleuren zijn voor de welpen- en ass.-welpenleiders. Tevens ziet men bij hen op den linkerschouder linten hangen: voor groepsleiders witte, voortrekkersleiders en assistenten rood-groen-gele (met op den schouder groene passanten met de letters V.T. en den

pijlkop), verkennerleiders groene en hun assistenten roode linten.

Voortrekkers hebben de bovengenoemde passanten en rood-groen-gele linten en voor op den hoed een metalen staafje met V.T. Een ass.-ploegleider tevens een rood-verticaal bandje rechts van het installatie-insigne en een ploegleider twee roode bandjes aan weerszijden daarvan, een stamleider

nog een derde onder het insigne. Nog niet als voor trekker geïnstalleerden, de zoogenaamde voortrekkersgasten, hebben alleen maar groen-gele lintjes.

Alle verkenner dragen de gewone padvindersoniform; de linten, die zij op den linkerschouder hebben, geven geen rangen aan, maar de kleuren van de patrouille, waartoe zij behoren, b.v. houtduiven, eekhoorns, spechten, enz. Op dezelfde wijze als stam-, ploeg- en assistent-ploegleiders onderscheiden de troep-, patrouille- en assistent-patrouilleleiders zich door bandjes op den linkerborstzak, maar thans in witte kleuren.

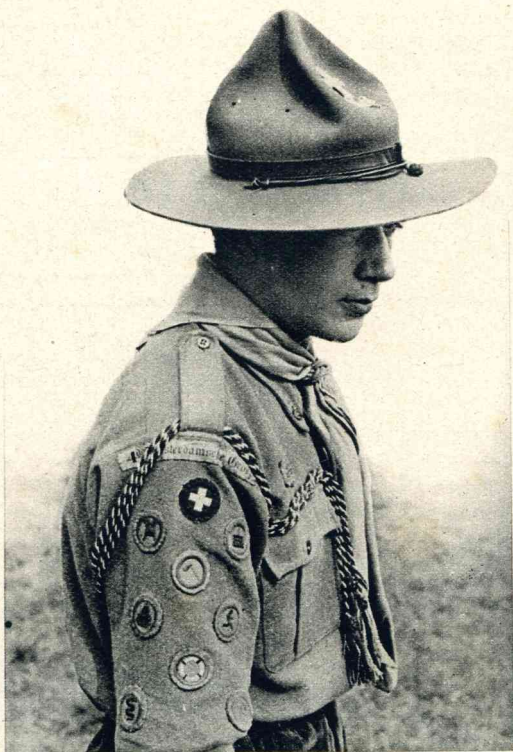
Bij de welpen, die zooals wij weten gekleed zijn in groene truien en de bekende petjes, heeft de senior gids of grijsbroer drie gele banden om de linkermouw, de gids twee en de helper één band.

Vaardigheidsinsignes. Voor leiders is er slechts één vaardigheidsinsigne en wel voor hen, die met goed resultaat den leiderscursus hebben gevolgd. Deze cursus, naar het Engelsche training-centrum Gilwellcursus genoemd, geeft recht op het dragen van de Woodbadge, bestaande uit twee namaak-kralen van de halsketen, die door den Chief Scout in den Zoeloe-oorlog werd buitgemaakt, en die, aan een leeren veter geregen, rond den hals wordt gedragen.

Voortrekkers kunnen drie insignes verwerven, voortrekker-instructeur, zwerver en woudlooper.

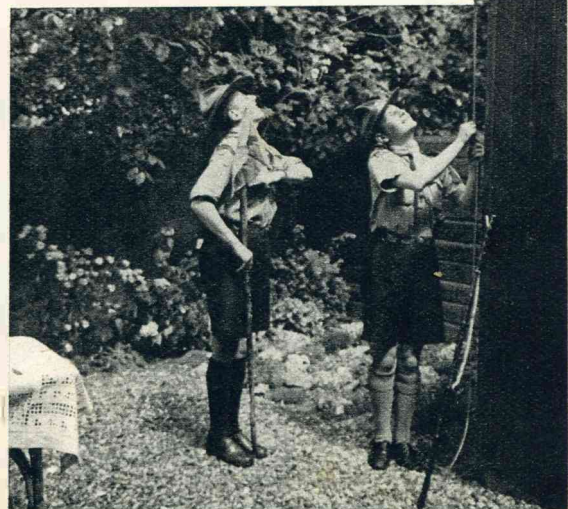
De vaardigheidsinsignes voor verkenner bestaan uit twee soorten, t.w. twee algemeene en de bijzondere. De algemeene insignes zijn het tweede- en eerste-klasse-insigne, waarvoor de verschillende eischen, verkennervaardigheden betreffende, in de spelregels van „het spel van verkenner” zijn opgenomen. Het insigne tweede klasse bestaat uit een krul met het verkennermotto „Weest Paraat”, voor eerste klasse komt daarboven de pijlkop, gedragen op de linkermouw tusschen schouder en elleboog, zoodat dus een eerste-klasse verkenner het volledige insigne bezit. De pijlkop geeft den weg aan, dien de verkenner moet gaan om zijn plicht te doen tegenover God en zijn land, het motto beteekent, dat hij steeds paraat moet zijn om zijn plicht te doen tegenover zijn medemenschen, de uiteinden van de krul, het lint, zijn omhoog gekeerd als de mondhoeken van een verkenner, die zijn plicht glimlachend en opgewekt verricht.

De bijzondere vaardigheidsinsignes kunnen worden behaald (er zijn er ruim zestig) na een afgelegde proef voor een officieelen beoordeelaar. Het zijn vaardigheden, die een bepaald vak betreffen, daarom ook wel vakinsignes genoemd, zooals ambulance, houthakker, marconist, kok, timmerman, enz. Het geeft den jongen, die aanleg in een bepaalde richting heeft, gelegenheid en prikkel zich daarin speciaal te oefenen; in geen geval mag deze training echter de aandacht afleiden van het werken voor de klasseinsignes, daar het einddoel van iederen verkenner steeds moet zijn en blijven eerste klasse te worden. Een eerste-klasse-verkenner is, zegt de Chief Scout, pas een echte verkenner. De vakinsignes draagt men op den rechterarm in evenwijdige rijen tusschen schouder en elleboog,

Een patrouilleleider. Behalve de witte bandjes op de linkerborst draagt hij op zijn hoed de pijlpunt met lint, waarop: „Weest Paraat” in wit metaal. Op zijn mouw vakinsignes. Hij draagt tevens de geelgroene koorden, tekenen dat hij ten minste zes vaardigheidsinsignes heeft behaald.

Het hijschen van de vlag. Een voortrekker hijscht het dundoek, terwijl een verkenner den groet met den stok brengt.

behalve het insigne ambulance, dat op beide mouwen, het dichtst bij den schouder, wordt gedragen en de speciale insignes voor kroonverkenner (welke gebaseerd zijn op dienstvaardigheid voor het publiek, die op den linkerarm een plaats vinden).

Bij de welpen is het op analoge wijze ingericht, alleen zijn de insignes niet zoo talrijk en de eischen niet zoo zwaar. In plaats van tweede- en eerste-klasse-verkenner kennen wij één- en twee-ster-welp, welke sterren worden gedragen terzijde van het wolvekopje op de pet. Is de welp twee-ster-welp geworden dan is hij pas een echte welp, hij kijkt met zijn beide oogen (de sterren op de pet) de rimboe in.

Jaarsterren, op de borst gedragen, met het cijfer het aantal jaren aangevend, dat men in een onderdeel van de beweging is geweest, staan op een ondergrond in de kleur van het betrokken onderdeel, dus voor

Links Gilwelldas met leeren veter en houten kralen, rechts groepsdas in effen kleur.

den welpentijd geel, verkennerstijd groen en voortrekkerstijd rood. Leiders kunnen jaarsterren dragen, maar dan op een khaki of blauwen ondergrond.

Plaatsruimte belet uitvoeriger te zijn en dieper op de zaak in te gaan; onze zee-verkenner hebben over het algemeen dezelfde onderscheidingsteekenen, maar dragen mutsen en hun leiders petten, terwijl er ook insignes zijn voor groepsgeestelijken, instructeurs, beoordeelaars, enz.

Wel dient nog even vermeld, dat de kleur van de halsdoeken, die wij in zooveel variaties zien dragen, met de eigenlijke onderscheidingsteekenen niets te maken heeft. Iedere groep kiest zich een eigen daskleur en wel zoo, dat in geen district meer dan één groep dezelfde kleur heeft, waardoor de groep, behalve door het onder den schouder gedragen naam-bandje, onmiddellijk te herkennen is.

De padvindergroet. Welpen groeten met twee opengespreide vingers van de rechterhand aan de pet gebracht, zoodat de vingers lijken op de ooren van een wolf; alle overige leden der beweging brengen den groet met drie omhoog

Een verkenner tweede klasse brengt den padvindergroet. Duidelijk is het tweede-klasse-insigne op de linkermouw te zien, daarboven de patrouillelinten, op den borstzak het installatieteken, daarboven de welpenjaar-ster en de verkennersjaar-ster. Bij den groet wordt de duim over den pink gelegd, waarmee uitdrukking wordt gegeven aan de gedachte: de sterke beschermt den zwakke. De drie gestrekte vingers symboliseeren de drievoudige belofte.

gestrekte vingers, die herinneren aan de drievoudige belofte. Het is bekend, dat padvinders elkander de linkerhand geven, als zijnde het dichtst bij het hart gelegen, waardoor uiting wordt gegeven aan ons gevoel van broederschap.

PADVINDERSTAAL

door A. E. VAN VOORTHUISEN

Ass. Hoofdkwart. Commissaris

Het is thans wel algemeen bekend, dat er in „Padvindeland” een voor buitenstaanders wat eigenaardige taal wordt gesproken. Ik bedoel, daar worden benamingen gehoord, die niet-ingewijden dikwijls op een dwaalspoor brengen.

De oorzaak is vermoedelijk, dat men de padvinderstaal niet alleen niet, of in onvoldoende mate kent, doch zich ook te weinig moeite geeft om er mede bekend te geraken. Vooral blijken de ouders van padvinders zelf dikwijls slecht op de hoogte te zijn.

Het is dan ook een goede gedachte van „Panorama”, om vooral buitenstaanders, die zich wel voor de padvinderebeweging interesseeren, op dit spoor eens wat wegwijs te maken. Het is vaak moeilijk de goede benamingen te geven niet alleen, maar ook om de oorspronkelijke beteekenis ervan te onthouden!

Maar nu de padvinderebeweging.

De heer W. J. van Hoitema schreef in 1910 in zijn boekje „Op Hollandsche jongens, naar buiten!”: De bond der Boy Scouts strekt zich over gansch Engeland en de koloniën uit. Wat een ander kan, zouden wij dat ook niet kunnen?”

Kort daarop reeds bleek, dat het inderdaad ook in Nederland kon, maar er kwamen hier in Nederland natuurlijk méerdere bonden en daardoor ook meerdere namen. Boy Scout werd vertaald in padvinder, padverkenner en jonge verkenner.

Padvinder is als officiële benaming overgebleven en thans volkomen ingeburgerd. Deze benaming is een verzamelnaam en eenieder die tot de padvinderebeweging is toegetreden, kan zich dus padvindster of padvinder noemen, 't zij hoog of laag in rang.

„De Katholieke Verkenner” (aangesloten bij „De Nederlandsche Padvinders”) hebben bij de oprichting van hun vereeniging een andere benaming als verzamelnaam ingevoerd, nl. „verkenner”, zoodat in die vereeniging bv. van de verkennerswet, in plaats van de padvinderewet wordt gesproken. Het woord padvinder komt dan ook in de „spelregels” (het vademecum, dat de algemeene regels, beginselen en organisatie: rangen, uniformen, insignes etc. etc. aangeeft) niet voor.

Baden Powell zelf schrijft:

„Met de uitdrukking scouting (verkennen) worden bedoeld het werk en de eigenschappen van woudlopers, ontdekkingsreizigers en pioniers. Door de hoofdbestanddeelen dezer eigenschappen in dit werk aan de jongens te geven, vormen we een systeem van spelen en oefeningen, dat aan hun ver-

langens en instincten tegemoet komt en tegelijkertijd opvoedend is.” Deze passage geeft meteen den spelvorm aan, welke voor onze methode van werken zoo uitermate belangrijk is. Door dien spelvorm welke voor welpen, verkenners

en voortrekkers verschillend werd gekozen, worden ook de diverse benamingen beheerscht. Alle personen in den rang van commissaris worden als regel ook „commissaris” genoemd. Heelemaal consequent is dat niet. Deze benaming geeft nl. den rang aan, maar waar mogelijk, wordt in onze beweging voor de aanspraak een naam vastgesteld, welken commissarissen echter nog niet hebben (eenvoudigweg zegt men soms „H.K.C.”, „D.C.” of „A.D.C.”).

Enkele afdeelingen hebben groepen zee-verkenner (vertaling van sea-scout).

De spelvorm van de welpenhorde is gebaseerd op de verhalen uit „The Jungle Book” (Ned. vertaling „Djungelboek” en „Door wolven opgevoed”) van Rudyard Kipling.

Welpen zijn dus „jonge wolven” en Akeela is de „oude wolf”, de leid(st)er van de horde, welke in de Kipling-verhalen Akeela wordt genoemd. De assistenten van Akeela worden naar de andere

figuren uit de verhalen naar keuze Baloe (de beer), Bagiera (de panter) etc. genoemd. Men spreekt dan ook van Baloe of Bagiera Pietersen en de jongens zeggen natuurlijk weer alléén Baloe of Bagiera. In de horde spreken we verder van hordehol (oefenlokaal), nesten (een horde bestaat uit drie of vier „nesten” van zes welpen) en nestgids (een welp, die het nest leidt) enz. Het geheele hordewerk is doortrokken van deze „rimboe- (vertaling van jungle) taal”. Meerdere benamingen als „rimboejacht” (bijeenkomst van meerdere „horden”, teerpoot (nieuweling) enz. enz. spaar ik u maar.

Dan volgt de verkennerstroep onder leiding van verkenner- en ass.-verkennerleiders. Dezen worden respectievelijk met hopman en vaandrig aangesproken. Deze namen zijn overgenomen van de geuzenvendels en hebben de critiek der jaren doorstaan. De vroeger ook veel gebezigde naam „vendel” in plaats van troep is in het P.V.-woordenboek geschrapt. In den troep spreekt men dus ook van hopman of vaandrig Pietersen of alleen hopman en vaandrig.

De senior-afdeeling is die der voortrekkers. „Voortrekker” is de vertaling van rovers-cout. „Bij de benaming „voortrekker” (ik citeer uit „Volg het spoor”) denken we onmiddellijk aan die energieke en ondernemende pioniers van Nederlandschen stam, die zich vestigden in Zuid-Afrika. Er is een mooie traditie aan verbonden en in zijn beteekenis zit het krachtige „voorwaarts”, het fiere „voorgaan”. Er zit durf en aanpakkingsvermogen in dien naam”. Kon het anders, dan dat de voortrekkersleider (rang) „oubaas” is genoemd en zijn assistent „baas”? Oubaas is immers de Zuid-Afrikaansche benaming voor het gezinshoofd, de oudere levenswijze raadsman.

Voortrekkers groepeeren zich als „stam”. Vroeger is ook het Zuid-Afrikaansche woord „commando” geopperd, maar het was en bleef stam. Vandaar ook „stamhut” voor oefenlokaal.

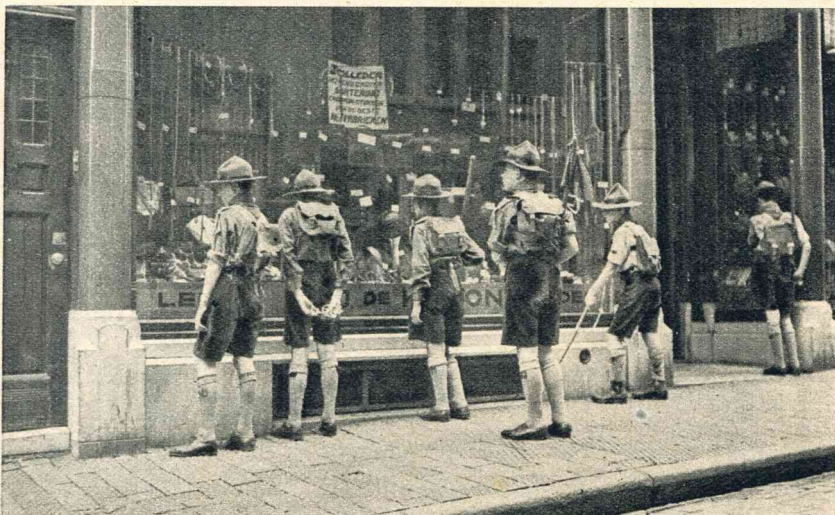
Een groote V.T.-bijeenkomst (van meerdere stammen dus) wordt laër (lager) genoemd. We spreken dan ook van winter- en zomerlaër (en... laa-er, niet leer!).

Jamboree (spreek uit dzjemborie) is een naam van de Noord-Amerikaansche Indianen voor massale bijeenkomsten. Te onderscheiden zijn nationale en wereldjamborees. Het Engelsche woord yell verdient ook wel eenige toelichting. Wij zouden moeten zeggen kreet of roep, maar dat geeft toch niet volkomen het begrip yell weer. Een yell nl. is een georganiseerde uiting van dankbaarheid, bewondering, aanmoediging, aankondiging etc. en dient ook om georganiseerd „stoom af te laten”.

Uiteraard is hiermede het „woordenboek” van de padvinderstaal niet volledig weergegeven en vlei ik mij niet met de overtuiging dat nu alles wel duidelijk zal zijn. Een klein beetje wegwijs zult u echter wel geworden zijn en wilt u zich nader oriënteren, koop dan „De spelregels” in onzen padvinderewinkel „de scout-shop”, of praat eens met een Akeela, hopman, oubaas of commissaris.

Een patrouilleleider van een zeeverkennerstroep. Op zijn borst het installatieteken tusschen de twee witte bandjes van patrouilleleider en daarnaast het installatieteken van „De Katholieke Verkenner”. Aan zijn stok draagt hij een driekantige vlag met de afbeelding van het patrouillelied.

En nu kijken ze met aandacht . . .

SPELEN

in de groote stad

We lezen tegenwoordig allemaal detective-verhalen en niemand geneert er zich meer voor. De tijd van Lord Lister en Nick Carter is voorbij. Wat beters kwam er voor in de plaats.

Maar hebt u wel eens een detectivespel gespeeld? Misschien zegt een acteur: „Zeker, verscheidene. Ik werkte mee aan verschillende, zooals „De Spooktrein” en „De man in de monnikspij”. Ieder ander zal echter met een gerust hart deze vraag met neen beantwoorden, behalve . . . uw zoon of de jongen van de bureu, die bij de padvinderij is, zooals de onofficieele term luidt. Hij ontdekt bij het ontvangen van zijn driemaandelijksch oefenprogramma vast den een of anderen datum, waarop een groot spel in de stad gespeeld wordt. Voorloopig weet hij alleen den titel, maar die is aantrekkelijk genoeg, geheel gelijk aan dien van uw detectiveroman: „De geheimzinnige ontvoering” of „De verdwenen koerier”.

De leider van den troep bedacht den naam van het spel en zette dien in het programma. Wat er eigenlijk gebeuren gaat, is voor hem dikwijls aanvankelijk ook nog een duister punt. Een vaag plan staat hem voor den geest, maar meer ook niet. Hoe meer de datum nadert, des te vaster moet het plan voor het spel worden. Niets mag hij vergeten, want het ongelukkige toeval ligt altijd op de loer, om den boel in de war te sturen.

De jongens van den troep weten van niets, gissen naar waarschijnlijkheden, probeeren soms wat uit te visschen en raken opgewonden over het geval, totdat op den bepaalden datum zij plotseling bij een tocht door de stad een hunner makkers in een auto door twee kerels zien ontvoerd worden. Onmiddellijk is de heele zaak in actie. De jongeren willen direct tot daden overgaan, patrouilleleiders manen tot kalmte. Het nummer van den auto wordt

opgeteekend. Een slimmerd weet de garage, waaruit de wagen afkomstig is. Enkel gaan de kwestie nader onderzoeken in de bewuste garage en brengen verslag uit van hun bevindingen. De chauffeur was al weer uit met 'n anderen wagen, maar in den auto hebben zij een brief gevonden, waarschijnlijk verloren door een der ontvoerders. Inderdaad, de brief werpt enig licht in de duistere zaak. Een der winkeliers in de . . . straat schijnt mee te werken in dit complot. In de etalage van den handlanger ligt een driehoekig kaartje met een zwarte hand erop geteekend. Dat is het herkenningsteeken!!! De brief

was dus bestemd voor een helper, maar nu is dit kostbare document in het bezit der verkenners.

Zoo onopvallend mogelijk trekt de troep haastig naar de aangeduide straat. Voor ieder van de vier winkels wordt een patrouille aan het werk gezet. En nu kijken ze met aandacht, speuren ze, misschien heel lang, tot een het kaartje ontdekt en de troep daardoor weer een stap nader gekomen is tot het doel, de ontknooping van het drama. Wee dengene,

die nu argeloos den winkel binnengaat en met 'n brief in zijn hand naar buiten komt. De verdeckt opgestelde troep stormt naar voren, hij wordt vastgepakt en de bewuste brief verwisselt bijna gelijktijdig van eigenaar. Wees niet bang, het zal u niet overkomen, want een volledig signalement stond mede in den brief uit den auto. Het slachtoffer wordt vrijgelaten, nu men den tweeden brief in handen heeft. En dan werpt men zich op de nieuwe gegevens, die het onbeholpen geschreven epistel bevat. Men zal trachten, den jongen weer de stad binnen te smokkelen. Aan deze mogelijkheid zal de politie niet spoedig denken. De

Een verdacht uitziend individu komt slungelig voorbij. gaan, is aangeduid door middel van een ruw schetsje. Op een geschikt punt moet de geadresseerde de taak der boeven overnemen. Betere aanwijzing had men niet kunnen wenschen. De troep zal wel eens eventjes die taak overnemen. De posten worden langs den aangewezen weg uitgezet. In portieken, op trappen, half onder geparkeerde auto's liggend, wacht men af. Hoe de jongen vervoerd zal worden is de groote vraag. Wachten en kijken luidt het

commando. Niet op je eigen houtje handelen. De patrouilleleiders hebben de leiding. Alleen op hun teeken mag een kleinere verkenner op zijn fluit het alarm signaal geven.

De spanning stijgt met de minuut. Een verdacht uitziend individu komt slungelig voorbij. Over zijn schouders hangt een groote zak. De jongens worden onrustig. Het fluitje gaat al naar den mond. Maar de P.L. schudt van: Niet doen! Die zak is niet zwaar genoeg. De man doet maar alsof.

Weer wachten en uitkijken. En dan . . . daar nadert een handkar met een kist erop. Twee kerels duwen uit alle macht. Zat die eene niet in den auto vanmiddag? Dit moet het zijn. Het fluitje gaat aan den mond. Vlug! Gauw! knikt de P.L. Schril klinkt het geluid door den laten herfstnamiddag. Plotse-ling is de stille straat vol leven en beweging. Van alle kanten komen ze aangerend. De ontvoerders probeeren nog te ontsnappen, maar het lukt hun niet. Stevig vastgebonden moeten ze aanzien, hoë het deksel van de kist geschoven wordt en men met vereende krachten het arme slachtoffer uit zijn nauwe gevangenis verlost. Het is een matig genoeg, om op een handkar over de hobbelijke stadskeien door elkaar gerammeld te worden.

De spanning breekt. Het spel is uit. En nu gebeurt er bijna een wonder. De speurders verbroederen zich plotseling met degenen, die hun kameraad wreed ontvoerden. Luid klinkt het gelach over de kostelijke vermomming. Ieder wil zich de scheefgetrokken pet of den vuilen deukhoed op de haren drukken. Het touw, waarmee Hugo de Groot gebonden was, wordt

aan de kar vastgemaakt. Tien, twintig handen pakken het beet, een paar duwen en de rest klimt op de kar, die nu een zegewagen wordt. Zingend trekt

de troep door de straten naar 't troep-huis, waar in den winter dergelijke spelen worden voorbereid. Daar ontcijfert men geheimschriften, tracht stadsgedeelten te herkennen uit knipsels van prentbriefkaarten, speurt naar een in het vertrek verborgen vingelhoed. En gij, die den zingenden troep voor, op en achter de handkar tegenkomt,

schudt gij uw wijze hoofd over zooveel dwaasheid in de twintigste eeuw, die toch modern zakelijk wil zijn? Of wordt het tikje romantiek, dat ieder mensch in

zijn hart meedraagt, in u wakker en verlangt ge een oogenblik er naar, ook mee te doen? Wanneer dit laatste het geval is, ga dan eens naar een verkenners-leider, een hopman, en vraag hem, of ge eens een rol in zoo'n spel moogt vervullen. Hij zal het u niet alleen gaarne toestaan, maar u dankbaar zijn voor uw hulp. En zelf beleeft ge dan een sensatie gelijk aan die, welke gij ondergaat bij het lezen van den spannendsten detectiveroman.

R. DIJKSTRA

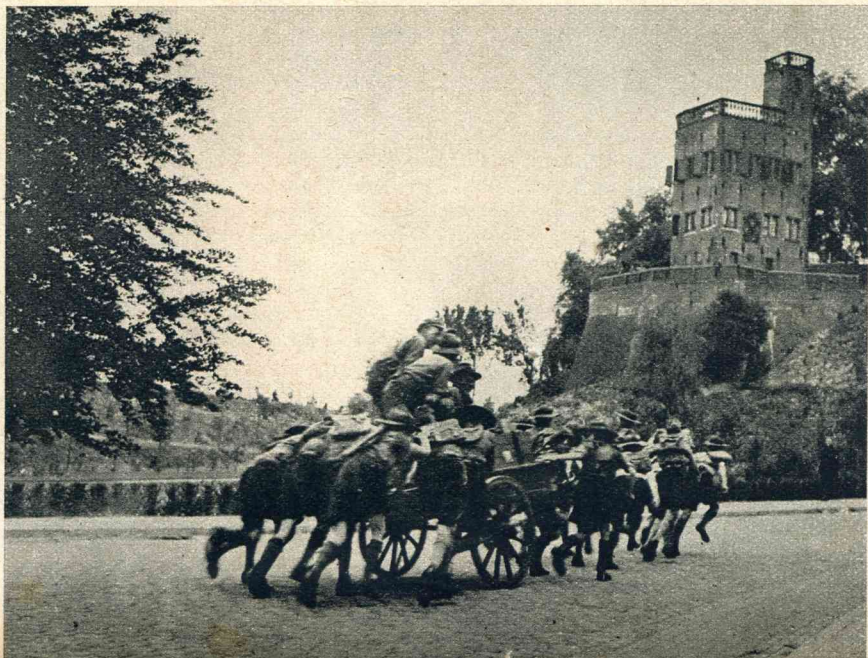

Een verdacht uitziend individu komt slungelig voorbij.

Twee kerels duwen uit alle macht. Dit moet het zijn!

Voor, op en achter de handkar . . .

Op weg van St. Kruis naar Aardenburg, daar treffen we weer 't Zeeuwsch-Vlaamsche landschap op z'n best: een van de weelderig met hout en met riet omzoomde oude kreken, die voor het land daar kenmerkend zijn.

Uit 't land van AARDENBURG

Een Eedesche koe krijgt verandering van lucht.

Help vrouw, help man — er wordt gewerkt daar in 't zuidwestelijke puntje van Zeeland.

Aardenburgs oude St. Bacokerk ondergaat een verjongingskuur.

Dat ziet er naar regen uit boven de polders van Heille.

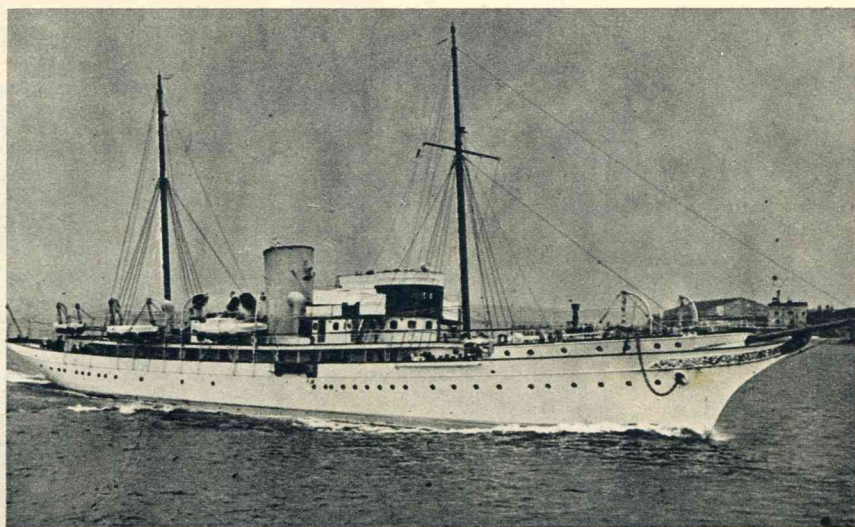

De Tjerimai werkt weer! Een der weinig bestegen vulkanen van Java is de bijna 3100 meter hoge Tjerimai, op de grens van het Soendaneesche en Javaansche land. De Vulkaneologische Dienst op Java beschouwde dezen vulkaan als uitgedoofd. Althans van eenige werking van belang viel nimmer iets te bespeuren. Gedurende de laatste weken werd de bevolking van Lingadjati, een dorp in het voorgebergte van den Tjerimai, echter verontrust door aardschokken. Aanvankelijk hechtte men aan deze schokken niet zooveel waarde en een voorloopig onderzoek door den Vulkaneologischen Dienst wees slechts een geringe werking van den krater uit. Doch de eruptie is sterker geworden, dan men verwachtte. Volgens de laatste berichten is de Noordwestwal van den krater geheel verscheurd en is het gevaar van een meer of minder zware uitbarsting niet denkbeeldig. — Hierbij een unieke foto van den krater en het kratermeer van den Tjerimai. Op den voorgrond de nu verscheurde kraterwand (N.W.-wal). De foto werd uit een particulier vliegtuig genomen.

Laatste Nieuws

Koning Carol van Roemenië, die momenteel voor een particulier bezoek in Londen vertoeft, heeft het jacht „Nahlin” van lady Yule gekocht. Het vorig jaar maakte de hertog van Windsor in dit jacht een vacantiereis door de Middellandsche Zee.

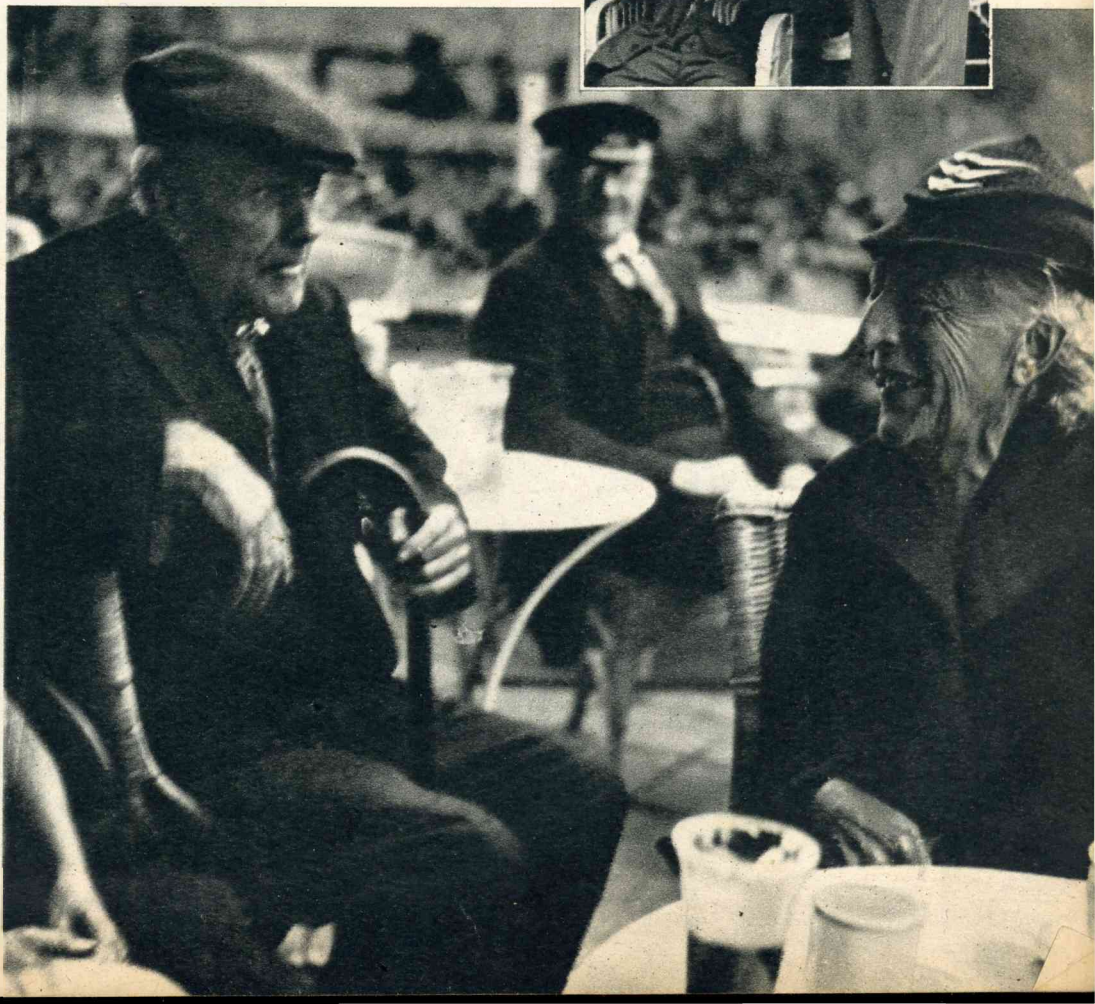
Een toestel van de Royal Air Force kwam te Pebblecombe Hill in het graatschap Surrey (Engeland) in botsing met een villa. De piloot verloor bij dit ongeluk het leven.

Hun jaarlijksch zomeruitstapje hebben de Middelburgsche ouden van dagen ook deze maand weer gehad, dank zij de hartelijke medewerking der autobezitters en de gulle hulp van andere stadsgenooten. Natuurlijk was een der hoogtepunten van den feestelijken rit de verpoozing op een der Vlissingche Boulevardterrassen.

MIDDELBURGSCH OUDJES OP STAP

Dat is geen alledagswerk: daar moet een handje bij geholpen worden. Ik ben volgend jaar weer van de partij.

Een verfrissende dronk is het eerst noodige op zoo'n zomerschen rit.

Maar ook de mondevorraad uit de karkies is niet voor niets meegevoerd.

En een sigaartje tot besluit!

Het leiderskorps van de N.C.V.P. op het tiende jaarlijksche

DE NED. CHR. VER. VAN PADVINDERS

door mr. F. J. ZIJL

Het is niet eenvoudig onder te duiken in de praehistorie van de christelijke padvinderij om daaruit de juiste gegevens naar boven te brengen betreffende het ontstaan der eerste troepen. En toch leven bij sommige leiders, die al vele jaren meeloopen, de herinneringen aan die praehistorie het felst. Gaat tegenwoordig alles van een leien dakje, tóen moest vooroordeel worden overwonnen, spot genegeerd, veel meer moeite worden gedaan om iets te bereiken dan nu. Maar feiten zijn moeilijk te achterhalen, de kampvuursfeer heeft haar werk gedaan, legenden hebben zich gevormd, jaartallen zijn vergeten.

Het ligt voor de hand, dat bij vele personen in den lande, na kennismaking van „het spel van verkennen“, de lust ontstaan is Baden Powell na te volgen en het zal niet vele jaren na het bekend worden van het spel geweest zijn, dat in Nederland door de christelijke jeugdbeweging naar het spel werd gegrepen als een middel om haar doel, dat uiteraard hoger lag dan de beoefening van het spel zelf, te bereiken.

Het staat wel vast, dat reeds in 1915 en waarschijnlijk nog eenige jaren vroeger in Nederland troepen

waren opgericht, o.a. in Amsterdam, Den Haag en Rotterdam. Zoo werd 2 Juli 1915 de Haagsche C.J.M.V. Padvindersvereniging opgericht, welke in 1919 de koninklijke goedkeuring op hare statuten verwierf. Deze plaatselijke afdeelingen en troepen werden meest georganiseerd door de plaatselijke Chr. Jonge Mannen Vereniging en vormden een onderdeel van het Nederlandsch Jongelingsverbond, dat dus de landelijke vereniging uitmaakte. Uit dit verbond was een padvinder-commissie gevormd, die o.a. te oordeelen had over de benoemingen van leiders en deze benoemingen doorgaf aan het hoofdkwartier der Nederlandsche padvindersvereniging, waarmee het N.J.V. in relatie stond.

Langzamerhand kwam in dezen toestand door den groei der beweging wijziging. Op 19 Februari 1927 werd te Rotterdam de oprichtingsvergadering gehouden van de vereniging „De C.J.M.V. Padvinders in Nederland“. Daardoor werden dus alle onder controle van het N.J.V. staande troepen in één vereniging samengebracht, welke federatief naast het N.J.V. kwam te staan. In 1930 werd deze toestand door een contract tusschen die twee verenigingen bekrachtigd. Tusschen de C.J.M.V.-padvinders en

de N.P.V. werd vervolgens een overeenkomst gesloten, waarvan de korte inhoud deze was, dat de C.J.M.V.-padvinders in technisch opzicht onder de N.P.V.-organen stonden, doch op religieus gebied geheel de vrije hand hadden. Ruim een jaar geleden werd de naam der vereeniging gewijzigd in dien van Ned. Chr. Vereeniging van Padvinders (N.C.V.P.).

Dit wat de geschiedenis betreft. Wat nu de doelstelling der vereeniging aangaat: deze is, zooals reeds werd opgemerkt, van anderen aard dan die van het spel zelf. Het: „geef mij de jeugd“ voert ook de christelijke jeugdbeweging in haar vaandel en zij wenscht ieder geoorloofd middel daartoe te gebruiken. Heeft het spel van verkennen ten doel de jongens tot goede en gelukkige burgers op te voeden, de christelijke beweging gaat nog een stap verder en maakt dit doel tot haar middel om op haar beurt haar eigen doel te dienen: het brengen van het Evangelie aan de jongens.

Hiertoe beschikt de N.C.V.P. thans over een organisatie bestaande uit 39 afdeelingen, de een grooter, de ander kleiner. Deze hebben te zamen 362 leiders. Het land is verdeeld in districten, elk met een districtsbestuurder, welke bestuurders te zamen het bestuur der vereeniging vormen. Het dagelijks bestuur is toevertrouwd aan een voorzitter, ds. Kalkman, een secretaris en een penningmeester. Per 1 Januari j.l. beliep het aantal welpen 1034, dat der verkenners 1102, dat der voortrekkers 232, te zamen met de leiders en een tweehonderdtal bestuursleden der plaatselijke afdeelingen in totaal dus pl.m. 3000. Dit getal is nog steeds in stijgende lijn.

Om den geest onder de leiders levendig te houden wordt elk jaar een weekend gehouden. Dit jaar vond dit voor de tiende maal plaats. Werdt tot 1936 de Sillem-Hoeve bij Lage-Vuursche daarvoor gebruikt, in 1937 moest deze als te klein worden verwisseld met het buitencentrum der N.C.S.V. Woudschoten bij Zeist.

Ware hoogtijdagen zijn steeds deze weekends. Referaten worden gehouden, besprekingen gevoerd, kennismakingen aangeknoopt en hernieuwd, het spel van verkennen beoefend door de leiders en leiders alsof zij jongens waren. En de animo is er voorwaar niet minder om.

Door de Y.M.C.A., die een afgevaardigde heeft in het internationale padvindershof te Londen, en waarbij de N.C.V.P. is aangesloten, zullen op de a.s. Jamboree enkele groote zoogenaamde conversatietenten ter beschikking worden gesteld, waar zij, die dit wenschen, zich zullen kunnen verpozen, met elkaar kennismaken, enz., en waar ook enkele aandachten zullen worden gehouden.

De landelijke vereniging neemt, zooals gezegd, nog steeds in aantal toe. Ongetwijfeld draagt het karakter van het spel van verkennen daartoe in de voornaamste mate bij. Maar niet vergeten mag worden de toewijding van de leiders en leidsters en nog minder die van de vele personen, die, geen leider zijnde, niettemin hun krachten beschikbaar stellen als groepscommissielid of anderszins. Moge de Jamboree hun de overtuiging schenken, dat hun inspanning mede heeft bijgedragen tot het bereiken van het groote doel.

Stemming en zang in het zomerkamp der katholieke verkenners.

Leiders-weekend te Woudschoten.

DE KATHOLIEKE VERKENNERS

door dr. A. C. RAMSELAAR, Hoofdverk. geestelijke

Het heeft lang geduurd voor de katholieken in Nederland gewonnen waren voor het „spel van verkennen”. Twintig jaar lang zijn zij er afkeerig van geweest, plotseling doen zij mee, en vormen op de Jamboree 1937 ongeveer de helft van het Nederlandsche padvinderscontingent. Een fameuze inconsequentie? Een staaltje van opportunistische politiek, die gerenommeerd roomsch is? Het is geen wonder, dat een oppervlakkig toeschouwer tot deze conclusie komt, maar voor iemand, die de opvattingen van 1910 nog gekend heeft, is het gemakkelijk te verklaren.

Inderdaad zijn de katholieken langen tijd huiverig geweest tegenover het verkennen, omdat de Nederlandsche padvinders in de eerste tijden zich te veel afzijdig hielden van het godsdienstig leven en de katholieken krachtens hun geloofsleer de vorming van het geloofsleven als een eigen onvervreemd bare taak beschouwden. Omdat onder de katholieken zelf het gevaar van geloofsverzwakking en geloofsverzakking niet te ontkennen viel, was een defensieve houding in den vorm van eigen organisaties beslist noodzakelijk.

Maar ook kwam de afkeer van het verkennen onder de katholieken voort uit een niet begrijpen van het verkennen zelf. De noodzakelijkheid van een vrije jeugdbeweging, het contact met de natuur, de verantwoordelijkheid van den patrouilleleider werden misverstaan. Men was achterdochtig door den strijd tegen een te ver doorgevoerde emancipatie.

Het zuivere en mooie verkennen van de Scouts de France heeft veel opheldering gebracht voor de Nederlandsche katholieken.

In 1929 kwamen toen de katholieke verkenners als paddenstoelen uit den grond. Een aantal jongelieden is toen met een groot enthousiasme begonnen juist om de groote waarde van het verkennen voor een godsdienstige opvoeding, die, wars van uiterlijke plichtsbetrachting, door eerlijkheid, trouw en onzelfzuchtige hulpvaardigheid, de jeugd zou sterken in een volledige, harmonische ontwikkeling van alles, wat Gods goedheid aan den mensch heeft gegeven, een godsdienstige, culturele, sociale, fysieke ont-plooiing als één geheel ter aanvulling van wat gezin en school in dezen tijd niet kunnen geven. Na de noodige opruiming van diverse misverstanden is toen de vereeniging „De Katholieke Verkenners”, aangesloten bij de „Nederlandsche Padvinders”, tot stand gekomen. De hoofdverkenner, admiraal Ram-bonnet, is ook de hoofdverkenner van de katholieke verkenners. De katholieke verkenners zijn via hun hoofdkwartierscommissaris verbonden met de N.P.V., De hoofdverkenner heeft de verantwoordelijkheid over de technische training, ook bij de katholieken, terwijl de katholieken in de verdere leiding geheel volgens hun beginselen kunnen handelen.

Zij hebben in alle rangen naast den commissaris of hopman een aalmoezenier, die samen in onderling overleg de leiding uitoefenen. De katholieke verkenners zijn dank het enthousiaste spel van alle broe-

ders-verkenners spoedig gegroeid.

Zij tellen nu 11120 leden, 1649 aalmoezeniers, leidsters en leiders, 4813 verkenners, 3691 welpen en 971 voortrekkers. De gescheidenheid in organisatorischen vorm staat een sterk zich één voelen niet in den weg. Alle jongens zingen dapper en met volle overtuiging: Wij zijn verkenners van B. P. Zij willen allen een verkenner zijn als hij, een pionier, een broeder van alle verkenners. Hij heeft hun zin voor avontuur en

ontdekken gericht, hun een weg gewezen om mannen te worden, waarop men aan kan. Maar zij zijn nog menschen in wording. Zij hebben de leiding noodig van een „ouderen broeder”. Zij moeten daarom nog niet alléén geplaatst worden voor problemen, die zij toch niet alléén kunnen oplossen. De eenheid vraagt broederschap en deze wordt door hun opgroeien in de katholieke levensbeschouwing juist sterk verdiept. Een waar verantwoordelijkheidsbesef wordt niet gekweekt door het godsdienstverschil over het hoofd te zien.

Niet de godsdienst verdeelt, maar de mensch die niet volgens zijn godsdienst handelt. Daarom heeft het gescheiden leven der troepen niet geschaad aan het verkennersideaal in de beide vereenigingen.

Door de samenwerking in den top is een groote waardeering ontstaan voor elkander, is een wederzijdsche invloed, een elkander beter begrijpen, duidelijk voelbaar.

De hoofdverkenner van Nederland, admiraal Ram-bonnet, mag op de Wereldjamboree met groote voldoening het Nederlandsche contingent zien defileren voor H.M. de Koningin en den Chief Scout en rekenen op den dank van de katholieke jongens, die hem veel verschuldigd zijn.

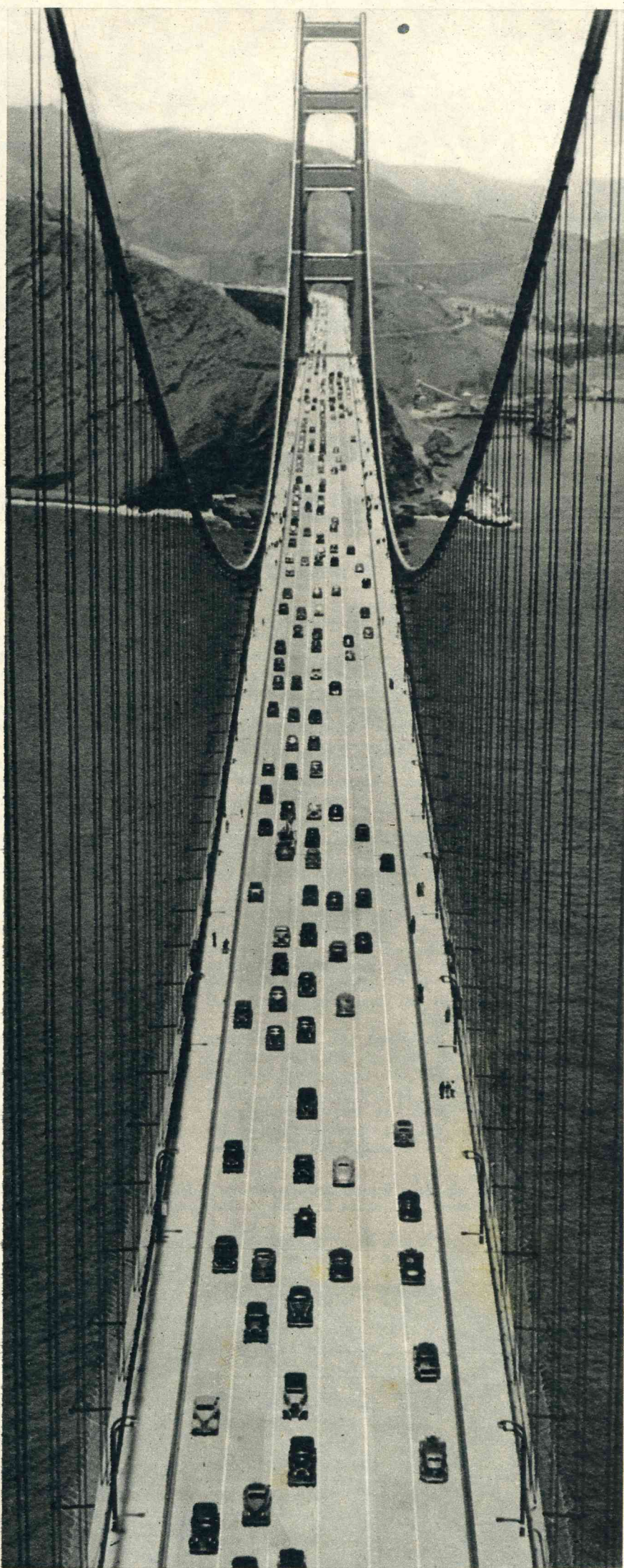

Verkenners koken hun eigen pot en 'n goeden! Ook aalmoezeniers weten er weg mee.

Z.H. Exc. mgr. dr. de Jong bezocht de koempoelan (leiders- en leidstersbijeenkomst) van de katholieke verkenners te Arnhem. De erepoort bij het vertrek.

Onderricht in de vrije natuur.

De brug over de Gouden Poort te San Francisco

De ontzaglijke brug over de z.g. Golden Gate te San Francisco is kort geleden gereed gekomen en voor het publiek opengesteld. Voordat de brug officieel in gebruik werd genomen, organiseerden de autoriteiten een „voetgangersdag” — niet minder dan 25.000 personen wachtten 's morgens om zes uur voor de tolhekken om over de brug te mogen wandelen (foto links). Men heeft berekend dat 3.000.000 voertuigen per jaar de brug zullen passeeren. Ze heeft acht banen, zes voor automobielen en twee voor voetgangers. De rechtsche foto werd vervaardigd van den Zuidelijken toren — op den achtergrond de Marin County-heuvelen. De ontwerper van deze geweldige brug is de ingenieur Joseph B. Strauss.

DE WERELD ROUWT

GUGLIELMO MARCONI

25 April 1874 - 20 Juli 1937

Er stierf een Italiaan, en de heele wereld ontstelde. De radio-programma's werden opgeschort, en in alle huiskamers drongen de stemmen door van redenaars, die den grooten man met vreugde prezen en met droefheid herdachten. Het nuchtere Engeland sloot zijn postkantoren ten rouw. Overal verhieven zich alle publieke stemmen, huldigend.

Ook onze stem, die voor zoovele lezers spreekt, moet worden vastgelegd op de gramfoonplaat, die de gedrukte bladzijde is. In onze kolommen mag een eerbewijs aan Marconi niet vergeefs gezocht worden later.

Een foto van den genialen uitvinder, genomen op zijn zestigsten verjaardag.

De mensch van heden smaakt makkelijker dan hij bewondert. Respect voor een medemens ligt buiten den verkeersknoop zijner levensgewoonten. Maar zelfs toen Marconi nog leefde, kon niemand zijn naam hooren of lezen, zonder een verbaasd ontzag te voelen, en uit te spreken vaak. Wie hakt op de botheid van onzen tijd, zal dit toe moeten geven: wij laten niet, gelijk vroeger eeuwen, een genie onopgemerkt leven en sterven.

Wij konden dat trouwens niet. Menigeen zal even moeten denken, als hem gevraagd wordt naar de diensten van een anderen groote, Edison. Wat Marconi de wereld gaf, weet eenieder onmiddellijk. Een Nederlander vooral. Want onze taal koos, meer dan andere, zijn naam tot stamwoord. „Marconigram” zegt ook de Franschman en de Engelschman — het sprekende woord „marconist” is slechts bij ons gemeen.

Ook aan hem werd getwijfeld in het begin van zijn arbeid. Men kon het niet gelooven, vóór 1900, dat

het mogelijk was, geluid, kracht de ruimte door te geleiden zonder metalen draad! Maar Guglielmo Marconi bewees dat het kon: hij telegrafeerde draadloos te Londen, in 1896, hij trad in 1897 draadloos in verbinding met schepen op de Middellandse zee, van den wal te Spezzia af. In 1898 ontving een Iersche krant draadloos verslag van een zeilwedstrijd, in 1899 vroeg en verkreeg een schip, voor 't eerst, hulp na een aanvaring, door het uitzenden van draadloos seinen.

En steeds verder werd de ruimte overbrugd. Die eerste prestaties vernietigden afstanden van een kleine twintig kilometer — in 1900 slaagden de proeven driehonderd kilometer ver, in 1901 stak het draadloos Marconi-signaal den Atlantischen Oceaan over!

In zekeren zin mag die gebeurtenis het hoogtepunt heeten van Marconi's carrière. Er kon een tijdperk beginnen, waarin practisch werd toegepast, wat hij had ontdekt en gedemonstreerd. De installaties voor draadloos telegrafie verrezen overal — in 1907 kwam de geregelde verbinding tusschen Engeland en Amerika tot stand — en de schepen werden toegerust met electrische stemmen, electrische gehoororganen. Onze lezers zullen zich herinneren, wat wij in een vroeger artikel, over de ramp van de Titanic, aantoonde, hoe onvolkomen die eerste installaties nog waren, hoe incompleet zij bediend werden. De ramp van de Titanic was een der omstandigheden, die verbijsterend duidelijk het heil toonden van Marconi's vinding. Die werd na 1912 met grooter ijver en volledigheid gebruikt, en nu is het niet meer te tellen, het aantal menschenlevens, dat door het S.O.S.-sein werd gered, het aantal rampen, dat door draadloos roep om bijstand voorkomen werd — en dan zwijgen we nog van den persoonlijken troost, van de baat voor het zakenleven en al hetgeen er verder gelukkig gevolg is van een voortdurende verbinding tusschen een schip — een vliegtuig nu ook — en de buitenwereld.

Op de draadloos telegraaf volgde de draadloos telefoon. Natuurlijk nam de Vader der Draadloos een voorname plaats in onder de geleerden, die werkten aan de directe geluidsoverbrengring door electrische golven. Een populaire vorm van die vinding is, wat wij kortweg „radio” zijn gaan noemen: de stelselmatige verspreiding van muziek, spraak- en andere geluiden door middel van radio-telefonie, voor allen, die een geschikt ontvangsttoestel bezitten. Het wonder der radio, nog dagelijks miljoenen verbazend, heeft Marconi den titel gegeven van huisvriend bij allen, nadat hij reeds promotor van het wereldverkeer en menschenredder op ontzaglijke schaal was geworden. Nu is de radio-in-

Marconi op zijn doodsbed.

stallatie niet alleen het plechtanker, maar ook de vreugde van den zwerver op zee, van den pionier der lucht, van den ontdekkingsreiziger in de wildernis en den eenzame op een Pool-eiland.

Er is beweerd — het kan in vele ooren onaangenaam klinken — dat Marconi zijn proeven met ultrakorte golven, de golven der toekomst, in 1916 in een oorlogskader begonnen is. Dat is niet zoo. Aan het systeem van ultrakorte golven met gerichte straling heeft de groote vinder reeds in het begin van zijn werk gedacht. Maar hij kon niet alles tegelijk uitwerken en probeeren: hij werd in beslag genomen door de „korte” en „lange” golven, de zuiverheid en de kracht der daarmee te bereiken communicaties. Wel noopte de oorlog hem, voor de zeer korte golven de practische gebruiksmogelijkheid te beproeven. En in 1926 maakte hij de verkregen resultaten wereldkundig: hij toonde aan, dat korte golven overdag de grootste afstanden konden over-

Als een hulde aan de nagedachtenis van Marconi werd in de Engelsche postkantoren de arbeid gedurende twee minuten gestaakt.

bruggen, dat zij makkelijker te beheerschen waren dan langere golven, en bovendien gericht konden worden, zoodat het voor het overbrengen van draadloos boodschappen niet meer noodig zou zijn, in den wilde naar alle kanten golven uit te sturen.

De studie der korte golven staat wellicht nog pas aan een beginpunt; wie weet, hoe ver de bal nog door zal vliegen, nadat hij op gang is gebracht door den grooten kogelstootter Marconi!

Voor een sportheld loopt de wereld warm, een uur of een week. Voor een waarlijk groot man, gelijk er nu een overleden is, blijft het warme glorie-licht eeuwig branden op de monumentale torens en in de harten. Verheugen mag het eenieder, dat Marconi ook in zijn leven die warmte gevoeld heeft. De glorie der wereld genoot hij in ruime mate; wat gegeven kon worden: geld, decoraties, eertitels, Nobelprijs, erfelijke adel, de vriendschap van grooten en kleinen, daarvan is hem niets onthouden. De warmte van dankbare harten zal hij stellig hebben gevoeld, zoo vaak hij hoorde en las, hoe zijn vinding redding bracht uit levensnood, zoo vaak hij bedacht, welk aandeel iedere levende hebben kon aan veel wijsheid en schoonheid, in zoover die door geluid zijn over te planten — een zoo benijdenswaardige levensvoldoening, een zóó zeldzame vorm van onsterfelijkheid, dat zelfs dood en begravenis er nauwelijks verkillung bij kunnen beteekenen.

Met groote plechtigheid rond de uitvaart van Marconi plaats. De baar passeert de autoriteiten: geheel vooraan Mussolini.

De laatste brief

eener verongelukte expeditie

Op een zonnigen morgen in Mei begonnen acht Duitsche geleerden de bestijging van den Himalaya, om een aanval te wagen op den hoogsten top van 't gebergte, den Nanga Parbat. Stap voor stap ging 't over gletschers en kloven, voorwaarts, terug, weer voorwaarts, terwijl de lawines rondom het kamp neerdonderden. Zou 't gelukken den 8125 meter hoogen top te bereiken? 4000.... 5000.... 6000 meter. Het einddoel teekende zich al af door de grauwe nevelen. Martin Pfeffer, een der expeditieleiden, schreef van een hoogte van 6200 meter een brief, waarin hij de opgedane ervaringen afschilderde en die voor zeven van de acht leden het laatste levensteeken was, dat de bewoonde wereld nog van hen zou krijgen.

Kamp 4. 10 Juni 1937.

Na een succesvollen tocht vanuit Srinagar begonnen wij dan eindelijk op 22 Mei jl. de eigenlijke beklimming van den berg. Met z'n drieën trokken wij in gezelschap van vijf dragers naar kamp 1, dat op een hoogte lag van 4470 meter. Het regende dat 't goot en wij zonken tot aan de lenden in de doorweekte sneeuw.

Twee dagen later waren de weersomstandigheden zoodanig verbeterd, dat wij met veertien dragers den tocht konden wagen naar het op 5370 meter hoogte gelegen kamp 2. Onze weg liep over een spiegelgladden gletscher, aan den voet van de 3000 meter hooge ijswanden van de Noordelijke piek van 't gebergte. Wij moesten, haast op den tast, onzen weg zoeken langs korte steile en duizelingwekkende krommingen, tusschen diepe blauwkleurige kloven door en glinsterende ijskegels. Enkele dragers konden het niet bolwerken en moesten terug naar kamp 1.

De verraderlijke Nanga Parbat scheen ons van meet af aan 't vuur aan de schenen te willen leggen, want toen ik, samen met Hartmann, voor mijn tent zat te praten, begon het boven onze hoofden te kraken en te donderen en een geweldige stuiflawine kwam over den Nanga-muur naar beneden en dreef over ons kamp weg als 'n onweerswolk. Het was gelukkig maar een loos alarm, want twee minuten later straalde de zon alweer in vollen glans en was er van de lawine geen spoor meer te bekennen.

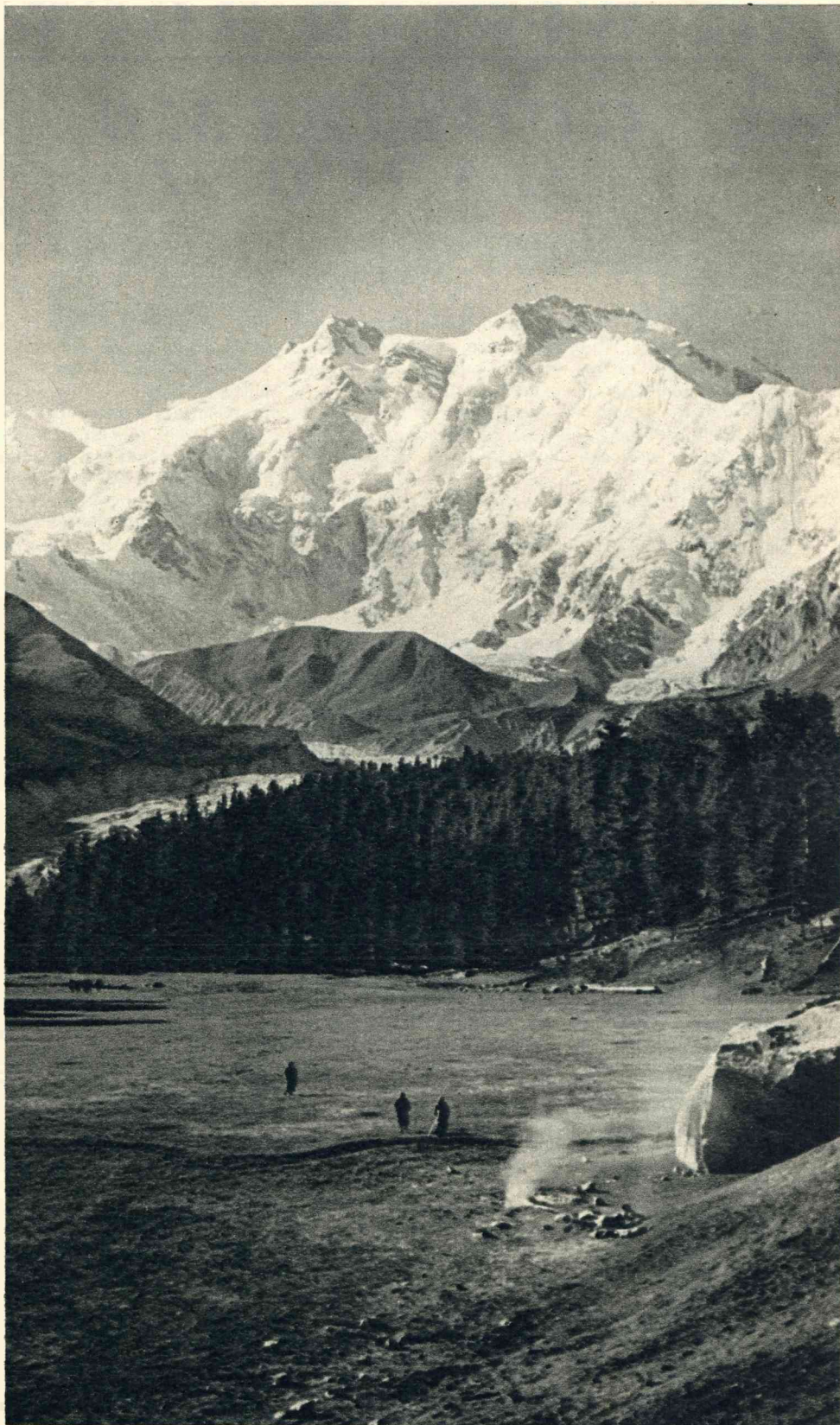
Wij keken elkaar eens aan en glimlachten. Er moest méér gebeuren dan dat om ons tot een definitieven terugtocht te dwingen en om dit te bewijzen verlieten Göttner, Hartmann en Pfeffer met negentien dragers het kamp om door 20 cm. pas gevallen sneeuw kamp 2 weer op te zoeken. Het was een heele toer om den weg naar het kamp terug te vinden, omdat sneeuwval en lawines alle vroegere sporen hadden weggeveegd. De tocht nam haast den heelen dag in beslag en we waren nauwelijks goed en wel in 't kamp geïnstalleerd, of de Nanga Parbat bracht nieuw en zwaarder geschut in actie en begon ons met lawines te bombardeeren.

Gelukkig voor de leden in kamp 2 leek het veel erger dan het in werkelijkheid was. „Nu komt de meneer van hier vlak tegenover op bezoek,” lachte Mullpeter, terwijl hij wees naar den vlak tegenover ons liggenden ijsmuur.

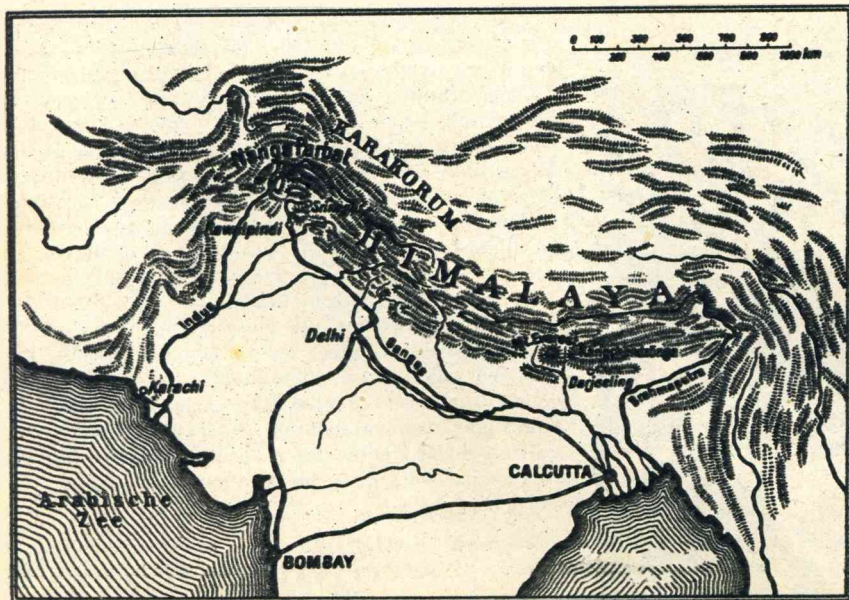
Maar de woorden waren nauwelijks uit z'n mond, of een donkerzwarte wolk schoof over onze hoofden en allen wierpen zich plat in de sneeuw achter de bagage of kropen onder de tent. Geen seconde te vroeg, trouwens.

Gierend vloog 'n ontzettende sneeuwstorm over onze hoofden en benam ons den adem. In minder dan een halve minuut waren wij met een vrij dikke sneeuwkorst bedekt, maar na die halve minuut was het ook gelukkig over. Ijskegels plakten in onze haren en in de baarden, ijsgruis zat ons in de ooren en in de neusgaten, maar verder waren we allemaal gaaf. Anders was het gesteld met de bagage. Een paar tenten waren finaal gekraakt en de heele inhoud: slaapzakken, Primus-toestellen, potten en pannen, blikjes, handschoenen, hemden en sokken en wat dies meer zij, lag broederlijk op en door elkaar onder een flinke laag sneeuw en ijs.

Dit veroorzaakte natuurlijk heel wat ergernis en vertraging, behalve voor Müllritter, die dit buitengewone kansje dankbaar benutte om een paar interessante opnamen te maken. Na die kleine schermutseling hield de Nanga zich doodstil en gaf ons den noodigen tijd om alles weer onder de sneeuw vandaan te halen en de gekraakte tenten weer op te kalefateren. We waren al lang met alles klaar en hadden de lawine haast vergeten, toen Adolf Göttner heel gemoedelijk ergens vanonder een stukje tent kwam gekropen en doodleuk vroeg, of de „niesbui” van den Nanga al voorbij was. Göttner scheen voorloopig meer dan genoeg te

Een prachtige aanblik van den Nanga Parbat, vanaf de zg. Sprookjesweide, aan den voet van het gebergte.

Het Himalaya-gebergte in vogelvlucht gezien. 'n Gordel van rotsen, sneeuw- en ijsmassa's, die tot knooppunt dienen van Indië, Afghanistan, Rusland en Tibet.

hebben van lawines, want hij riep in allerijl zijn dragers bij elkaar en trok hals over kop weer naar beneden, samen met dr. Wien en de rest der dragers. Fankhauser, Hepp, Hartmann, Müllritter en ik besloten toch maar liever in kamp 2 op den uitkijk te blijven. Er mocht eens een buitenkansje komen. Dat wilden we ons vast niet laten ontnemen, al toonde de Nanga zich nog zoo weerbarstig.

Den volgenden morgen lag er echter 40 cm. versche sneeuw voor den ingang onzer tent en van een tocht naar kamp 3 zou dien dag wel weer niets komen. Bovendien moest er sterk bezuinigd worden op proviand en benzine en Fankhauser, Hepp en Müllritter besloten dan ook maar weer naar beneden te gaan en gunstiger omstandigheden af te wachten.

Wij wilden echter geen enkelen voorzorgsmaatregel over het hoofd zien en begonnen met de bagage een echt bolwerk op te trekken, waarachter we de sneeuw tot op een diepte van twee meter uitgroeven, om er onze tent stevig neer te planten. De uitgegraven sneeuw vormde aldus een pracht van een vestingmuur, die tegen elke lawine bestand zou zijn en met een heerlijk gevoel van veiligheid kropen we in onze slaapzakken.

's Nachts stormde, sneeuwde en spookte het onophoudelijk in 't gebergte en iederen morgen lag er trouw minstens een halve meter sneeuw, wat overigens niet belette, dat 't weer overdag zoo mooi en zonnig was, dat geen van ons er ook maar een oogenblik aan dacht onzen vooruitgeschoven post op te geven.

We brachten vier heerlijke dagen door in onze geïmproviseerde vesting en liepen nu en dan tot aan 'n kloof, vanwaar we 't zuidelijke kamp konden zien liggen en de mannen als donkere stipjes zagen bewegen. Niemand scheen echter zin te hebben om naar boven te komen. De nukken en grillen van den Nanga Parbat boezemden respect in, maar al konden zij dan ook den opmarsch der expeditie vertragen en bemoeilijken, zij waren niet in staat om den onverzettelijken wil der expeditie te breken.

Eenzaam, zonder enig contact met de levende wereld, warm ingepakt in de kleine vesting lagen wij te wachten op wat de dag van morgen of misschien de raadselachtige bergnacht brengen kon. De lantaarn hing te bengelen in de tent, de verkleumde vingers probeerden de opgedane ervaringen te boek te stellen, de mondharmonica's speelden zachte liederen en de gedachten verwijlden, hopen en bangend, rondom de steile spitsen en de verraderlijke mogelijkheden van den trotschen bergreus.

Tot laat in den nacht donderden ergens de lawines naar beneden en het geratel echode nog lang na en klonk in onze ooren als het voorbijrazen van een laten nachttrein.

Voor menschen, die popelen van verlangen om 'n vurig nagestreefd doel te bereiken, duurt het wachten lang en toen er op 30 Mei nog altijd niemand

aanstalten maakte om naar boven te komen, besloten wij op eigen houtje den tocht naar kamp 3 te ondernemen. We hakten een weg door het ijs, maar toen de zon overmatig begon te branden en wij gedwongen waren tot aan de borst door de sneeuw te woelen, moesten we weldra inzien, dat er van hoogerop trekken geen sprake kon zijn. Tot overmaat van ramp begon het overvloedig te sneeuwen en te stormen en we waren, eerlijk gezegd, blij toen dr. Wien en Göttner den volgenden dag naar boven kwamen met de post en de mededeeling, dat er van een verdere beklimming voor eerst geen sprake kon zijn. Daarop trokken we met z'n allen naar het hoofdkwartier.

We bleven een dag of drie beneden, bespraken het voor en het tegen, maar dachten er geen enkel oogenblik aan de expeditie stop te zetten. Het weer werd wat gunstiger, het kraken en donderen daarboven hield geleidelijk op en, of 't de hoop was, die ons vleugels gaf, weet ik niet, maar het was een feit, dat wij in nauwelijks één uur de route aflegden van kamp 1, dat inmiddels weer was betrokken, naar kamp 2. De „meneer van vlak tegenover" had tijdens onze afwezigheid inderdaad een bezoek aan het kamp gebracht, hieren daar wat onheil gesticht en ijsblokken neergegooid, maar onze „burcht" had zich schitterend gehouden. Dat gaf ons moed voor de toekomst. Met nieuwen ijver werd de gletscherbodem afgezocht en trokken we heen en weer over ondergesneeuwde ijsmassa's en sneeuwbruggen, tot dat het ons eindelijk gelukte een verborgen doorgang te vinden, die ook voor de dragers te gebruiken was. We waren blij, dat we het ongezellige kamp 2 konden verlaten, want 't bleek, dat de nachtstormen een deel van het terras, waarop het was gebouwd, hadden weggeslagen, zoodat we uit voorzichtigheid een schrijven achterlieten voor de volgende groep om hen te waarschuwen het kamp te verplaatsen.

Nu we eenmaal op dreef waren, leek 't wel, of er geen houden meer aan was, of alle moeilijkheden tot een minimum waren geslonken en in nauwelijks

anderhalf uur tijd legden we, op 6 Juni, den weg af naar het op 6200 meter hoogte gelegen kamp 4.

En hier zitten we thans op betrekkelijk korten afstand van ons doel.

Daarboven, waar 't glinstert en stuift, ligt kamp 8 en die top, dien twee der onzen, volgens het plan van den leider, zullen beklimmen.

Het weer is slechter geworden, maar we vinden beschutting tegen lawines en koude in de ijsgrotten, die we hebben uitgehouwen en die ons terzelfdertijd als voorraadschuren dienen. De sneeuw valt sinds 7 Juni onafgebroken en de tocht naar kamp 5 is in de sneeuw blijven steken. De expeditieleden zijn weer afgedaald naar kamp 4 en 3, maar uitstel is geen afstel. Iedereen is vol goeden moed om de laatste etappes zoo spoedig mogelijk af te leggen, maar de Nanga Parbat doet zijn uiterste best om ons klein te krijgen.

Het wordt een hevig duel tusschen hem en ons. Wie zal het winnen?

Zal het morgen beter gaan en zullen we veilig de hooger gelegen kampen kunnen bereiken? We hopen 't allen, want soms, als de nevelen vaneenscheuren en de zon 'n oogenblik doorbreekt, kunnen we het doel zien liggen en schitteren in de zon.

Nog een kleine paar duizend meter. Een groote zes duizend liggen al achter ons. Het is bijna nog maar een stap. Zal de berg ons dien stap, dien laatste stap toestaan...

w.g. MARTIN PFEFFER.

Neen, de berg stond het niet toe.

Dag aan dag hadden de leden der expeditie, hopen, worstelend, gehouden wat ze met moeite hadden weten te bemachtigen. De Nanga Parbat gaf geen krimp. Hij keek neer als een reus op dat dwergachtig hoopje menschen, die het zich tot taak hadden gesteld zijn geheimste hoeken te doorzoeken en de reus slingerde naar dat menschenhoopje den banvloek van zijn lawines en zijn ijsblokken.

Op 21 Juni verscheen een klein laconiek Reuterberichtje, waarin vanuit Simla werd medegedeeld, „dat de leden der Duitsche expeditie, die wilden trachten den Nanga Parbat, den hoogsten top van het Himalaya-gebergte, te bereiken, door een lawine „verrast" waren".

Hardnekkige strijd, taai worstelen en vasthouden, rijke ervaringen uit het verleden, de wil om te zegevieren en de elementen te dwingen: niets van dit alles had kunnen baten, niets was bestand geweest tegen de kracht van den bergreus. Zeven van de acht leden, benevens negen dragers, kwamen om het leven en vonden den witten dood, daar midden in de ijle schoonheid van de nevelsluiers van den Nanga Parbat. De eenige, die ongedeerd bleef, was dr. Karl Wien, de leider.

De Nanga Parbat boekte zijn zooveelste overwinning.

Kaartje van het Himalaya- en het Karakorum-gebergte, waarop de stippellijn nauwkeurig den weg aangeeft die door de expeditie werd gevolgd vanuit Srinagar.

De leden der expeditie tijdens den overtocht naar Indië. Van links naar rechts, vooraan: Martin Pfeffer, Pert Fankhauser, dr. Günther Hepp en een lid der bemanning. Op de tweede rij: professor Troll, dr. Luft, dr. Karl Wien, de leider der expeditie, dr. Hartmann en Adolf Göttner.

Voor grage lezers!

De Hollandsche Bibliotheek heeft nog in voorraad:

INGENAAID (224 pag. à 17½ ct. per ex.)

101 DE MAN IN HET WAGENTJE	E. J. Rath
102 EEN VERMOGEN DOOR BLUF	Samuel Field
103 HET HUIS BIJ DE RIVIER	Mrs. C. N. Williamson
104 HET PARADIJS-GEHEIM	J. S. Fletcher
105 NUMMER ZEVEN	Ida A. R. Wylie
106 HET WESTEN ROEPT	Paul Evan Lehman
107 GISELA'S GROOTE LIEFDE	Werner E. Hintz
109 EEN ONGELIJKE STRIJD	Hans Heuer
110 EEN MOEDERLOOS MEISJE	Patricia Wentworth
111 CHARLOTTE OP GLAD IJS	E. J. Rath
112 FRAN VINDT EEN MEDAILLON	Rob Eden
114 HET SPROOKJESKASTEEL	Anne Duffield
115 PENSION MARIE LOUISE	Walter Sawitzky
116 EEN JACHT NAAR GOUD	Robert W. Chambers
117 DE DOCHTER VAN DEN STAALKONING	H. MacGrath
118 DE FATALE GELIJKENIS	Walter Sawitzky
119 MARIPOSA	Jackson Gregory
120 DRIE KINDEREN EN EEN VRIJGEZEL	Edmund Sabott
121 CHOCOLADE EN LIEFDE	Werner Scheff
122 PHILIP EN CARLA	Grace Livingston Hill
125 HENNE BARTHS' GROOTE BEPROEVING	L. Küchler
126 DAPPERE LORE	Else Marquardsen-Kamphövener
127 RITA EN HAAR KAPITEIN	Axel Rudolph
128 JACQUELINE TROUWT IN 'T GEHEIM	Joseph McCord
130 JANE'S VREEMDE AVONTUUR	Seldon Truss
131 EEN COMLOT IN HET WILDE WESTEN	W. C. Tuttle
132 HET GROOTE LOT	Edmund Sabott
133 EEN PILOTE VERLIEFD	Ann Lee
134 LIEFDE IN DE BERGEN	Andre Mairock
135 HET HART OVERWINT	Karl Unselt
139 TWEE VROUWEN OP REIS	Arthur Applin
140 RUBBER, LIEFDE EN HUWELIJK	W. Erkenwald
141 DE GEHURDE ECHTGENOOT	Florence A. Kilpatrick
142 HET LIED DER WILDERNIS	William Byron Mowery
143 IN DEN GREEP VAN LAN CHAO-TAO	Frank L. Packard
144 MARGY VAN DE J.P.	Peter Field
145 VLAMMEN IN DEN NACHT	Axel Rudolph

INGEBONDEN (224 pag. à 45 ct. per ex.)

(bij 5 ex. tegelijk 40 ct. per exemplaar)

1 OM HARENTWIL	Bertha M. Clay
2 DE MACHT VAN ZIJN GELD	J. I. Lawrence
3 HET HEILZAME VERGIFT	Fedor von Zobeltitz
4 DE SECRETARIS VAN DEN UITVINDER	Patr. Wentworth
5 DE SCHOONE GETUIGE	H. Curties
9 GEESTEN EN SPOKEN IN PENRUDDOCK	J. Russell Warren
12 SYLVIA VERVANGT DE VORSTIN	J. Russell Warren
34 TUSSEN WIND EN WATER	Theo Liefertz
35 LADY CLARA	Fred. M. White
36 ALS HET HART ROEPT	Charles Garvice

INGEBONDEN (224 pag. à 70 ct. per ex.)

50 JACQUELINE TROUWT IN 'T GEHEIM	Joseph McCord
53 HET GROOTE LOT	Edmund Sabott
56 HET HART OVERWINT	Karl Unselt
60 TWEE VROUWEN OP REIS	Arthur Applin
62 DE GEHURDE ECHTGENOOT	Florence A. Kilpatrick
63 HET LIED DER WILDERNIS	William Byron Mowery
64 IN DEN GREEP VAN LAN CHAO-TAO	Frank L. Packard
65 MARGY VAN DE J.P.	Peter Field
66 VLAMMEN IN DEN NACHT	Axel Rudolph

Bestellingen kunnen geschieden bij ons hoofdkantoor, onze agenten en bezorgers en bij den boekhandel. Toezending per post geschiedt alleen na ontvangst van het verschuldigde bedrag per postwissel, in postzegels of door storting op onze girorekening. — Bij te voegen voor porto: 1e 4 ex. 5 ct. per ex., daarna 2½ ct. per ex.

STONE HEEFT GELUK

DOOR KED PITTOCK

Elken avond voor hij ter ruste ging sloot meneer Hylton de deur van zijn slaapvertrek af met den sleutel en twee knippen, keek zorgvuldig de sluiting na van de stalen blinden en overtuigde zich met de revolver in zijn vuist, of zich niemand onder het bed of in de kasten verborgen had. Voor iemand met een hereulische gestalte als waarop meneer Hylton bogen kon, en die daarenboven vlak naast het hoofdbureau van politie woont en het rustige bestaan leidt van een eerzamen rentenier, kon die blijkbaar angst voor ongenode bezoekers ietwat bespottelijk lijken, doch dit was hij inderdaad niet. Zijn burea van het hoofdbureau zouden de eersten zijn geweest, die dit volmondig beaamden.

Meneer Hylton luisterde namelijk nog niet zoo lang naar den beroemden naam van den grootmeester van de jazz. In New York was hij een lange reeks jaren beter bekend en berucht geweest als Jack Smith — een der meest brutale gangsters van de onderwereld. Dat hij den electrischen stoel, of althans een langdurig gedwongen verblijf op het eenzame Alcatraz, ontsprongen was, dankte hij uitsluitend aan de verradersrol, die hij had gespeeld. De politie had het geluk gehad hem te arresteeren en het was een even goede dag voor haar, als een zwarte voor de onderwereld geweest, toen hij in ruil voor de belofte, dat hij straffeloos uit zou gaan, als kroongetuige tegen zijn vroegere collega's in de rechtszaal verscheen.

Vanaf dien dag veranderde Jack Smith zijn naam en zijn leven. Hij vluchtte naar Denver, betrok voor zijn veiligheid een woning naast het hoofdbureau van politie en leefde rustig van zijn gestolen en bijeengezwendelde kapitaaltje. Rustig, maar niet gerust. Want hij wist dat er nog een de groote opruiming ontsprongen was — niet door verraad zooals hij, maar door intijds de vlucht te nemen. Die eene was John Stone, wiens luitenant hij was geweest en hij wist dat zijn ex-chef korte metten met hem zou maken, indien hij hem ooit op het spoor kwam. Daarom beveiligde hij zijn deuren en vensters voor den nacht met extra-zorg en ging nooit anders dan bij avond uit.

De pseudo meneer Hylton had zich drie jaar lang in die slechts schijnbare rust verheugd, toen eindelijk op een morgen de Nemesis bij hem aanklopte. Er werd gebeld en eenige oogenblikken later verscheen zijn huishoudster op den drempel.

„Meneer, er is iemand om u te spreken.”

„Om mij te spreken — waarvoor?” keek Hylton van zijn krant op.

„Dat kon hij niet zeggen, maar hij beweert dat het voor een belangrijke zaak is,” antwoordde de huishoudster. „Zijn naam is Stone, meneer John Stone.”

Hylton verstijfde van angst. „John Stone?” bracht hij stamelend uit. „John Stone, zeg je?” Zijn blik was met een uitdrukking van ontzetting op de open deur gevestigd.

„Wat mankeert u, meneer?” vroeg de huishoudster ongerust.

„Niets... niets...” steunde Hylton, terwijl hij zich het angstzweet van zijn voorhoofd wischte. Zijn hand tastte werktuiglijk naar de revolver in zijn zak en intusschen dacht hij koortsachtig na, hoe hij het doodelijke gevaar, dat hem bedreigde, kon bezweren. John Stone zou zich niet af laten wijzen, nu hij hem eindelijk gevonden had — ieder oogenblik kon hij in de kamer verschijnen. Hij sidderde en wenkte de huishoudster binnen te komen.

Toen viel hem plotseling een reddende gedachte in. Hij moest zijn vroegeren chef te woord staan, een beetje comédie spelen en hem ontwapenen door hem zijn heele fortuin aan te bieden. En in dien tijd kon de huishoudster de politie waarschuwen. John Stone had genoeg op zijn kerfstok, om hem een kort zitje op den electrischen stoel te verzekeren; en een doode valt niemand meer lastig.

„Doe de deur dicht,” fluisterde hij heesch. „Luister goed wat ik zeg. Stuur dien Stone naar boven. En loop dan terstond naar hiernaast en waarschuw de politie, dat er een gevaarlijke gangster bij me op bezoek is. Laat de buitendeur open en zeg dat zij zonder gerucht de trap opkomen. Wijs hun den weg naar deze kamer en laat ze hun revolver gereed houden. Vluc, vluc...”

De huishoudster was geheel ontdaan en verdween met knikkende knieën. De deur ging dicht en Hylton was alleen. Hij hoorde de oude vrouw de trap afdalen en daarop een kort gerucht van stemmen in de gang. Toen kwamen er snelle, vaste schreden de trap op. Hylton was doodsbleeke en zijn oogen waren als verdraasd van angst op den knop van de deur gevestigd. Was het wel een kans, die hem gelaten werd? Zou John Stone hem niet onmiddellijk neerschieten als hij hem zag zitten? Zelf durfde hij zijn brownie niet te trekken — dat zou weinig passen bij de vredelievende comédie, die hij verplicht was te spelen.

Hij hoorde de snelle, vastberaden schreden thans in de gang. Zij naderden zijn deur en stonden stil. Daarop werd de knop vastgegrepen. Nu zou hij het weten! De angst wurgde hem de keel dicht en terwijl de deur openging, gebeurde er eensklaps iets zonderlings met den ex-misdadiger. Hij kwam half over-eind, viel weer neer en slaakte 'n diepen zucht. En toen viel hij achterover in zijn stoel en bleef bewegingloos liggen.

Op den drempel verscheen een lupsch jongmensch met een portefeuille onder zijn arm...

„Hartverlamming,” constateerde de politiedokter vijf minuten later.

„Zeer tragisch,” mompelde John Stone fatsoenshalve. Doch binnensmonds voegde hij eraan toe: „Ik noem het geluk hebben, Johnny. Als je toevallig een week geleden bij meneer Hylton verscheen was en het je gelukt was hem voor 'n hoog bedrag te verzekeren, dan zou de Confiditia Levensverzekering Maatschappij je vandaag allesbehalve vriendelijk aangekeken hebben...”

OP 5 DECEMBER A.S. zorgt Panorama voor een schitterende verrassing

ONDER DE VASTE LEZERS WORDT VERDEELD:

Een Fordor Touring Sedan de Luxe, 8 cylinders, 85 rem pk., 4-deurs,

Catalogusprijs f 2125.-

Een Chevrolet Touring Coach, 6 cylinders, 85 rem pk., 2-deurs,

f 1950.-

Twee geldprijzen à f 1000.- 2000.-

Acht geldprijzen à f 500.- f 4000.-

RUIM 10.000 GULDEN AAN PRIJZEN

H B
HOLLANDSCHE
BIBLIOTHEEK

Zeeuwsche Sport

Een der series van de 80 meter voor meisjes.

Uitgaande van den Zeeuwsch-Brabantschen Turnkring werden op Zaterdag 24 Juli te Middelburg atletiekwedstrijden gehouden. Een spannende eindspurt 100 m. heeren.

Te Vlissingen werd een polozwemtornooi georganiseerd om den zilveren wisselbeker, die door burgemeester van Woolderen beschikbaar was gesteld. Het team van „Zeehond” won dit jaar den beker.

Het nummer hoogspringen heeren.

Een zevental uit Sas van Gent dat op de 2e plaats eindigde.

De Kieviten zetten hun patrouilletent op.

Neen, onze tent staat nog niet geheel recht — even bijspannen!

De „keuken”, v

HET KAMP WORDT OPGES

De hopman is er met den vaandrig op uit geweest en 't was nog niet zoo'n gemakkelijke taak, die ze ten uitvoer moesten brengen: het opzoeken van een geschikt kampeerterrein. Speelt u dat maar eens klaar, om in één dag een terrein te vinden dat aan de volgende eischen voldoet: romantisch, dus nogal „woest” (vooral niet in de buurt van de civilisatie!) en met mooie vergezichten. Zwem- en waschwater in de onmiddellijke omgeving. Drinkwater dito. Vergunning om er tenten neer te zetten en vuren te stoken, gemakkelijke gelegenheid voor de jongens om ter kerke te gaan, leveranciers van levensmiddelen niet al te ver af... enfin, tientallen dingen om aan te denken. Maar 't is voor elkaar gekomen en na een boschpad gevolgd te hebben komen ze met verhitte gezichten „het” terrein, een prachtigen hoek van de groote hei met een kristalhelder ven en een zandig strandje, opgedeld.

Vier maal zes jongens, vier patrouilles, de Kieviten, Zeemeuwen, Reigers en Zwaluwen. Vier groepjes fietsen, waarvan de achtertasschen worden uitge-

pakt en de bagage netjes wordt opgestapeld. Zoo raakt er niks in de war.

De hopman, die ervan houdt, precies volgens het program te werken en vooral wat tijd-indeeling betreft niet achter te raken, begint met z'n jongens den wandeltocht en direct worden de mooie hoekjes ontdekt. De patrouilles worden 'n zestig meter van elkaar in een wijden kring gelegd en de kampleiding, de „staf”, zal het middelpunt vormen. 't Zijn aardige, aan een of twee zijden door boschjes beschutte hoeken, waar elke patrouille komt te liggen, en als er getost is, wordt fluks de bagage naar de aangewezen hoeken gesleept en het kamp gaat verrijzen.

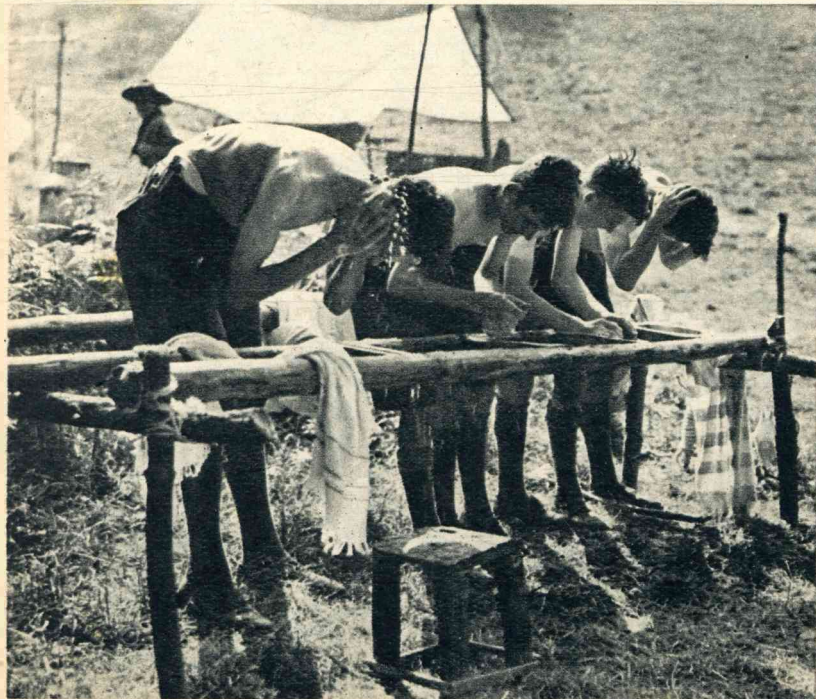
Tentnaringen inslaan! Hè, wat is die grond hard!

De voorbereidingen van den hopman zijn puik geweest, want niemand hoeft te wachten op z'n patrouillekist, waar tenten en pannen in zijn verpakt. De vier kleurige, met de patrouille-emblemen versierde kisten zijn al op een hoek van het terrein neergezet door den boer, die ze met z'n wagen van het station heeft gehaald. De patrouilleleiders hebben hun sterkste mannen naar den hopman gestuurd om de kisten in ontvangst te nemen en in 'n oogwenk tijd hebben deze kracht-

Wat moet er nu het eerst gebeuren. De patrouilleleider neemt het pro hopman aan hem heeft gegeven, en hij eerst de tenten moet opzetten, de afval de vuurgeulen maken, den vlaggemast en latrines aanleggen.

„Sjonge,” zegt Leo, de patrouille Kieviten, „we mogen wel voortmaken om vijf uur den boel hebben staan,” en verkreukt bloenote-velletje, waar hij de ling van zijn jongens op heeft neergelaten. „Bart en Bram, gaan jullie naar de meld je maar aan voor de groote karkas.” „Ja, maar ik moet nog...” begint Leo, herinnert zich intijds dat een verkenner te gehoorzamen zonder tegenspreken. patrouilleleider drie maanden jonger Bram breekt z'n zin af en stap met Leo den vaandrig. Elke patrouille stuurt z'n zanten en onder leiding van den vaandrig latrines graven en met jute afschutten. gaan het bosch in om er een mooien ro-

Zóó wasschen padrinders zich 's morgens!

Slapen op den grond is niet hard of koud; als men maar de dekens op de voorgeschreven manier tot een slaapzak vouwt, zooals deze scouts u laten zien.

Een oude bus, wat steenen en een prach

De „keuken”, voorzien van alle comfort, schaft denzelfden pot als thuis.

OPGESLAGEN!

inslaan! Hé, grond hard!

leidingen van zijn puik ge- iemand heeft op z'n pa- waar tenten zijn verpakt. ige, met de lemen ver- lijn al op een terrein neer- en boer, die gen van het gehaald. De rs hebben nannen naar ontvangst te deze kracht.

Wat moet er nu het eerst gebeuren?

De patrouilleleider neemt het program, dat de hopman aan hem heeft gegeven, en hij leest, dat hij eerst de tenten moet opzetten, de afvalputjes graven, de vuurgeulen maken, den vlaggemast opzetten en de latrines aanleggen.

„Sjonge,” zegt Leo, de patrouilleleider van de Kieviten, „we mogen wel voortmaken, willen we om vijf uur den boel hebben staan,” en hij kijkt op 'n verkreukt bloenote-velletje, waar hij de werk-indeeling van zijn jongens op heeft neergekrabbeld.

„Bart en Bram, gaan jullie naar den vaandrig en meld je maar aan voor de groote karweitjes.”

„Ja, maar ik moet nog...” begint Bram, maar hij herinnert zich intijds dat een verkenners orders weet te gehoorzamen zonder tegenspreken, ook al is de patrouilleleider drie maanden jonger dan hij. Dus Bram breekt z'n zin af en stapt met Bart mee naar den vaandrig. Elke patrouille stuurt zoo twee afgezanten en onder leiding van den vaandrig gaan die de latrines graven en met jute afschutten. Twee anderen gaan het bosch in om er een mooien rechten denne-

stam te zoeken, die dienen kan voor vlaggemast, en weer een paar anderen helpen den hopman, want die moet óók z'n tent hebben staan en vanavond onbezorgd in z'n slaapzak kunnen kruipen.

We gaan weer terug naar de Kieviten en we zien daar hoe Gerard en Theo netjes de tent ontvouwen, haar plat neerleggen en er de tentstokken in steken. Het is nog een heele kunst om zoo'n tent juist neer te zetten, want de rugzijde moet naar den wind gekeerd worden, de tentstokken moeten keurig rechtop staan en dus gaat Theo af en toe eens kijken, knijpt z'n ééne oog dicht en knikt goedkeurend, want de stokken ziet hij precies evenwijdig achter elkaar. De lijnen moeten mooi aangespannen worden, want de nok mag niet „zadelen” en dus worden de lijnen

aan de zijanten van het dak niet te sterk aangetrokken, wel die aan de dakpunten. Ze hebben er ook op gelet, dat de grond, waar de tent kwam te staan, geen bobbels vertoont,

want dat slaapt allesbehalve lekker!

Coen, de man met de eeltige handen, heeft een kampschopje toebedeeld gekregen en hij graaft een geul rondom het tentdak, zoodat, als 't vannacht mocht gaan regenen, geen druppel binnenkomt. Zoo gauw hij met deze geul klaar is, moet hij in den keukenhoek, die het meest windafwaarts ligt, een smal, maar diep putje graven: het afvalkuiltje.

Joop is het bosch ingestuurd om te sprokkelen. Hij zoekt er mooie, dikke en rechte takken, waar het keukenmeubilair, zooals pannen- en bordenrekken, van wordt vervaardigd en Leo is de plaats aan 't uitzoeken, waar alles zal komen. Hij helpt dan eens hier en dan eens daar, want het is niet goed als een patrouilleleider alleen maar orders uitdeelt. Als hij de armen uit de mouwen steekt, doen z'n discipelen het óók. Hij heeft scherpe oogen, die Leo, want ineens hoor je: „Hé, jó, dat moet anders!” En Gerard, die juist een „haring” in den grond sloeg — een houtje, waar de tentlijnen aan worden bevestigd — houdt met z'n werk op en kijkt vragend naar Leo. „Dien moet je schuin inslaan,” zegt deze. „Kijk, zóó,” en hij slaat den haring schuin in den grond, zoodat de tentlijn een rechten hoek maakt met het houtje; daardoor kan het touw er niet afglijden en zal de haring niet zoo gauw uit den grond schieten.

Zoo komt het patrouillekamp mooi voor elkaar. Als alle eerst-noodzakelijke werkjes zijn uitgevoerd, beginnen de jongens aan de „meubelstukken”. En wat ze al niet weten te maken! Met behulp van takken en touw fabriceren ze rekken voor pannen, vorken en lepels, waschblikken en een prachtstandaard voor den kok. Want die mag bij het koken geen vuile handen krijgen en dus heeft hij vlak bij zich een „waschtafeltje”, voorzien van een gevuld waschblik, zeep en 'n handdoek.

Theo is een fenomeen in het verzinnen van die kleine, gemakkelijke dingetjes als rekken voor de verkennerstokken, kapstokken voor de hoeden, voetschrapers en hij heeft op een beschaduwde plekje een keldertje gegraven, bekleed met dikke takken en afgesloten door een gevlochten deksel, waar spijsvoorraden koel bewaard worden. Morgen wil hij in 'n vrij half uurtje van een leeg biscuitblik een oven bouwen.

De troep is nog niet zoo ver als die door-en-door getrainde, die zelfs telefoonverbindingen aanleggen tusschen patrouilles en staf, maar dat komt 't volgend jaar nog wel. Zoo, fijn geïnstalleerd, zal het 'n pracht van 'n kamp gaan worden!

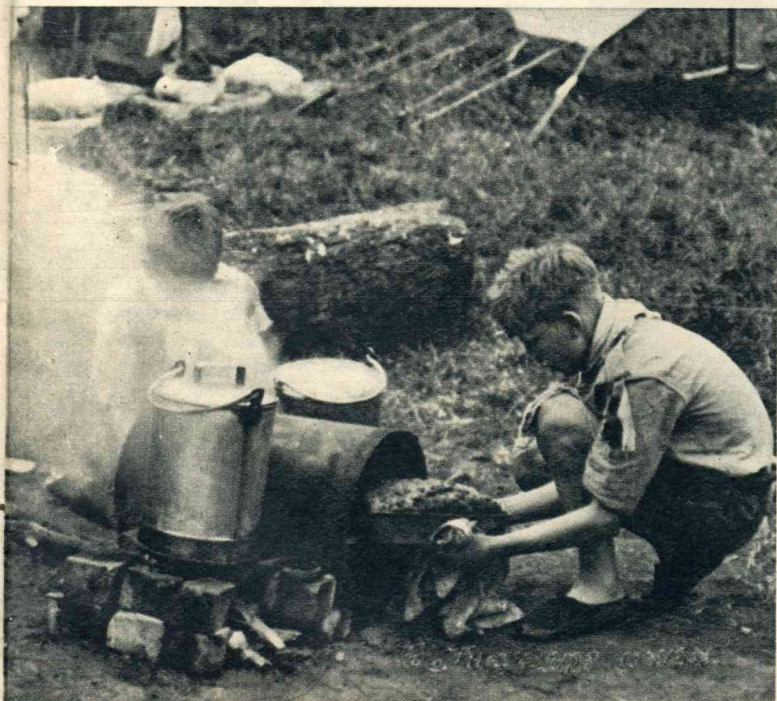
Er wordt verzamelen geblazen. Fluks komen de patrouilles bijeen om den vlaggemast, die bij het stafkampje staat. En wanneer allen zich in een vierkant hebben opgesteld, rijst de drieluik omhoog — het kamp is geopend!

OUD-COMMISSARIS.

Buitentucht geeft goeden eetlust!

op de voorgeschreven n zien.

Een oude bus, wat steenen en een flinke dosis verkennerstraandigheid en... een pracht-eike is het resultaat.

DE NOODKREET IN DEN NACHT

door Archibald Duke

Koloniale nieuwsberichten," kondigde de stem van den omroeper door den aether aan. „Op de Engelsche Cultuuronderneming Albion Gate, gevestigd aan den Senegal in Afrika, heerscht sinds eenige dagen onrust onder de negers. Er is een Fransche bestuursambtenaar van Saint Louis naar de onderneming vertrokken, teneinde te trachten de rust te herstellen."

Joyce Ellington zat met een boek op haar schoot en hield haar blik strak op den luidspreker gevestigd. Op haar knap gelaat lag een bezorgde uitdrukking. Onrust onder de negers van de Albion Gate — beteekende dit, dat Philip in gevaar verkeerde? Zenuwachtig bewoog zij haar verlovingsring en kortbesloten liep zij naar de telefoon en belde de Londensche directie van de Albion Gate op.

„Hallo, met meneer Berry? U spreekt met de verloofde van Philip Rokins. Meneer Berry, ik had u iets te vragen. De omroeper van de B.B.C. verspreidde zooeven de mededeeling, dat er iets aan de hand was op uw onderneming. Ik maak me ongerust over Philip; kan hij misschien in moeilijkheden verkeeren?"

Zij hoorde mr. Berry aan den anderen kant van de lijn half ingehouden lachen. „Moeilijkheden — welneen," klonk het geruststellend. „Onrust onder de Senegaleezen is een periodiek verschijnsel. Wij kregen reeds een telegram van uw verloofde aangaande die geschiedenis. Er is een kwestie gerezen over de betaling van het loon — dat is alles. Wij hebben hem geseind niet toe te geven en daarmee beschouwen we de zaak als afgedaan."

„U — maar is zij daarmee ook voor Philip afge-

daan?" vroeg zij haperend en allesbehalve gerustgesteld.

„Och natuurlijk; als die kerels daarginds te veel praats krijgen, zal het Fransche bestuur hen wel een toontje lager leeren zingen," verzekerde Berry lachend. „Er is niet de minste reden, om u ongerust te maken. Uw verloofde heeft genoeg ervaring opgedaan om de moeilijkheden de baas te kunnen blijven."

De luchtige toon, waarmee de directeur van de Albion Gate over het onrustbarend bericht heen-gleed, beviel Joyce niet. Zij vreesde, dat hij de geschiedenis te veel als een bagatel behandelde. Hij verzekerde wel, dat moeilijkheden met de negers tot de periodieke verschijnselen behoorden, maar zoolang Philip aan het hoofd van de plantage aan den Senegal stond, had zij er nog nooit van gehoord. Met een bezorgd gevoel verbrak zij de verbinding en de belofte van mr. Berry, dat zij terstond gewaarschuwd zou worden, zoodra er nieuws was, was niet bij machte haar onrust te verminderen.

Het is een natuurlijk verschijnsel, dat de geest, urenlang gekweld door zorg en vrees, de kluisters van den slaap verbreekt om uit te vliegen naar het rijk van de verbeelding. Joyce had dien nacht een angstigen droom. Zij zag de plantage van de Albion Gate aan den Senegal met de groote bungalow, waarvan Philip haar meer dan een foto had gezonden. Het was nacht, maar de maan was helder genoeg om haar in staat te stellen alles te zien, wat er op het groote erf voorviel. Philip was omringd door een heelen troep Senegaleezen, die hem met dreigende gebaren besprongen. Eenigen van hen weerde hij af,

maar de anderen overmanden hem en sloegen hem neer. Toen klonk er een noodkreet door den nacht.

„Joyce! . . . Lieve! . . . Help! . . . Help! . . ."

Die hulpkreet deed haar eensklaps ontwaken. Zij baadde in haar zweet en toch voelde zij zich zoo koud, dat het leek, of 't bloed in haar aderen gestold was. Schreiend stond zij op en den heelen nacht door klonk Philip's noodkreet haar in de ooren. En nauwelijks was dien morgen het kantoor van de Albion Gate geopend, toen Joyce zich bij mr. Berry liet aandienen. Zij was stellig overtuigd, dat Philip in groot gevaar verkeerde en hield dat lijdelijk afwachten niet langer uit.

„Hebt u al nadere berichten van den Senegal?" viel zij bij mr. Berry binnen.

De directeur van de Albion Gate schudde een beetje ontstemd het hoofd. „Niets en ik verwacht ook niets. Tenminste geen verontrustende berichten. Wat doet u eigenlijk veronderstellen. . . ?"

„Ik droomde, dat hij overvallen werd," viel zij hem ernstig in de rede.

Meneer Berry barstte plotseling in lachen uit. „U droomde? Zegt u werkelijk, dat u droomde? Maar dromen zijn bedrog, mijn lieve jongedame. Bent u heusch zoo bijgeloovig, dat u eenige betekenissen aan zoo'n droom hecht?"

„Nee," antwoordde Joyce diep ademhalend. „Ik ben niet bijgeloovig. Maar die droom verklaart mijn angst. Kunt u mij stellig verzekeren, dat hem niet het minste gevaar dreigt?"

„Verzekeren. . . . verzekeren. . . ." zei Berry knorrig. „Nee, dat kan ik natuurlijk niet. Dat kan niemand. Ik kan u alleen verzekeren, dat wij in den loop der jaren al wel tien of twintig keer soesah hebben gehad met de negers. . . ."

„Maar zoolang Philip er is niet en dat is nu twee jaar," onderbrak zij hem opnieuw.

„Welnu, dat is het beste bewijs, dat hij er slag van heeft met hen om te gaan en ook aan deze moeilijkheden het hoofd wel zal kunnen bieden," zei Berry ongeduldig. „Ik herhaal, dat er heelemaal geen reden is om u ongerust te maken. Wacht u maar kalm nadere berichten af en dan zult u zien, dat de feiten mij in het gelijk stellen."

Hij stond op en Joyce ging aarzelend heen. Evenmin als den vorigen dag had Berry haar thans kunnen geruststellen. Voortdurend klonk Philip's noodkreet haar in de ooren en in den loop van den morgen werd de angst haar tot een obsessie, die haar krankzinnig dreigde te maken. Zij hield het niet langer uit — zij ging naar hem toe, om zich met eigen oogen van de gevaren te overtuigen. Nauwelijks was het denkbeeld bij haar opgekomen, of zij gaf er reeds uitvoering aan. Zij belde Cook op en informeerde naar de snelste verbinding met Saint Louis.

„Van Londen naar Parijs met een Engelsch vliegtuig, dame, en vandaar naar Saint Louis met de Fransche luchtvaartmaatschappij," kreeg zij te hooren. „Een reis van twee dagen."

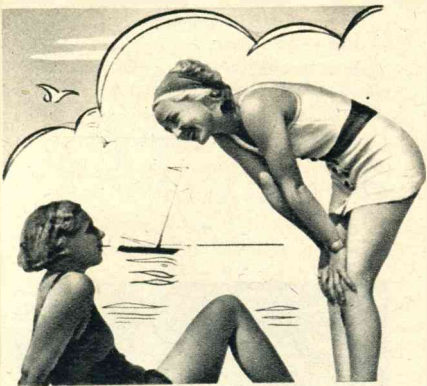
Zij aarzelde geen oogenblik meer en dienzelfden dag nog vertrok zij naar Parijs. Twee dagen later stapte zij in Saint Louis uit het vliegtuig, dat de verbinding onderhield tusschen Europa en Zuid-Amerika. En dan werd zij plotseling van allen angst verlost. Zij wendde zich om inlichtingen voor het verdere gedeelte van de reis tot het Fransche bestuur en werd toevallig te woord gestaan door den ambtenaar, die den vorigen avond van de Albion Gate-plantage teruggekeerd was.

„Alles is weer rustig, dame," verklaarde hij tot haar groote verlichting. „Senegaleezen zijn nogal heetgebakerd en een oogenblik dreigden er ernstige verwickelingen. Maar de zaak is gesust en u hoeft niets meer te vreezen. Ik zal u twee vertrouwde negers en mijn eigen boot geven, om u naar de plantage te brengen — als u terstond vertrekt, dan kunt u nog juist voor het invallen van den nacht de Albion Gate bereiken."

Joyce schaamde zich plotseling, Philip onder de oogen te komen. Hij zou even verrast als verheugd zijn haar te zien, maar toch zou hij niet nalaten haar uit te lachen om haar voorbarigen angst.

De groote muur van Peru, ontdekt door de Shippee-Johnson-expeditie. Waarschijnlijk werd deze muur door de inwoners gebouwd om de invasies der Inca's tegen te gaan.

Wat ben jij prachtig bruin!

Je bent hier zeker al lang met vakantie? Oh neen, gisteren pas, maar ik heb Amilda-Zonnebruin gebruikt. Een verrukkelijke crème, geen last van zonnebrand en zooals je ziet in een ommezien mooi bruin. Ik raad je aan het ook te gebruiken.

**BRUIN STAAT
GEZOND EN SPORTIEF**

Amilda
ZONNEBRUIN-CRÈME

Flac. 90ct. Tube 60ct. Doozen 50.-25ct.

**VLIEGEN
KUNNEN UW VOEDSEL
VERGIFTIGEN
DOODT ZE MET
FLIT**

**FLIT dankt haar groote werkzaamheid aan bijzondere bijmengsels
Wacht U voor surrogaten**

"Alles is rustig," had de Fransche ambtenaar Joyce Ellington verzekerd en op datzelfde oogenblik vroeg Philip Rokins zich af, of die rust niet slechts een bedrieglijke schijn was. Reeds een paar weken lang had hij geweten, dat er iets broeide onder de Senegaleezen van de plantage en het was hem niet moeilijk gevallen te raden, wat er de oorzaak van was. De peperoogst was dit jaar in meer dan een opzicht tegengevallen en dit was van beduidenden invloed geweest op de loonen van de koelies. Teneinde moeilijkheden te voorkomen had hij tijdig zijn directie op de hoogte gesteld, maar Berry had hem even kort als bondig terug getelegrafeerd, dat hij aan het contract vasthield en aan een verhooging van de loonen niet dacht.

Zooals te verwachten viel, waren de moeilijkheden inderdaad niet uitgebleven. Drie dagen geleden hadden de Senegaleezen geweigerd tegen de oude contractloonen te blijven werken en in de hoop de gevaren te kunnen bezwieren, had hij inderhaast het Fransche bestuur gewaarschuwd.

Den volgende dag kreeg hij bezoek van een Franschen ambtenaar, wien het na een langdurige bespreking met de mokkende koelies tegen alle verwachting in gelukt was, hen te bewegen tegen de oude voorwaarden weer aan het werk te gaan. De ambtenaar was den vorigen dag vertrokken, doch thans scheen het dat de Senegaleezen nogmaals tot andere gedachten waren gekomen. 's Morgens ontbrak er een dertigtal in de tuinen en het gedrag van de rest had veel weg van lijdelijk verzet.

Philip was niet bang, maar hij wist, dat hij als eenige Europeaan weinig in te brengen zou hebben tegen een paar honderd negers, als dezen tot geweld overgingen. Hij keek dien morgen zijn revolver eens na en op het heetste uur van den dag, toen de koelies beschutting tegen de hitte hadden gezocht in hun hutten, slenterde hij onder bedekking van de peperstruiken naar den oever van de rivier. Hier lag zijn kano en teneinde op alles voorbereid te zijn trok hij haar op den oever en verborg haar tusschen het struikgewas. Slechts de lugubere maar stomme bewoners van den Senegal waren getuige van dien voorzorgsmaatregel, naar hij dacht — gestoord in hun vadsige rust plompte bij zijn nadering een zestal kaaimannen met slaperige oogen het water in. Na een spiedenden blik in het rond slenterde hij weer terug en wachtte kalm de onzekere gebeurtenissen af.

Toch scheen het nog, dat zijn vrees voorbarig was. De dag verstreek en er gebeurde niets. De weggebleven koelies dwaalden uitdagend langs de tuinen, maar hij wachtte zich wel hen aan te spreken. Een woord slechts kon de lont zijn, die een vat buskruit tot ontploffing bracht, waarvan de vlammen de heele plantage zouden verschroeien — het was verstandiger de oplossing van dergelijke conflicten aan den taet van het Fransche bestuur over te laten. 's Morgens had hij een vertrouwden koelie naar Saint Louis gezonden om den ambtenaar opnieuw te ontbieden en hij had er den raad bijgevoegd een detachement spahi's mee te brengen. Zelf kon hij niet veel meer doen dan voortdurend zijn oogen open houden, zoodat hij niet voor gevaarlijke verrassingen kwam te staan.

Als een sluier van doorzichtig zwart daalde de duisternis over de peper-tuinen neer. Het werd plotseling rumoerig in het koeliedorp — de Senegaleezen brulden hui Fransche soldaten-liedjes uit en het werd Philip weldra

duidelijk, dat zij zich zaten te bedrinken aan bier en inlandschen brandewijn. Ongerust zat hij in de voorgalerij te luisteren — het scheen, dat er storm op til was. Zijn vermoeden bedroog hem niet, doch het was een zeer bijzondere storm, die over de Albion Gate kwam razen. Het werd plotseling stil in het dorp — een stilte, die onheilspellende verwachtingen oproep. Philip was op zijn boede en tuurde scherp de duisternis in, stellig verwachtingend plotseling een troep dronken Senegaleezen te zullen zien opdagen.

Eensklaps hoorde hij een huilend gejuich vanuit de verte. En tegelijk scheen het, of er een steekvlam naar den hemel opschoot. Een grillig dansende, huizenhoog vlam zette de plantage voor een oogenblik in een fantastisch licht, sloeg neer en stormde als een vurige wind op de bungalow toe. De kurkdroke aanplant bood het vuur 'n gretig voedsel en het zou zeker geen drie minuten meer duren, of de vlammen sloegen over naar de bungalow.

"Brand — red je!" brulde Philip naar binnen, terwijl hij opsprong. Hij rende met opeengeperste lippen en gebalde vuisten 't huis binnen, greep inderhaast zijn geld en een paar portretten van zijn moeder en Joyce en stormde het erf af. Hij zag de eerste vlammen naar het dak van de bungalow overwaaien, hij voelde de zengende hitte van het vuur en stikte bijna in den rook. Doch zonder een oogenblik te aarzelen rende hij voort in de richting van de rivier. Alleen de vlucht kon hem nog redden — indien de schurken hem dien uitweg ten minste niet afgesneden hadden...

Philip slaakte een zucht van verlichting, toen hij bij het fantastische schijnsel van de loeiende en knetterende vlammen den rivieroever verlaten vond. Zelfs de kaaimannen lieten zich niet zien — voor het geknetter en het schijnsel van het vuur waren zij haastig op de vlucht gegaan. Philip liet de kano te water, greep zijn pagaai en stuurde het ranke bootje in den stroom. Met snelle, krachtige slagen pagaaide hij de rivier af, doch hij had nauwelijks honderd meter afgelegd, toen hem een verschrikte kreet ontsnapte. De kano stroomde vol water en toen hij zich op zijn knieën wierp en het lek zocht, veelde hij, dat de boot op drie plaatsen een gat droeg, zoo groot als een vuist. De gaten waren voor het oog gedicht met leem, dat echter in het water weggespoeld was...

Leven en dood was nog slechts een kwestie van seconden. Hij dacht aan de afschuwelijke veelvrat, die den Senegal bevolken, en daarop vloeiden zijn gedachten eensklaps naar Engeland — naar Joyce.

"Joyce!... lieveling!... Help!... Help!..." schreeuwde hij zwak, terwijl de kano onder zijn voeten wegzonk.

En toen kwam het hem plotseling voor, dat er een wonder gebeurde. Vlak voor zich ontdekte hij een dansend licht op het water. En een angstige, maar aanbiddelijke stem, die hij uit den hemel dacht te komen, riep hem een paar woorden toe, die hem verbijsterden van blijdschap en geluk.

"Hier ben ik, Phil — spring! Goddank, nog juist op tijd..."

Phil sprong en kwam op zijn knieën in een boot terecht. Om zijn hals voelde hij twee armen, en een stem — Joyce's stem — stelde hem juichend de vreemde vraag: "Phil, geloof je niet, dat ook de Voorzienigheid ons wel eens droomen overzendt?"

**Verliest haar DIKTE!
26 pond in 6 weken.**

Nieuwe, veilige, prettieve vermageringskuur in vloeibaren vorm.

"Mijn dokter adviseerde mij een vermageringskuur. Toen nam ik BonKora en verloor 26 pond in 6 weken. Afname heupen 22, buste 15, borst 17 cm. Mijn vermoeidheid verdween en ik ben vol levenslust." Mevr. M. A. Pr. Later schreef zij nog 8 pond lichter te zijn geworden, dus totaal 34 pond.

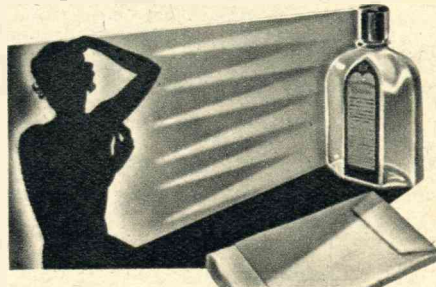
Verliest ook *gij* Uw dikte door de veilige BonKora-kuur. Geen schadelijke bestanddeelen. Geen hongerslijden. 't Is raadzaam zeer vette spijsen te vermijden, maar EET GERUST FLINK van alle smakelijke spijsen, als vermeld op de BonKora-verpakking. Koop vandaag nog een flesch BonKora à f 2.25, alom verkrijgbaar bij apothekers en erkende drogisten of vraag inlichtingen bij het BonKora-Depot, Singel 115, Amsterdam-C. Doe de kuur één week en U zult tevreden zijn.

Bovenste foto toont Mevr. M. A. Pr. vóór zij BonKora nam, de onderste na verlies van 34 pond overtollige dikte.

Singel 115, Amsterdam-C. Doe de kuur één week en U zult tevreden zijn.

R.555-G

Odorex

maakt de transpiratie onder de armen normaal en verwijderd den onaangename reuk.

U weet zelf nauwelijks hoe onaangename de reuk van overdadige transpiratie is voor een ieder, die in Uw nabijheid komt. Deze doordringende reuk is oorzaak, dat Uw kennissen Uw gezelschap mijden.

Bovendien is de overvloedige afzondering der transpiratie-klieren niet zonder gevaar voor Uw gezondheid.

Odorex van Prof. Dr. Polland onderdrukt de transpiratie NIET. Dat zou gevaarlijk zijn voor Uw gezondheid. Odorex maakt de transpiratie normaal, onzichtbaar en onmerkbaar, en verzekert de natuurlijke functie van de transpiratie-klieren.

Reeds na de eerste toepassing voelt U een aangename verfrissing en verlichting. U behoeft niet meer ongerust te zijn, dat Uw transpiratie hinderlijk is voor Uw omgeving, want de reuk verdwijnt direct.

Koop nog heden Odorex bij Uw Apoth., Drog. of Parfum. De flacon van 94 cent is voldoende voor vele maanden.

Odorex bevat medicinale alcohol van de juiste sterkte om bacteriën te doodden.

Odorex tegen overdadige transpiratie

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Kloosterzande, dat bij de schieting op de staande wip door Willem Tell een der schutters een vallenden pijl in zijn gezicht en tevens 'n bloedende wonde kreeg.

De goede Willem Tell wordt oud en beverig. Alleen in den tijd, dat de appels rijp zijn, schijnt hij weer zijn vermaarde schotvaardigheid terug te krijgen!

Uit Goes vernamen wij, dat dit centrum van Beveland en Zeeland opgeschrikt is door geruchten over het vinden van een Colorado-kever door ettelijke schooljongens.

De alarmeerende berichten waren des te geloofwaardiger, omdat het verschrikkelijke beest gesignaleerd was in de nabijheid van enkele aardappelschillen.

De plantenziektenkundige dienst, die terstond met 'n flesch Californische pap en 'n hors d'oeuvre van Parijsch groen uitrukte, behoefde dit internationale menu evenwel niet aan den buitenlandse gast op te dienen, daar men uiteindelijk kwam te staan voor het stoffelijk overschot van 'n oorworm met 'n menie-spatje!

De rust in de aardappellandouwen is weergekeerd!

Onze correspondent te Biervliet seint ons, dat een pimpelmees zijn nest gebouwd heeft in de waterpomp achter het gemeentehuis.

Later bleek, dat het beest daartoe was gekomen op dringend advies van de reclasseering en de vereeniging tot bestrijding van drankzucht!

Men meldt ons uit Ossensisse, dat een passerende windhoos de aardigheid had om het waschgoed, dat hier en daar te bleeken lag, op te nemen en tot hoog in de lucht mee te voeren.

Volgens de Vries en te Winkel is windhoos vrouwelijk en vermoedelijk heeft deze dame zoo haar eigen manier om haar linnenkast voordeelig te vullen in de uitverkoopmaand!

Na vijfendertig jaar van 'n draaimolen verstoken te zijn geweest, mocht het dorp Kats gedurende de kermis te „Kooltjesplaat” wederom van zoo'n amusementsgelegenheid genieten. De bevolking was zóó enthousiast, dat zelfs alle zeventig- en tachtigjarigen zich lieten rondzwieren.

Men weet, dat 'n draaimolen ook wel eens mallemlen genoemd wordt!

Te IJzendijke is een bazar gehouden ten bate van het muziekgezelschap „Geduld overwint alles”, dat binnenkort honderd jaar bestaat.

Hoewel geduld alles overwint, heeft het bepaald nog meer dan 'n eeuw nodig om de financieele moeilijkheden onder de knie te krijgen.

Te Ierseke is in 'n boomgaard een groote demonstratie met politie-honden gehouden. Behalve gemeentelijke autoriteiten waren ook 'n paar geneesheeren aanwezig. De hulp van de laatste behoefde echter niet te worden ingeroepen, daar de honden zich correct gedroegen. Wel vond men na de oefeningen 'n paar aangebeten onrijpe appeltjes, maar de gevolgen daarvan behoeften niet medisch op het terrein bestreden te worden!

Wij sluiten nu tot de volgende week, dames en heeren!

Er blijft voor de Vlissingsche kermis nog altijd veel belangstelling bestaan en ieder jaar brengt ze nieuwe attracties mee. Tot de nieuwste snuffjes behoorde dit jaar de „Mickey Mouse”, een combinatie van schommel, zweef en draaimolen....

....die echter den ouderwetschen paardenmolen nog niet wist te verdringen.

VLISSINGSCHE KERMIS

De luchtballonnetjes, piepers en verdere kermisattributen blijven ook nog altijd onmiskenbare bekoring op de jeugd uitoefenen....

....en als attractie voor de ouderen domineerde de poffertjes- en wafelenkraam.

Een aardig hoekje van de kermis.

Onder leiding van burgemeester de Mul maakten de oudjes van Kruiningen-Hansweert een autotocht naar Dordrecht, waar in dierenpark Merwestein gepauseerd en geposeerd werd.

Zeeuwsch Nieuws

Te Yerseke zijn welgeslaagde demonstraties gehouden met politiehonden, die bij autoriteiten en publiek groote voldoening wekten. Zoo'n hindernis is voor een goed afgerichten hond maar een kleinigheid.

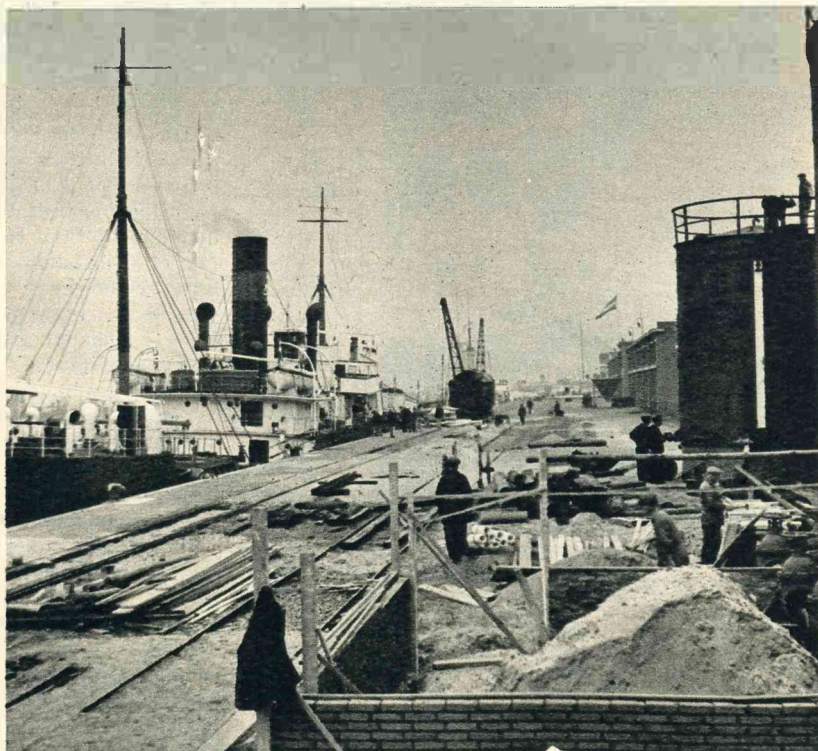
De Zeeuwsche luchtlijn voerde als vijftienduizendste passagier mevrouw Kersten op 't Haamstedsche vliegveld aan: een feestelijk moment.

Alvorens naar de Jamboree te vertrekken, werden de Zeeuwsche padvinders door den commissaris der koningin op het Abdijplein te Middelburg geïnspecteerd.

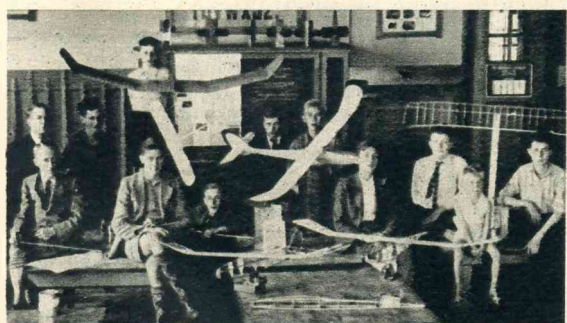
De Vrouwenkring uit Kruiningen maakte een excursie naar Vlaardingen, waar het bedrijf der Sunlight-zeepfabrieken werd bezichtigd.

In de Vlissingse haven arriveerde de vorige week het eerste zeeschip met melasse, die aldaar in de tanks werd opgeslagen en nieuwe drukte aan de haven bracht.

Een zeldzaam huisdier bezit de twaalfjarige A. Kusse te Arnemuiden: de jonge zeehond, dien hij onlangs ving, is geheel tam geworden en gaat met hem mee wandelen en zwemmen. Hij wordt nog met de flesch gevoed.

Ook Zeeuwsch-Vlaanderen interesseert zich voor de zweefvliegerij: de Oostburgsche Jeugdzweefclub vervaardigde onder leiding van de heeren de Hullu en Reynders eenige modellen van eerstdaags in de praktijk te gebruiken zweefvliegtuigen.

Een vraag en.... geen antwoord

Waarom ontbraken gedurende de laatste weken in dit blad de anders zoo regelmatige aankondigingen van nieuwe premieboeken, in de bekende Nederlandsche Bibliotheek verschenen?

Ziedaar een vraag welke ongetwijfeld door de getrouwe afnemers dezer premie-uitgaven meer dan eens gesteld zal zijn.

Een vraag echter waarop we thans nog geen antwoord willen geven, doch waarop we in het volgend nummer uitvoerig zullen terugkomen.

Dat antwoord zal dan — daar zijn we van overtuigd — niet alleen de trouwe lezers dezer boeken hoogelijk interesseeren, doch in sterker mate misschien nog hen die tot nu toe, om welke reden ook, daartoe niet gerekend mochten worden.

Wij raden daarom eenieder dringend aan de zeer belangrijke mededeeling in de volgende aflevering van dit blad aandachtig te lezen!

USIH. De Eau de Cologne uit den flacon met de bloemen! Zoo innig zuiver, zoo intens verfrisschend! Druppel een minime hoeveelheid USIH op Uw zakdoek... na uren is de verkwikkende geur nog onverzwakt merkbaar. Alle goede zaken hebben USIH in voorraad.

Van / 0,35 tot / 1,50

USIH

VOOR ENGROS: UNITED STATES IMPORT HOUSE — HUDDSTRAAT 3 — AMSTERDAM

Houdt U van kinderen en voelt U voor een aantrekkelijk beroep? Volg dan onze goedkope, schriftelijke cursus

KINDER- VERZORGSTER KINDERJUFFROUW

De lessen zijn door ieder, die de lagere school heeft bezocht, gemakkelijk te volgen. Na goede afloop fraai diploma. Daarna helpen wij U bij de sollicitatie naar goed betaalde betrekkingen. Studieboeken gratis.

Vraag zonder verplichting inlichtingen bij
ASSO Dir. J. v. d. Bij,
hoofdonderwijzer,
Nieuwe Plein 31, b/h station,
A R N H E M

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

DOOR RICHARD CONNELL

Rosa werd zoo wit als het tafellaken, waarvan zij at. „Beschuldigt u meneer Bingley van diefstal?” stamelde zij, een flauwte nabij.

„O nee, dat was het niet,” zei de heer Punder, met zijn tanden knarsend. „De wet overtrad hij niet, anders had ik Scotland Yard wel op hem losgelaten. Wat hij deed was een voordeelig zaakje, niet smeriger dan menig ander. Die gekke Peter Tyler was van alles de schuld. Maar ik ben twintigduizend pond kwijt en die heeft die schurk in zijn zak gestoken. Het kan mij niet schelen voor dat geld, maar ik heb er een verwenschten hekel aan beetgenomen te worden.”

Rosa haalde diep adem. „En bent u er zeker van, dat meneer Bingley geen penny op zak heeft?” vroeg zij zwak.

„Geen penny? Hij heeft twintigduizend pond op zak! In wissels op Bingley Castle, of in bankpapier — wat maakt dat voor verschil?”

„Meneer Punder,” hernam Rosa ernstig, „hebt u heelemaal geen idee waar hij te vinden zou zijn?”

Punder liet een hinnikend gelach hooren. „Nee! Maar ik jaag en u jaagt. Maar als ik hem het eerste vind...”

„Dan zult u waarschijnlijk zijn beenen fijnmalen om er uw brood van te bakken,” vulde Rosa minachtend aan.

„Hahahaha,” schaterde Punder. „Zoo iets zal ik doen. Als u hem soms op het spoor komt, dan wilt u me misschien wel even opbellen aan mijn woning in Park Lane, nietwaar?”

„Ja, als u mij wilt waarschuwen, zoodra u hem vindt. Ik logeer bij de gravin van Bathberry.”

„Afgesproken. Nóg een vraag, mylady. Houdt u van gehakt?”

„Jawel, waarom?”

„Dát zult u vinden van Ernest Bingley, als ik hem het eerst zal vinden,” zei de heer Punder en daarop keerde hij naar zijn varkenslapjes terug.

Rosa had juist haar koffie opgedronken, toen zij van het terras een jodelenden uitroep hoorde. „Joe-oe, Rosa, Joe-oe...” Dat vreemde geluid werd voortgebracht door haar vader, die haar nu pas in het oog had gekregen. Een ogenblik later verscheen hij in de serre met mevrouw Clara Phelps.

„Lieve Rosa, mag ik je voorstellen: je moeder,” zei graaf Bingley ernstig. Mevrouw Phelps gichelde.

„Ik bedoel dat zij het over 'n paar maanden zal worden,” verbeterde haar vader.

„Mijn zegen, kinderen,” glimlachte Rosa.

„We trouwen in Weenen,” deelde graaf Bingley voortvarend mee. „De wittebroodsweken brengen we door in Venetië en we keeren naar Bingley Castle terug, als het tijd wordt om de tulpebollen te besproeien.”

„Ik feliciteer u beiden van harte.”

Mevrouw Clara Phelps drukte een kus op Rosa's oor. „Ik heb altijd naar een dochter verlangd,” lispelde zij.

„En nog géén spoor van onzen Ernest?” vroeg graaf Bingley.

Rosa schudde zuchtend het hoofd. „Niets gezien, maar wel dóórzien. Ik vertel het u later wel. Ga nu maar, ik moet nog iemand spreken.”

Zoodra zij vertrokken waren, riep

Rosa den kellner. „Zeg als u wilt tegen Max, dat lady Rosa Bingley hem even wil spreken,” sprak zij.

Twee minuten later verscheen de oberkellner van „Nero” aan haar tafeltje. Hij had de houding en de gelaatsuitdrukking van een Caesar, die in een triomfwagen Rome binnenrijdt. Hij sprak negen talen en men beweerde, dat hij met genoeg schandaaltjes uit het Britsche societyleven op de hoogte was, om een fortuin te kunnen verdienen met chantage. Maar hij was een fatsoenlijke kerel en bovendien toch al rijk.

„Goeden avond, mylady,” boog hij. „Mag ik u mijn gelukwensen aanbieden?”

Zij begon te lachen. „Dank je, Max. Ik geloof dat er maar weinig dingen voor je verborgen blijven.”

„Ik betreur het dat ik u niet kan zeggen, waar u meneer Bingley kunt vinden,” zei Max.

„Wie zegt u...?”

„Een vogeltje, mylady.”

„Mijn vader?”

„Ja, mylady.”

„Hoor eens, Max,” hernam Rosa ernstig. „Veronderstel eens dat jij door Londen zwierf — arm, eenzaam en gebroken. Waar ging je dan heen?”

Max hoefde geen oogenblik na te denken. „Dan deed ik hetzelfde wat ik deed, toen ik als een doodarme jongen voor het eerst in Londen kwam. Ik zocht een bank op aan het Theems Embankment, om te overdenken hoe ik rijk zou kunnen worden. Daar op die banken vindt men velen, die eens rijk waren en enkelen, die het eens zullen worden.”

„Dan ga ik daar zoeken. Max,” zei Rosa vastbesloten.

„Toch niet alleen, mylady?”

„Alleen, dank je wel, Max.” En Rosa betaalde haar rekening en stapte den mist in.

ZESTIENDE HOOFDSTUK

De metropool lag potdicht toegedekt onder een vuilgrijze deken van klammen mist. Het was de echte Londense mist, zóó dicht en tastbaar, dat men er bijna mistballen van zou hebben kunnen kneden. Oude, ervaren politieagenten liepen te dwalen als in een doolhof en de taxi's kropen op handen en voeten voort.

Rosa Bingley zocht zich een weg op dat strookje van het plaveisel langs de rivier, waar de dakloozen en andere zwervers plegen te rusten, totdat zij door een politieagent, of een nog hogere macht, worden verjaagd. Speurend en tastend wandelde zij langs de banken. Als zij in de benevelde lichtvlek van een lantaarn een schaduw of een vormlooze massa ontdekte, ging zij er dapper op af en riep een naam: „Ernest!” Zij kreeg antwoord van een Reginald, een George en een Henry, maar een Ernest had zij nog niet gevonden.

Het was 'n ellendige tocht — tijd-roovend, kil en ontmoedigend — maar zij dacht er niet aan deze eenige kans op te geven. Na een halve mijl gedwaald te hebben, viel ze moe op een bank neer. Pas toen zij gezeten was, ontdekte zij, dat er een groot pak lag op de bank, zorgvuldig omwikkeld met krantenpapier, dat door den mist bijna geheel doorweekt was. Nieuwsgierig stak zij een onderzoekenden vinger uit.

Is Uw haar gezond-

dan bezit het ook den gewenschten mooien, natuurlijke glans en laat zich goed en duurzaam onduleeren. Het komt er dus op aan Uw haar gezond te verzorgen en het in goede conditie te houden.

Zwartkop „Shampodor”, het moderne, alkalivrije haarwaschmiddel is hiervoor bij uitstek geschikt. Geen alkali tast Uw haar aan, geen doffe kalkzeepneerslag! Reeds de eerste proef toont U het verschil!

„Shampodor” voor iedere haarsoort en „Blond-Speciaal” per pakje 20 cent. Beide soorten ook „vloeibaar” in flacons van Fl. 0,35, 0,85 en 1,25!

Verlangt bij Uw kapper een haarwasching met „Zwartkop Non-Alkali”, de geconcentreerde Shampodor!

ZWARTKOP „SHAMPODOR”

gegarandeerd alkali-vrij.

Voorkomt schade aan Uw japonnen.

Transpireeren bederft Uw japonnen en veroorzaakt U ongenoeien.

Daarom gebruikt de practische huisvrouw Odo-Ro-No.

Ook doktoren adviseeren en bevelen Odo-Ro-No aan.

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht.

„Regular” voor normaal gebruik.

„Instant” voor menschen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO

Vanuit het vormloze pakket klonk eensklaps een moedeloze stem: „Ja, ik ga al, agent...”

„Ernest!” jubelde Rosa. „Ernest!” „Wie kent mij hier in Londen?” vroeg de heer Ernest Bingley slaperig. „Ik ben het — Rosa!”

Ernest kroop uit zijn cocon en zag haar gelaat vlak voor zich. „Ga weg!” zei hij.

„Waarom, wat heb ik gedaan?” vroeg zij verschrikt.

Ernest kwam eindelijk tot de overtuiging dat Rosa Bingley noch een spook, noch een product van zijn verwarde verbeelding was. „Rosa, wat doe je hier?” schrok hij.

„Ik ben jou gaan zoeken,” zei ze flink.

„Nu, en je hebt me gevonden ook,” zuchtte hij. „We hebben elkaar al vaarwel gezegd, Rosa. Waarom zouden we het nog eens herhalen? Ga alsjeblieft weg, Rosa.”

„Nee, dat doe ik niet, Ernest! Zeg me eens, wat doe je hier?”

„Op een boot wachten,” mompelde Ernest.

„Daar had je wel een geriefelijker plek voor kunnen kiezen, dunkt me. Zeg het me nou: waarvoor lig je hier in den mist, terwijl je op 'n bed behoorde te liggen?”

Ernest moest bij zichzelf bekennen, dat een bank aan den oever van de Theems inderdaad een eenigszins zonderlinge plaats was voor een millionaire, om er den nacht door te brengen. „Och, als je 't zoo graag weten wilt, 't is maar een aardigheid. Ik had van deze plaats al zoo vaak gelezen en voor ik naar huis ga, wilde ik zelf eens ondervinden wat het was hier den nacht door te brengen.”

„Wat zou juffrouw Rowena Castle wel van zoo'n zonderlinge liefhebberij denken?”

„Juffrouw Wie...?”

„Je verloofde,” bracht Rosa hem glimlachend in herinnering.

„Oh, je bedoelt Rowena,” zuchtte Ernest. „Och, die zou zooiets begrijpen. Ik zei je toch, dat ze aan maatschappelijk werk deed.”

„Hoor eens, Ernest, ik geloof niet eens dat die Rowena Castle bestaat.”

„O niet?” vroeg Ernest verwonderd. „En je zag zelf haar portret.”

„Lucy Bingley heb ik gezien.”

Ernest begon zich met zenuwachtige vingers van zijn papieren deken te ontdoen. „Zoo móést ik het doen, Rosa.”

„Mij bedriegen? Waarom?”

„Ach, dat is zoo'n lange geschiedenis,” zei hij klagend.

„Welnu, we hebben 'n heelen nacht den tijd.”

Ernest zuchtte. „Zie je, dat zit zoo. Ik ben zakenman, dat weet je. 'k Heb veel en groote belangen. Bezittingen en mijnen en syndicaten en... en zoo. Ik kan daar al mijn tijd aan wijden, omdat ik vrijgezel ben. Als ik 'n vrouw had, kon ik dat niet. En ik houd het méést van mijn zaken, de meisjes trouwen me toch maar om mijn geld. En daarom verzon ik Rowena, begrijp je. Zij is 'n veilig schild tegen de listen en lagen van de vele liefhebbende moeders, die me graag aan hun dochter zouden koppelen. Ik hoop dat je me zoo begrijpt.”

„Ja,” antwoordde Rosa glimlachend. „ik zie het allemaal zoo helder als door glas. Maar veronderstel nu eens, dat je 'n meisje vond, dat van jou hield om je zelf en dat met je zou willen trouwen zelfs als je geen penny bezat. Wat zou je dan doen?”

„Ik zou haar trouwen,” zei Ernest onmiddellijk. „Maar waar vind ik zoo'n meisje?”

„Op 'n bank in den mist,” antwoordde Rosa eenvoudig.

„Jij!” beefde Ernest. „Rosa!” Hij moest niezen, maar hij hield zijn handen in zijn zakken, om sterk te blijven. „Kom,” lachte ze. „Kus me.”

Er ging 'n huivering langs zijn rug. Maar hij bleef sterk. „Néé!”

„O, natuurlijk, als je niet van me houdt,” zei ze koel.

„Rosa...” klonk het pijnlijk getroffen. „Ik houd zooveel van je, dat ik mijn hart zou kunnen uitrukken om het in de rivier te werpen, als je 't vroeg.”

„Doe dat niet — geef 't mij liever,” klonk het zacht en bevend naast hem.

Toen verliet hem zijn kracht. „Ga weg,” verzocht hij met een ongelukkige stem. „Je mag alles weten. Ik heb je bedrogen. Ik ben niet rijk. Ik ben niet iemand. Ik ben niemand, een nul, minder dan een nul. Ik ben slechts...”

Rosa viel hem bijna juichend in de rede. „Een eenvoudige preparateur van dorpskanaries — zonder winkel, atelier of gereedschap...”

„Hoe weet je dat?” vroeg hij, naar adem snakkend.

„Dat doet er niet toe, ik weet het. En ik wil hebben dat jij weet, dat ik van je houd. Niet omdat je arm of rijk bent, maar alleen omdat je rijk bent aan edelmoedigheid, vriendelijkheid en moed. Bovendien ben je niet arm,” ging zij vlug voort. „Je hebt voor twintigduizend pond aandeel in een kasteel.”

„Dat was een geschenk.”

„Alsof vader een geschenk van dien aard aan zou nemen. Hij is 66k 'n Bingley, Ernest. En laten we nu eens rekenen. Vier procent rente van twintigduizend pond is...”

„Rosa, houd je van honden?”

„Ja, Ernest.”

„Van katten?”

„Ik aanbid ze.”

„Van marmotten?”

„Daar ben ik juist dol op.”

„Woont er in Bristol een gediplomeerde of bekroonde dierenpreparateur?”

„Niet één.”

„Dan ga ik daar beginnen.”

„Jij?”

„Wij...”

Uit den vuilgrijzen mist doemde de gestalte op van een politieagent, maar zij hoorden, noch zagen hem.

„Rosa, lieveling?”

„Wat is er, schat?”

„Ik bemin je. Schrik niet.”

„Waarvoor?”

„Ik ga je kussen.”

„Hé, jullie tweeën daar! Dat mag hier niet!” zei politieagent 6757, terwijl hij het licht van zijn zaklantaarn op de bank liet schijnen. „Wat denk je wel, je bent hier niet in het paradijs.”

„Daar kon u zich wel eens in vergissen,” zeiden twee stemmen tegelijk.

Neem
zoals ik:

DRIE WEKEN HULPELOOS IN BED

Rheumatische rugpijn
nu absoluut verdwenen

„Ik wil graag dat U weet wat ik aan Kruschen Salts te danken heb. Een jaar geleden had ik verschrikkelijke rheumatische pijnen in mijn rug, en ik moest drie weken liggen. Ik kon in bed niet eens opzitten. Ik besteedde een paar gulden aan pillen, maar het gaf niets. Toen schreef ik mijn moeder en vertelde mijn misère. Per keurende post ried zij mij dringend aan Kruschen Salts te probeeren. Ik kocht onmiddellijk een kleinen flacon en kan op eerewoord verklaren dat, voordat ik mijn vijfde dosis had gebruikt, ik al weer kon zitten. Ik ging er mee door en binnen twee weken was ik weer op de been, zonder die verschrikkelijke pijn. Ik heb Uw wonderbaar middel altijd bij mij, en ik ben overtuigd dat de kleine dagelijkse dosis mij levenslustig en gezond houdt. Ik kan Kruschen Salts niet hoog genoeg roemen, en telkens als zich de gelegenheid voordoet, raad ik het aan.”

(Originele brief ter inzage.) Mevr. A. G. te F.

Indien de afvoerorganen in Uw lichaam te traag werken, ontstaat een ophooping van afvalstoffen, welke Uw bloed verontreinigen. Schadelijke stof-

fen zullen zich vormen, o. m. het gevreesde urinezuur, dat maar al te dikwijls oorzaak is van rheumatische pijnen. Kruschen Salts bestaat uit zes minerale zouten, die Uw afvoerorganen tot betere werking aansporen, waardoor de afvalstoffen op geheel natuurlijke wijze volkomen en geregeld worden verwijderd. Uw lichaam wordt van overtollig urinezuur bevrijd en de rheumatische pijnen zullen geleidelijk afnemen, om tenslotte geheel weg te blijven.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

POETS UW TANDEN VEILIG!

PASTOL krast Uw tanden niet bij het smetteloos blank maken. Het ontsierend tandsteen wordt voorgoed verwijderd... door oplossing!

Prijzen: Ovale doos 10 ct.
Groote, ronde doos 20 ct.
Tube 20 en 35 ct.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

BOLDROOT'S
Pastol
maakt Uw tanden blank

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Bilistraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telefoon Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Het Winterpaleis (links) en het gebouw der admiraliteit aan den Newa-oever te St. Petersburg. (Naar een oude lithographie.)

HEERSCHERS OVER RUSLAND

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

2

KATHARINA DE GROOTE

.....ZEVENDE VERVOLG.....

Sophie begint reeds spoedig rijanden van vrienden te onderscheiden. Zij voelt, dat men haar koel, haast vijandig behandelt. De kanselier Alexej Bestusjew is erg Franschgezind en een openlijke Pruisenhater. Les-tocq, de lijfarts der Czarina, die tijdens de vervolging der Katholieken onder Lodewijk XV met zijn ouders Frankrijk heeft moeten verlaten, is met hart en ziel Franschman gebleven. Ook de Franche gezant de la Chétardie, die veel aan het hof der Czarina verkeert, staat niet onverschillig tegenover de verkiezing van een Pruisische prinses tot echtgenoot van den toekomstigen Czaar.

Het hof van Czarina Elisabeth

Sophie is ervan doordrongen, dat deze drie mannen een zeer grooten invloed uitoefenen aan het hof. Zij weet eveneens, dat Elisabeth haar troonsbestijging voor een groot deel aan de twee laatsten te danken heeft. Sophie gedraagt zich des te voorzigtiger tegenover deze mannen.

Aan het hof, waar zich de Russische levensopvatting in Franche vormen kleedt, wordt alles wat Duitsch is verdrongen. Het was Elisabeth zelf, die het hof gezuiverd heeft van Koerlandsche hertogen en Deutsche baronnen.

In haar zucht naar alles, wat inheemsch is, heeft Elisabeth zich in den loop der jaren omringd door

ontelbare Russische parvenu's, die zij tot hooge posten verhief en met rijkdom, land en onderscheidingen overlaadde.

Het was dikwijls al voldoende, dat men de woonvertrekken der Czarina tot haar tevredenheid wist te verwarmen, dat men een bekwaam koetsier was of een heerlijk koffierecept kende, om het van 't nederigste beroep te brengen tot hofmaarschalk, tot geheimraad of rijken grootgrondbezitter.

De Czarina zelf voert een verward leven, waaraan ieder systeem ontbreekt. Zij trekt van het eene slot naar het andere, alsof zij wil vermijden twee dagen

achtereen op dezelfde plaats te vertoeven. Zij houdt ervan in gezelschap te zijn, ijdel als zij is op haar schoonheid en ongewone charme. Zij is graag bewonderd en geprezen en als „de groote Rococo-dame” plundert zij de Russische staatskas om haar modegrillen en dure liefhebberijen te kunnen bekostigen.

Alle kostbaarheden, die door de Franche mode-industrie naar Rusland worden geëxporteerd, moet de Czarina eerst zien. Hetgeen haar ervan bevalt, houdt zij voor zichzelf.

Als zij niet slaapt, brengt zij het grootste gedeelte van den dag door in haar garderobe. 's Nachts, omringd door een vroolijk gezelschap, begint voor haar het eigenlijke leven. Niemand danst de menuet zoo volmaakt gracieus als Elisabeth, niemand ook verwisselt op één avond zoo dikwijls van costuum als de Czarina. Zij is uitgelaten als een kind, stralend van vreugde.

De angst voor 't donker

Bals, maskerades en groote tuiffeesten veranderen den nacht in een zorgeloozen, lichtenden dag. De Czarina amuseert zich. Is het een innerlijke, onverklaarbare onrust, die Elisabeth het dreigende donker van den nacht doet ontvluchten? Is het de angst voor geheime samenzweringen en hofrevoluties?

De Czarina is sinds jaren lijdende aan slapeloosheid. Ook tijdens de nachten, waarin de pronkvolle ontvangzalen in duisternis zijn gehuld, en aan 't

hof geen feest wordt gegeven, brandt er in de vertrekken der Czarina tot in de morgenuren licht. Zij laat 's nachts voor het avondeten dekken en omringd door hofdames, parvenu's en verklikkers, luistert de Czarina naar hun lasterpraatjes en leugens.

Zooals haar vader Peter de Grootte zich bij voorkeur omringde met narren en dwergen, die hem moesten verstrooien en opvroolijken, zoo amuseert Elisabeth zich 't meest in dit onwaardig gezelschap. Dat zij dit gezelschap niet anders beschouwt dan Peter de Grootte 't zijn narren deed, moet ieder dezer parasiteerende hovelingen wel voelen als hij de Czarina de actuele kletspraatjes moet opdisschen of een verhaaltje voorlezen. Zij behandelt hen grillig en uit de hoogte, zij luistert met verveelde trekken naar hun gepraat, terwijl een nederige dienstmaagd zwijgend voor haar zit neergeknield en met geschoolde hand de hielen kittelt van haar verwende meesteres. Dikwijls valt de keizerin daarbij uit de rol der verwende Rococo-dame en verandert, scheldend oorvijgen uitdeelend, in een razende Xantippe.

Zij kan den volgenden dag rustig uitslapen, want 't is de bekwame kanselier Bestuschew, die leiding geeft aan 't Russische staatsapparaat. Het staatswezen interesseert Elisabeth slechts weinig. Er zijn twee dingen, waar zij hartstoechtelijk van houdt: de kunst en 't eenvoudige volk. Zij laat Fransche en Italiaansche kunstenaars prachtige kasteelen bouwen en grootsche parken aanleggen, die tot 'n waardigen achtergrond dienen van haar gracieuze verschijning. Aan haar heeft Rusland o.a. de stichting van de academie voor beeldende kunsten en der Moskousche

universiteit te danken. Maar ook 't volk, waarmee zich de dochter van Peter den Grooten eng verbonden voelt, bemerkt in vele dingen de genegenheid der Czarina.

De doodstraf wordt afgeschaft en 't leven der boeren in lijfeigenschap in veel opzichten verlicht. Van den anderen kant bloeit de geheimkanselarij, waar de slachtoffers op 'n gruwelijke, barbaarsche manier gefolterd en gegeeseld worden en 't spionnagesetel zijn rijke vruchten afwerpt.

Toch is het volk aan de echt-Russische Czarina gehecht. Sophie vergezelt Elisabeth op al haar reizen door 't land. Zij stelt zich tot hoofddoel contact te krijgen met 't Russische volk, dat zoo lang heeft moeten lijden onder vreemde heerschers en vreemde opvattingen. Zij leert met taaien ijver de Russische taal en tracht zich zooveel mogelijk aan 't Russische leven aan te passen.

De troonopvolger

Grootvorst Peter Feodorowitsch, de troonopvolger, neemt zijn taak heel anders op. Hij schimpt op zijn nieuwe vaderland en hij

De keizerlijke lijfarts graaf Hermann de Lestocq (1692-1767). Aan zijne invloedrijke relaties heeft Czarina Elisabeth den Russischen troon in groote mate te danken.

maakt er in het geheel geen geheim van, dat hij zijn nieuwe omgeving haat. Integendeel, hij laat dit bij iedere gelegenheid, die zich voor doet, op cynische wijze merken.

De Pruisische Frederik II is zijn hoogste ideaal. Het orthodoxe geloof der Russen, dat hij als troonopvolger heeft aangenomen, blijft voor hem een pure formaliteit. Het is voor allen nu reeds duidelijk, dat het lot den bekrompen, ruwgeestigen Peter met zijn erfenis van den Russischen troon voor 'n taak heeft gesteld, waartegen hij niet is opgewassen.

Tusschen Sophie en Peter ligt reeds na de eerste ontmoeting op Russischen bodem een diepe kloof. In haar mémoires teekent zij aan: „Ik moet eerlijk bekennen, dat mij de kroon meer aanstond dan zijn persoon.”

Sophie heeft zich drie beginsels gesteld: de gunst der Czarina, de gunst van den troonopvolger en de liefde van 't volk.

Terwijl zij bij Elisabeth en Peter dikwijls op groote moeilijkheden stoot, slaagt zij er verrassend snel in de liefde van 't Russische volk voor zich te winnen. Na een half jaar is zij de Russische taal machtig. Zij maakt zich los van haar Duitsche gewoonten en opvattingen om des te dielster te staan bij de Russische natuur en 't Russische geloof.

27 Juni 1744 is een historische dag: Sophie de prinses von Zerbst, wordt opgenomen in de Russische Kerk en reeds den volgenden dag als grootvorstin Katharina officieel uitgeroepen tot bruid van den troonopvolger. Het volk is enthousiast.

Deze beide gebeurtenissen, die op feestelijke wijze in 't openbaar

Keizerin Elisabeth de Eerste gold als een der charmantste en elegantste verschijningen uit den Rococo-tijd. Na haar dood bleek ze 14.000 kostbare costuums te bezitten.

*Achter
bekoorlijke lippen
blanke tanden*

Daarvoor te zorgen is de plicht van elke vrouw... Want het bezit van gezonde, blanke tanden is een groote charme. Ook voor U is zij bereikbaar: door minstens tweemaal per dag Uw tanden te borstelen met het krachtige, aromatische schuim van Colgate's Tandpasta. Het lost zelfs de kleinste voedselresten op en voorkomt tandbederf. Maar bovenal: het geeft Uw tanden een hagel-blanken glans, zonder het glazuur aan te tasten en houdt Uw adem zuiver en aangenaam van geur.

COLGATE

In tubes van 25, 40 en 65 cents.

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

voltrokken worden, stijgen tot 't hoogtepunt als Sophie, de tot het orthodoxe geloof bekeerde, in 't bijzijn der vele aanwezigen tijdens de plechtigheden op alle vragen in duidelijk en zuiver Russisch antwoord geeft. De vijanden der Russische prinses zijn ontwapend. Een Russische Katharina veroverd stormenderhand de harten van 't volk en doet als lid der Czarenfamilie Romanoff haar intrede in de geschiedenis.

Katharina, de eierzuchtige

Om zich geheel aan haar nieuwe omgeving aan te passen, moet Katharina zich in veel dingen weten te schikken. Ieder gevoel van innerlijk verzet onderdrukkend schrijdt zij eergierig en zelfbewust op het nieuwe, groote doel af. Naast de trotsche, op succes beluste Czarina, die geen rivalen rond zich kan dulden, blijft Katharina de kleine, onbeduidende, kleinstede prinses. Zij slaagt er eveneens in met Peter, die moeilijk handelbaar is, op goeden voet om te gaan.

Zij heeft ontdekt, dat haar bruidegom, de Russische troonopvolger, met tinnen soldaatjes speelt! Ook op ander gebied gedraagt hij zich zijn toekomst onwaardig en het valt Katharina zóó zwaar, dat zij er een oogenblik aan denkt te vluchten. Maar waarheen? De vlucht zou 'n nederlaag beteekenen, den terugkeer tot haar kleinburgerlijk bestaan. Het is alleen niet meer mogelijk wegens de schulden, die haar verkwistende moeder aan 't Russische hof gemaakt heeft en die de som van 100.000 roebel reeds lang overschreden hebben. Katharina moet zich voegen. Haar eierzucht geeft haar daartoe de kracht met 't geloof aan haar hooge bestemming.

Het huwelijk met Peter Wittebroodsweken en tinnen soldaatjes

Op 25 Augustus 1745 wordt Katharina de echtgenoot van den Russischen troonopvolger. De eerste schrede naar de groote toekomst is gezet. De sprookjesachtige feestelijkheden, die op bevel der Czarina ter eere van het jonge grootvorstelijke paar gehouden worden, zijn langen tijd 't gesprek van Europa.

Het jonge paar betreft zijn eigen appartementen; het heeft zijn eigen gevolg, dat echter grotendeels bestaat uit spionnen der Czarina.

Eenieder verheugt zich over de groote gebeurtenis. Zelfs de grootvorst schijnt zich te verheugen. Hij heeft nu iemand, die hij aan zijn geheim spel kan laten deelnemen, want Peter heeft zijn hartstocht ook voor poppen steeds angstvallig verborgen gehouden voor de strenge Czarina. Een Holsteinsche hofdame bezorgt buiten weten der Czarina het jonge paar de noodige speelpoppen. Als 't nacht is en 't hof in diepe rust, geeft Ruslands troonopvolger zich over aan zijn geliefd spel. Katharina wil haar gemaal niet ergeren... zij speelt mee.

De eerste jaren van hun huwelijk snellen voorbij in een onafgebroken reeks van bals, maskerades en feestelijkheden. Hierin is Katharina een waardige leerlinge der Czarina. Toch schept zij op den duur in dit lichte, zorgeloze leven geen behagen. Er schuilt 'n wanklank in, die van 't hof der Czarina uitgaat. Elisabeth, die iedere bewondering en vereering voor zich alleen opeischt, ziet met wrevel, dat Katharina aan invloed wint. Ook het feit, dat 't huwelijk van 't grootvorstelijk paar nog steeds kin-

derloos blijft, werkt er toe mede, dat er een scheiding ontstaat tusschen de Czarina en Katharina.

De keerzijde van 't praalvolle leven begint zich telkens scherper aan Katharina te vertoonen. De gevallen, dat personen, die met 't grootvorstelijk paar sympathiseeren, plotseling verdwijnen, beginnen zich snel te vermeerderen. Nadien blijkt, dat de weg voert door de geheimkanselarij naar Siberië en andere verafgelegen oorden. Omtrent dit tijdstip ontmoet Katharina wederom graaf Gyllenborg, den Zweedschen diplomaat, die eertijds tot haar moeder gezegd had: „Mevrouw, u kent het kind niet...”

De graaf, een man van ernstige levensopvattingen, is verontwaardigd over 't oppervlakkige leven, dat de vroegere prinses von Zerbst leidt. Openhartig van karakter als hij is, zegt hij 't haar in het gezicht.

Katharina begint er over na te denken. De eerste vreugderoes is gedoofd, zij jaagt niet meer met zooveel ijver de ijdele genoegens na en in haar drang naar productieve bezigheden neemt Katharina het beheer van 't vorstendom Holstein op zich, waarover haar echtgenoot Peter nog steeds heerscher is.

Peter veroordeelt een rat ter dood

Kanselier Bestuchew ziet tot zijn voldoening, dat Katharina voor 't eerst zelf arbeid wil verrichten. Ook Peter is er zeer verheugd over, nu heeft hij zich niet meer met die „muizenissen” bezig te houden. Hij voelt zichzelf door 't lot voor grotere dingen voorbestemd!

Hij ziet zijn eigenlijke bestemming op 't exercitieterrein. Daar marcheert 'n stukje van zijn vaderland: een Holsteinsch regiment, dat Peter naar Rusland heeft ontboden. Gedrild, tot dat 't machines waren, bewegen zich de compagnieën voor hun bevelhebber, en Russische patriotten, uit 't gevolg van den grootvorst, moeten het aanhooren, dat de Russische troonopvolger, zich tot de buitenlandsche soldaten wendend, uitroept: „De koning, mijn meester!” en daarbij doelt hij op Frederik, den koning der Pruisen.

Het spel met de tinnen soldaatjes is nog steeds zijn grootste liefhebberij. Wee dengene, die hem daarin durft te storen. Een keer werd een rat, die twee tinnen soldaatjes had omvergevoerd, door Peter gevangen en voor het krijgsgerecht gedaagd. Peter veroordeelt de rat ter dood. Zij zal worden opgeknoot en de grootvorst zelf voltrekt met den diepsten ernst het vonnis.

„Als waarschuwend voorbeeld voor de andere”, luidt 't opschrift, dat Peter naast de opgeknootte rat vastspeldt. Dit alles gebeurde, toen de toekomstige Czaar reeds negentien jaar oud was!

Brand in 't Kremlin! De jeneverflesschen van Peter

Een geweldige mensenmenigte verdringt zich rond het Moskousche Czarenslot. Brand!!! Brand!!! Een vleugel van 't slot staat in lichte laaie. Vierduizend costuums van de Czarina worden door 't vuur vernield. Er bestaat gevaar, dat ook de kostbare meubelen van den troonopvolger een prooi der vlammen worden. Het volk ziet, hoe Peter, die anders verre van heldhaftig is, ijverig meehelpt zijn meubelen te redden.

Het ziet ook, hoe door 'n onvoorzichtige beweging de deur van 'n kast

Droste

PASTILLES

ALTIJD WELKOM!

*Spaart plaatjes
voor onze albums.*

Verrast...

... en opgetogen zult U zijn, wanneer U de uitwerking ziet van een dagelijks gebruik van Daggett & Ramsdell's Perfect Vanishing Cream. Let eens op hoe zij elke kleine oneffenheid van de huid verbergt... hoe zij zich uitstekend vermengt met Uw poeder en make-up. U zult van geen andere Vanishing Cream meer gediend zijn.

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER Hoogstraat 30 - Den Haag

Kanselier Alezej Petrowitsch Bestuschew-Rjumin (1692—1766), een markante persoonlijkheid aan het hof van Elisabeth.

Katharina heeft zich geestelijk sterk ontwikkeld. Zij bestudeert het werk „Dictionnaire philosophique et critique” van Henry Bayle, zij leest met ijver Montesquieu en Voltaire en doet haar gasten verstandig staan door haar scherpzinnigheid en gratie.

De verouderende Czarina is door dit alles sterk verontrust. Zij, die gewoon is de schoonste, de klokkeste, de lieflijkste, de meest onweerstaanbare te zijn, kan ook

openspringt en verscheidene flesschen jenever op den grond in scherven slaan. Men lacht luid, want 't volk koestert voor Peter niet den minsten eerbied. De zeldzaamste verhalen doen over hem de ronde.

En terwijl Peter haast eenieder van zich afstoot, wordt de kring van vrienden rondom zijn charmante, kloekke vrouw steeds grooter. Elisabeth kan 't niet verhinderen, dat zich een tweede hof ontwikkelt, waar buitenlandse gezanten, hooge militairen en leden van den adel bij voorkeur verkeerden.

De wraakzuchtige Czarina

De lijfarts Lestocq, die aanvankelijk vijandig stond tegenover de Pruisische prinses, is weldra een dergenen, die het meest aan 't hof van Katharina vertoeven. Ook de Engelsche gezant sir Charles Hanbury behoort tot de trouwste bezoekers.

gevaarlijk en wraakgierig zijn.

Tijdens een hofbal, waarop Elisabeth verschijnt met een roos in het haar, ontdekt zij plotseling de knappe gravin Lopuchina, die eveneens een bloem in het haar draagt. In 't bijzijn van alle gasten gebiedt zij de jonge rivale voor haar neer te knielen en snijdt zij de roos en tevens een gedeelte van 't haar af.

Ook Katharina moet ervaren, hoe gruwzaam en ondankbaar Elisabeth kan zijn. De Fransche gezant de la Chétardie en de lijfarts Lestocq, aan welke mannen Elisabeth de kroon te danken heeft, zijn niet meer aan 't hof te zien. De gezant heeft op bevel der Czarina Rusland moeten verlaten en de lijfarts is naar Siberië verbannen, nadat hij in een der folterkamers der geheime kanselarij gruwelijk gegeeseld is. De Czarina wrekt zich. Zij ziet haar glans vergaan, haar invloed verzwakken.

(Wordt vervolgd)

Volgende week beginnen wij met de publicatie van het bijzonder spannende, ongewone feuilleton

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

Naar het manuscript van ANTHONY MORTON

Met dit boek won de schrijver den eersten prijs van § 7500. De prijsvraag was uitgeschreven door een der allergrootste uitgeverij-firma's der wereld en van de talloze manuscripten was „De man met het blauwe masker” veruit het beste. Wij hebben niet gearzeld op dit bijzondere boek direct de hand te leggen: het is onnoodig te zeggen, dat het de lezers van Panorama van begin tot einde zal boeien.

Een boek van adembenemende spanning door den enerverenden climax en de gedetailleerde beschrijving der reeks diefstallen in de kringen der Londense society. Scotland Yard heeft zijn beste speurders aan het werk gezet, de Londense aristocratie beveiligd zich door particuliere detectives in dienst te nemen; maar geen enkel juweel is nog veilig; Londen praat over niemand anders; Scotland Yard denkt aan niemand anders dan aan DEN BARON, den geheimzinnigen, uiterst geslepen dief: den man met het blauwe masker, die zijn slachtoffers met een gaspistool overvalt. Niemand kent hem. En terwijl DE BARON in steeds erger mate de schrik van Londen wordt, stijgt John Mannering, de meest gevierde man der Londense society, steeds hoger in aanzien. Zelfs zijn intiemste vrienden vermoeden niet dat Mannering DE BARON is... Slechts één is met zijn dubbel leven bekend: het ongewone, charmante meisje, wier gezelschap Mannering met groeiend verlangen zoekt. Zij bewaart haar geheim, totdat ten laatste de catastrofe komt. Zij redt hem uit de handen van de politie en bekend dat zij steeds geweten heeft wie eigenlijk DE BARON was. Het is een stormachtig slot; het laatste hoofdstuk is tevens het toppunt: gij zult brandend nieuwsgierig zijn het einde van dit boeiende feuilleton te lezen.

HEERLIJK
VERFRISSEND

MARTINI

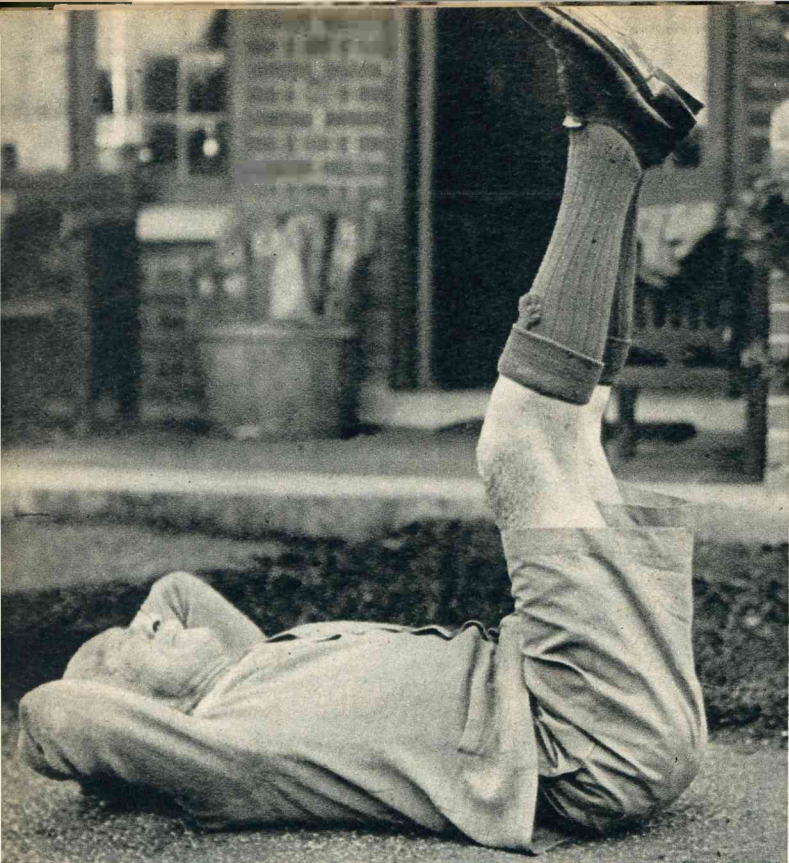
Als in een spiegel...

Als in een spiegel die de beelden blijvend vast zou houden, vindt U na jaren op GEVAERT foto's Uw beeld terug: scherp, frisch, levendig en getrouw.

Leg Uw liefste herinneringen vast op **Gevaert** film.

GEVAERT FILM

VOOR PERFECTE FOTO'S

Tachtig jaar... en nog zoo jeugdig als een jonge verkenners. Lord Baden Powell maakt nog geregeld zijn dagelijksche lichaams-oefeningen. Rechts: Zittend op het veldbed, dat zich op het balkon voor zijn kamer bevindt. Winter en zomer slaapt hij in de open lucht.

DE CHIEF SCOUT

HELD DER JEUGD

Er zijn voorzeker weinig mannen wier leven en werken uit deze dagen zoo op de verbeeldingskracht der jeugd van alle ras en standen werken, als dat van lord Baden Powell, den Chief Scout.

Eens was hij de befaamde jager en ruiter, winnaar van den beroemden Kadir-beker, verwierf hij lof op de Ashanti- en Metabele-expedities, werd hij voor het Britsche Imperium de held van Mafeking en was hij de organisator van het fiere corps der South African Constabulary.

Vijftig jaar was hij, toen hooge eer en ver doorgebrongen roem hem deelachtig waren, niet enkel als koloniaal militair en sportsman, maar ook als schrijver, jager, ja zelfs als acteur en teekenaar!

Vijftig jaar was hij al geweest, toen het plan rijpte, zijn „tweede” leven te wijden aan de jeugd, aan de training en de opleiding van jonge mannen tot gezonde, gereede en gelukkige staatsburgers, karaktervolle mensen, wier paraatheid niet onder zou doen voor hun hulpvaardigheid.

Voorwaar, een ideaal!

En is het dan niet verwonderlijk, dat deze groote leider zijn ideaal zoo dicht benaderd zag? Niet minder dan 3½ miljoen jongens en meisjes, mannen en vrouwen volgen hem in negenenveertig landen en dan zwijgen we over de vele oud-leden, die hem den grondslag voor hun latere leven danken. Arm en rijk, jong en oud, maar vooral jong, schaarde zich onder zijn symbool: den opgerichtten pijlkop, doorgaans de padvinderslelie genoemd.

Lord Baden Powell te New Delhi op de All-India Jamboree.

„Mik hoog” was zijn wekroep en „Weest paraat”, met andere woorden: leg op een hoog doel aan en sta altijd klaar om aan te pakken. En hij gaf de jeugd een wet, ’n belofte en ’n schema, dat haar karakter hielp ontplooiën en haar vrijen tijd doeltreffend besteden. De zintuigen werden ontwikkeld, het gevoel voor schoonheid en de religieuze zin aangewakkerd.

„Het spel van verkennen” noemde hij zijn „methode” en daarmee slaagde hij er in ’n jeugdbeweging testichten, die haar weerga in de geschiedenis niet kent.

Koningin Victoria, koning Edward VII, koning George V, koning Edward VIII en koning George VI, dus niet minder dan een koningin en vier koningen verleenden hem de hoogste onderscheidingen in

zijn eigen land voor de uitnemende diensten aan de beweging bewezen. Tot baronet en later tot eersten en erfelijk baron van Gilwell werd hij verheven. Nog tijdens de kroningsfeesten dit jaar in Engeland werd hem door koning George VI de zeldzaam verleende onderscheiding uitgereikt van de Order of Merit, een eereteeken, dat slechts door hoogstens vierentwintig mannen in ’t Britsche Imperium gedragen kan worden. Maar niet alleen zijn eigen land eerde hem, vrijwel alle hoofden van staat in de beschaafde landen van de wereld verleenden hem hooge onderscheidingen. Hij is immers de Chief Scout van de geheele wereld! Bij zijn bezoek aan het nationale kamp te Wassenaar in 1932 verleende onze Koningin den Chief Scout het Grootkruis in de orde van Oranje Nassau. Waarvoor die waardeering en eer, zult ge vragen, wanneer ge het spel van verkennen niet kent. Omdat B. P. zoo’n genialen greep gedaan heeft in het jongenshart. Waar dit hart ook klopte, in de beschaafde landen van Europa, in de rimboe van de Indiën of aan den voet van de sneeuwvelden in het hooge Noorden, hij wist het te pakken. Door zijn boek „Scouting for Boys” (Het verkennen voor jongens) wist hij hen te bereiken en thans nog, als tachtigjarige, is hij het levende voorbeeld van altijd opgewekte geestdrift, fitheid en stimulerende kracht.

Drieëneenhalf miljoen jongens en meisjes volgen zijn spoor, waarvan in ons land „De Nederlandsche Padvindders” onder leiding van zijne excellentie J. J. Rambonnet, den hoofdverkenners, 25.000 actieve padvindders telt.

Dit zal de vijfde maal worden, dat de Chief te midden van tienduizenden verkenners, uit alle delen van den aardbol te zamen gestroomd, kampeert.

Welk een gelukkig mensch, die in zoo’n mate zijn verwachtingen beantwoord zag. Welk een eer voor Nederland om deze vijfde Wereldjamboree binnen zijn grenzen te zien gehouden en Baden Powell als gast te mogen begroeten!

TON KOOT.

Bij het portretschilderij van den Chief Scout

DOOR DAVID JAGGER

Het op nevenstaande bladzijde afgebeelde portret van lord Baden Powell is een reproductie van het bekende „officieele” schilderij, bij gelegenheid van de derde Wereldjamboree den Chief Scout uit bijdragen van de padvindders der geheele wereld aangeboden. Op zijn beurt heeft B.P. het kunstwerk aan de opperste leiding der padvinddersbeweging aangeboden, zoodat het sindsdien een sierraad uitmaakt der Imperial Headquarters te Londen. Het is een uitnemend geslaagd werk van den befaamden Engelschen portretschilder David Jagger, telg uit een vooraanstaand schildersgeslacht, bekend vooral door zijn portretten uit de Engelsche adellijke en society-wereld. Onder meer is hem de eer te beurt gevallen een portret te schilderen van koningin Mary en koning George VI. Overtuigd als wij zijn dat een afbeelding van dit schilderij voor menig een kostelijk bezit zal vormen, hebben wij besloten een beperkt aantal losse exemplaren, op extra-zwaar papier gedrukt, aan onze abonnees beschikbaar te stellen tegen de geringe vergoeding van 25 cent, afgehaald bij onze hoofdkantoren, of 35 cent bij franco toezending, na ontvangst van postwissel.

HET SLOT VAN EEN DRAMA

DOOR ERIK CHRISTIANSON

Een drieregelig bericht in de „Dorpsbode van Stavgun” vermeldde kort geleden het overlijden van Jole Gunnar in Toronto, Canada. Dit bericht sloot als een scherm de laatste acte af van een zonderling drama. De oudere mensen in Stavgun kunnen zich Jole Gunnar nog goed herinneren. Hij was een schatrijke, maar vrekke en wantrouwige boer, die een dorps-schandaaltje veroorzaakte door op vijftigjarigen leeftijd om de hand te gaan van Ann Nielsen, het knapste meisje van het dorp, dat toen nauwelijks zeventien jaar telde. Hij liep een blauwtje, want Ann gaf de voorkeur aan Peter Kroone, die even arm was als verliefd en met wien zij heel gelukkig werd. Het sprak vanzelf, dat Jole Gunnar zijn rivaal in de liefde 'n hartgrondigen haat toedroeg, een haat dien hij demonstreerde door hem overal den voet dwars te zetten en te belasteren.

Dit alles was echter voorgeschiedenis. Het eigenlijke drama ving aan op den dag, toen Per Stephenson de gevangenis van Gothenburg ontvluchtte. Per Stephenson was een gevaarlijke moordenaar en de telegraaf verspreidde het bericht, dat hij was gevlucht in de richting van Stavgun en daar waarschijnlijk zou trachten zich van zijn gevangenskleeven te ontdoen voor een minder in het oog loopend costuum. In het dorp verwekte die onheilspellende verwachting een hevige consternatie en de mensen keken dien avond met buitengewone zorg de sluiting van hun deuren en vensters na.

Jole Gunnar hoorde eveneens van het gevaar. Hij dacht aan zijn kapitaal, dat onbeschermd in de kast lag, en besloot dien nacht te blijven waken. In den donkeren avond trad hij naar buiten om zijn geweer te laden en in de meening dat het magazijn leeg was, haalde hij eerst den trekker over. Op die onbedachte vingerbeweging volgde onmiddellijk de knal van een schot en het volgend oogenblik hoorde hij glas neerkletteren en den doodskreet van een man. Zijn huis grensde aan het armelijke lapje grond van Peter Kroone en tot zijn ontzetting zag hij achter het verlichte venster van diens huisje een schaduw voorover slaan. Hij begreep dat zijn kogel den man had getroffen, dien hij van alle mensen ter wereld het meeste haatte en hij begreep óók, dat niemand aan een ongeluk zou gelooven. Hij wierp zijn geweer weg, holde naar binnen en stopte zijn zakken vol met bundels banknoten. Toen verliet hij zijn huis, vluchtte de richting uit van Gothenburg en liet zich in den vroegen morgen door een visscher naar Christiansand overzetten. Den volgenden dag nam hij passage op een vrachtschip, dat naar Canada vertrok. Hij vestigde zich in Toronto en liet voorloopig geen mensch meer iets van zich hooren.

Jole Gunnar woonde ongeveer een jaar in Canada, toen de herinnering aan het noodlottige ongeluk hem begon te plagen. Vanaf het eerste oogenblik, dat hij die schaduw aan het venster voorover had zien slaan, had hij de overtuiging gehad, dat zijn schot doodelijk was geweest. Hij dacht aan het verdriet, waaronder Ann Nielsen gebukt moest gaan, en na een lange reeks slapeloze nachten besloot hij iets te doen, om haar leed althans eenigermate te verzachten. Hij kocht een lijfrente van

honderd kronen per maand voor haar en gaf de verzekeringsmaatschappij opdracht haar dit geld toe te zenden, zonder er den afzender bij te vermelden.

De zekerheid, dat zij nu althans voor gebrek gevrijwaard was, gaf hem eenigszins rust en twintig jaar lang ging elke maand een cheque van honderd kronen naar een bank in Gothenburg, die haar trouw doorzond naar Ann Nielsen in Stavgun. Toen kwam er een dag, waarop Jole Gunnar zich voor de eerste maal in zijn leven ziek voelde. De dokter verscheen, constateerde bronchitis en waarschuwde hem, nauwkeurig zijn voorschriften op te volgen. Maar de oude boer kon het in bed niet uithouden en veertien dagen later was hij er zoo slecht aan toe, dat er geen redding meer mogelijk was.

„Hebt u nog familie?” vroeg de dokter, om hem voor te bereiden op het naderend einde.

Jole Gunnar begreep de beteekenis van die vraag. De gedachte aan den dood verschrikte hem niet, doch wel bezwaarde hem nog altijd de herinnering aan zijn noodlottige onvoorzichtigheid. Hij vroeg om een geestelijke, bekende hem wie hij was en dicteerde hem een brief voor Ann Nielsen, waarin hij haar vergiffenis vroeg en haar bezwoer, dat hij Peter slechts bij ongeluk doodgeschoten had. Toen had hij nog de kracht zijn laatste wilsbeschikking te dicteeren en zijn handteekening onder het testament te zetten. Al zijn geld vermaakte hij aan Ann Nielsen en dat was meer dan genoeg, om haar tot de rijkste ingezetene van Stavgun te maken. Tegen het vallen van den avond keerde de dokter nog eens terug, maar zijn zorgen waren reeds overbodig geworden. Jole Gunnar was dood — uit angst voor de gevangenis als een balling gestorven in den vreemde.

Den dag nadat Jole Gunnar het tijdelijke met het eeuwige verwisseld had, kreeg de Zweedsche consul in Toronto kennis van zijn dood. Hij las den brief voor Ann Nielsen, bekrachtigde de geldigheid van het testament en zocht in zijn krantenarchief, of hij wellicht iets meer omtrent dit reeds vergeten drama te weten kon komen. Hij moest eenentwintig jaar teruggaan, om zijn nieuwsgierigheid eindelijk bevredigd te zien. Tien regels in het „Dagblad van Kopenhagen” wierpen een verbijsterend licht op de geschiedenis:

„Gisteravond is het dorpje Stavgun nabij Gothenburg het toneel geweest van een zonderling drama. Kort voor het invallen van den nacht drong de uit de gevangenis ontvluchte moordenaar Per Stephenson de woning binnen van het echtpaar Kroone, dat hij onder bedreiging met een revolver geld en kleeren trachtte af te persen. Hij weigerde te gelooven, dat er geen geld in huis was en stond juist op het punt ernst te maken van zijn bedreigingen, toen er buiten een schot viel, dat de vensterruit verbrijzelde en den gevaarlijken schurk midden in het hart trof. Het raadselachtige van de geschiedenis is, dat de politie den schutter nog niet heeft kunnen vinden. Men brengt dit raadsel echter in verband met de geheimzinnige verdwijning van een rijken boer, die omstreeks denzelfden tijd hals over kop zijn huis ontvlucht moet zijn...”

De Kodak Regular..

de camera voor het seizoen 1937!

PRIJS:
Fl. 37.50

Vlug laden door uitlichtbare speelhouder.

Sluiter tot 1/100 sec.

Afstandsmeter m. gemakkelijk afleesbare cijfers.

K A. f. 6.3.

Optische doorzichtzoeker.

Trilvrije beelden door rompontspanner.

en Panatomic Film..

de film voor betere opnamen!

- Panchromatische emulsie
- Atomisch-fijne korrel
- Ongekende speling in de belichtingstijd
- Onderscheidt alle kleuren

Kodak en Kodak Film - de ideale combinatie.

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KODAK-HANDELAREN.

Een snoesje van een blousje!

Model 379a

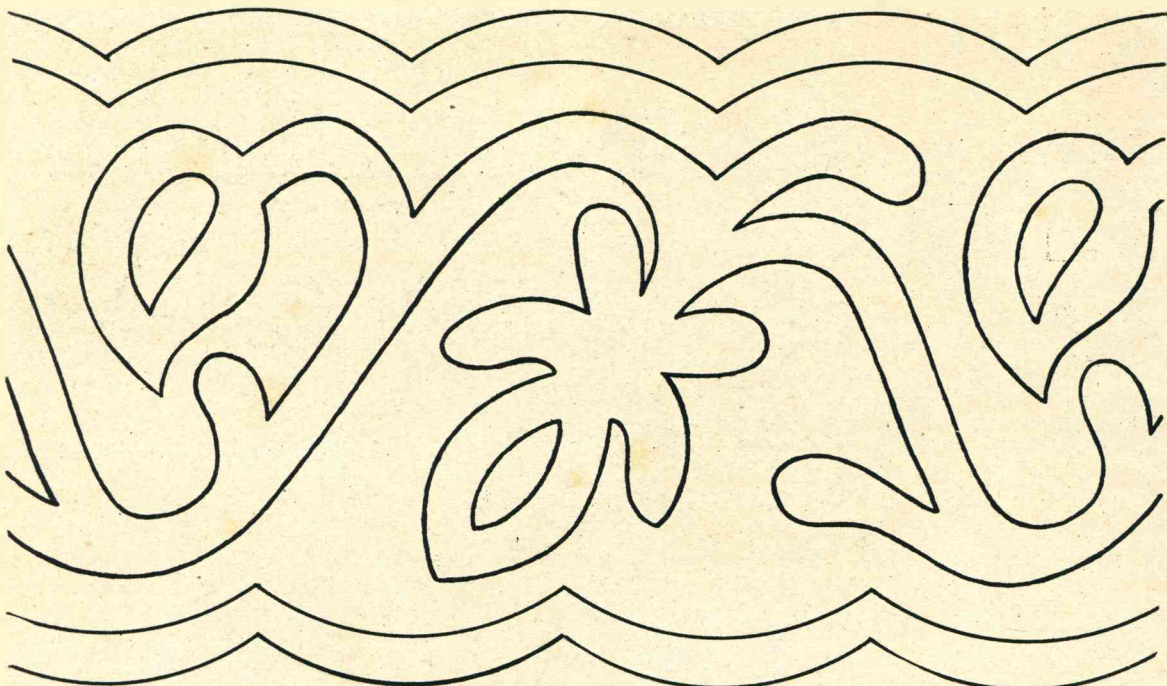
Van dit model kunt U patronen bestellen in de maten 40-42-44-46-48 à 20 ct. plus 5 ct. porto.

Deze mooie blouse, een model uit Zomerpracht 1937, kunt gij zelf maken. Hiervoor heeft gij geen knipcursus te volgen, of zelf een patroon te vervaardigen. Laat Uw stof niet ongebruikt liggen, maar bestel nog heden een Kant-en-Klaar-patroon! Gij zult zien hoe vlug en gemakkelijk U zelf zoo'n aardige blouse in elkaar kunt zetten.

Het resultaat is verbluffend!

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

Patronenkantoor Panora
Nassauplein 1 Haarlem

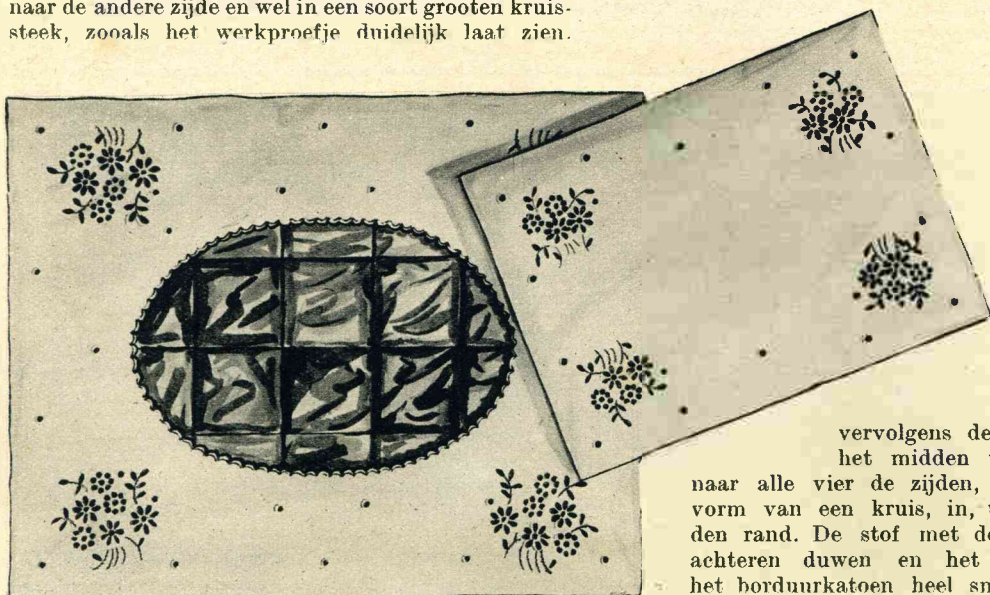
VOOR BABY'S WAGENTJE

TWEE KUSSENTJES EN EEN DEKENOVERTREKJE

Dit zijn twee prachtige handwerkjes, waarmee wij een jong moedertje zullen kunnen verrassen. Zoowel het schaduwwerk als het Engelsch borduurwerk zijn op het oogenblik weer bijzonder modern en met succes kunnen we dus van een der beide gegeven motieven gebruik maken.

KUSSENTJE IN SCHADUWBORDUURWERK

Het kussenovertrekje is 45×35 cm. groot en wordt gemaakt van fijne witte waschbare tule; het wordt over een voeringkussen van licht fraise zijde getrokken. Op een afstand van ongeveer 3 cm. vanaf den bovensten rand wordt een breed blader-motief in schaduwwerk aangebracht. Daartoe teekent men op een stukje glasbatist, dat ruim de breedte van den rand heeft, het motief, met behulp van de hierbij voor een gedeelte gegeven tekening, op ware grootte over. Dan rijgen we den reep glasbatist op de tule en wel zóó, dat deze niet meer verschuiven kan en het geteekende patroon aan den bovenkant komt te liggen, dus van de tule af en naar ons toe. Op het glasbatist wordt nu het schaduwwerk aangebracht, waarbij we tegelijkertijd ook telkens een stukje van de tule meewerken. Voor dit werk gebruiken we glanzende, witte borduurzijde of splijtgaren. We werken telkens van de eene zijde van den rand naar de andere zijde en wel in een soort grooten kruis-steek, zooals het werkproefje duidelijk laat zien.

Op den bovenkant van het overtrekje komt zoodoende een heele rij fijne steekjes, die precies hetzelfde zijn als gewone stik-steekjes, naast elkaar te liggen. Is het schaduwwerk af, dan knippen we de stof (glasbatist), die overblijft, met een fijn borduurschaartje voorzichtig weg. (Zie hiervoor de afbeelding.)

Langs het overtrekje 'n strookje van tule naaien en het dan over het voeringkussentje trekken.

KUSSENTJE EN OVERTREKJE IN ENGELSCH BORDUURWERK

Voor dit kussentje hebben we wit linnen batist nodig. Het is ook weer 45×35 cm. groot.

We teekenen het hierbij gegeven motieffje op ware grootte, door middel van carbonpapier, op de stof over, waarna we het gaatjesborduurwerk gaan uitvoeren.

Daartoe rijgen we de omtrekjes van rondjes en ellipsjes met een zeer fijn rijgsteekje, waarvoor we wit borduurkatoen nr. 25 of nr. 30 gebruiken (hangt af van de dikte van de stof), twee maal om en knippen

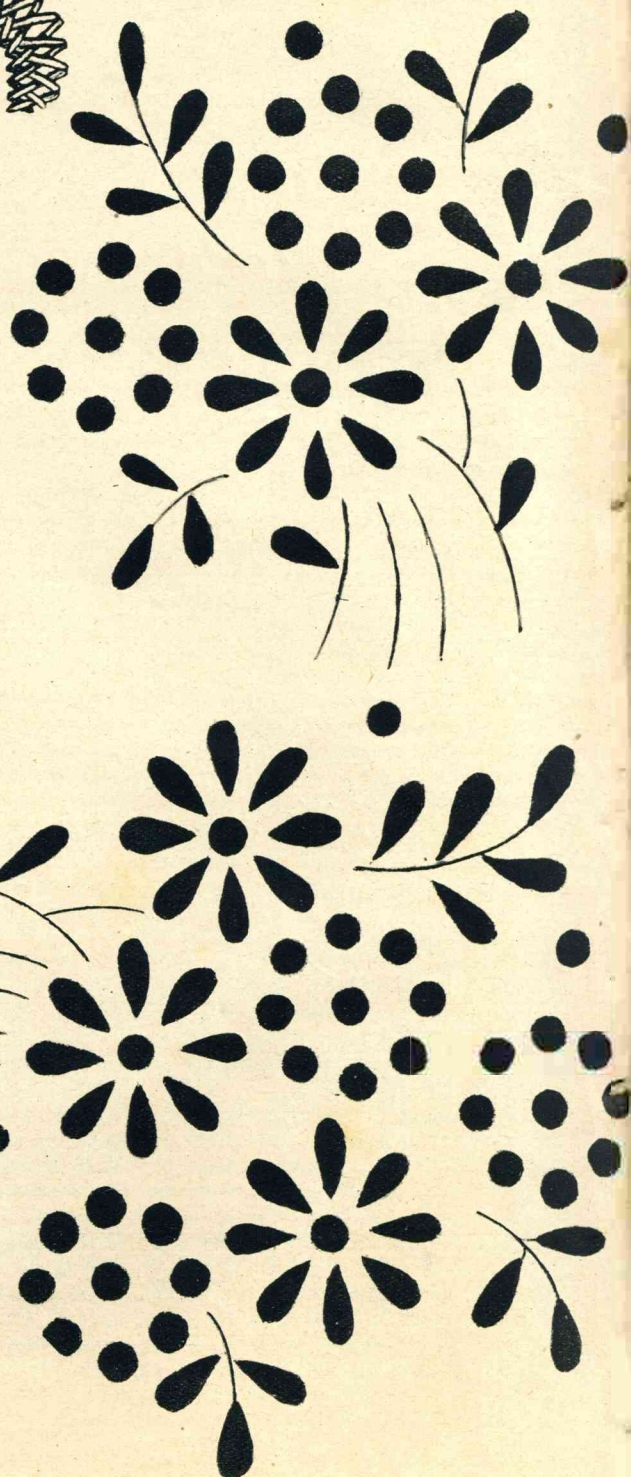
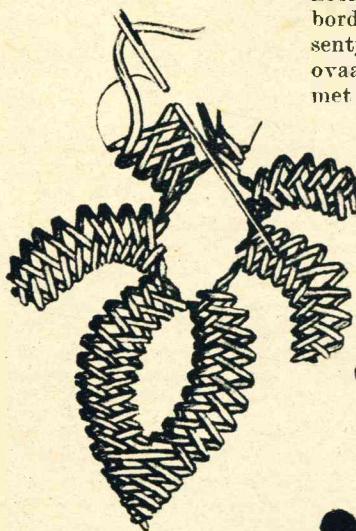
vervolgens de stof, vanuit het midden te beginnen, naar alle vier de zijden, dus in den vorm van een kruis, in, tot bijna aan den rand. De stof met de naald naar achteren duwen en het randje met het borduurkatoen heel smalletjes om-

werken met dicht op elkaar gewerkte steekjes. De enkele lijntjes worden in steelsteek uitgevoerd.

Ten slotte de ronde gaatjes nog even met een beenen vetergatenpriem bewerken om den vorm zoo mooi mogelijk te krijgen.

Het overtrekje wordt ook weer gemaakt van wit linnen batist. Voor de afmetingen houdt men rekening met de grootte van het dekontje. In de vier hoeken borduren we weer de motieffjes in Engelsch borduurwerk op dezelfde wijze als dit voor het kussentje werd beschreven. In het midden wordt een ovaalvorm van schulpjes geborduurd, waarvoor men met een cent of kwartje den vorm van de schulpjes op het batist teekent (dubbele lijntjes), deze omrijgt en met rijgsteekjes invult en ten slotte met hetzelfde borduurkatoen als van de motieffjes in festonneersteek bewerkt. Daarna langs de randen uitknippen.

ONZE GROOTE DOCHTERS

Onze groote dochters, brengen ze ons niet vaak tot wanhoop? „Ik weet niet meer, wat ik met haar beginnen moet,” klaagde laatst een moeder bij mij haar nood. „Vroeger was Annie altijd even gezellig en vrolijk in huis en nu... Ze is humeurig en opstandig, gaat altijd dwars overal tegen in, en heeft zelfs dagen, dat ze niet tegen me wil spreken.”

Het is te begrijpen, dat een moeder zich over een dergelijk gedrag van haar kind ongerust maakt, dat ze er verdriet over heeft. En toch, wanneer we ook eens nagaan, hoe moeders vaak tegen haar dochters optreden — met de beste bedoelingen natuurlijk — dan is die opstandigheid dikwijls zeer goed verklaarbaar.

Een voorbeeld:

Annie kondigt aan, dat ze 's avonds naar een verjaardagsfuijfe van een vriendin gaat, drie huizen verder in dezelfde straat.

„Je gaat?” komt moeder. „Kun je dat niet eerst vragen? En wie komt er nog meer? Ik heb liever, dat je thuis blijft. Dan weet ik tenminste, waar je bent.”

Dat is het begin, en ook al mag Annie ten slotte toch gaan, het eerste enthousiasme over het „uitje” is al weg.

Een oogenblik later, als Annie met een jurk beneden komt, is het: „Trek je die jurk aan? Die moet toch nog gestreken worden.”

Annie antwoordt, dat ze dat juist van plan was, waarop moeder reageert:

„Wil je die mooie jurk zelf strijken? Begin daar asjeblieft niet aan. Laat mij dat liever doen.” En tegelijkertijd wordt Annie het strijkijzer al uit de handen genomen.

Verwondert het u nu eigenlijk nog, dat het meisje ten slotte opstandig en boos wordt?

„Het lijkt wel, of ik nog een kind van drie jaar ben. Niets wordt er aan mij toevertrouwd en van alles wat ik doe moet ik rekenschap geven.”

Misverstand van beide kanten en toch meenden en moeder en Annie het beiden zoo goed.

Moeder maakt zich bezorgd over dingen, waar het meisje nog niet over denkt, waarover ze niets weet, niets kan weten misschien. Het opgroeiende halfvolwassen meisje daarentegen wil zelf experimenteren, zelf probeeren, zelf haar eigen weg in het leven gaan bepalen. Halfvolwassen meisjes — en ook jongens — zij voelen het groeiende leven in zich. Zij zijn in sommige opzichten al geheel of gedeeltelijk volwassen, en toch aan den anderen kant in zoo veel dingen nog kind. Is het dan niet vanzelfsprekend, dat dit wel eens tot conflicten moet leiden?

Daar staat moeder met al haar ervaring, haar goeden wil om haar kind te helpen, te behoeden voor teleurstellingen, en daartegenover staat het opgroeiende meisje, onervaren, onwetend, besluiteloos, aarzelend soms, maar met een zeer sterken drang naar zelfstandigheid. Ze wil alléén handelen, alléén probeeren, zonder door raadgevingen, en in haar oogen „bedillierij”, van anderen lastig gevallen te worden.

En hoe moeilijk het een moeder ook dikwijls vallen zal, zij moet in die moeilijke periode leeren afwachten, leeren lijdelijk toezien, ook al weet zij, dat er zonder haar tusschenkomst wel eens iets verkeerd zal gaan.

Zij moet slechts haar dochter laten voelen, dat zij het goed met haar meent. Zij moet in dien moeilijken tijd vooral de liefhebbende kameraad zijn, bij wie haar kind ten slotte altijd weer terecht kan, zonder dat haar na een mislukking harerzijds verweten wordt: „Heb ik het je niet gezegd? Had maar naar mij geluisterd.”

Op die manier groeit het halfvolwassen meisje uit tot een flinke zelfstandige vrouw, die later altijd haar moeder dankbaar zal zijn, omdat ze in de moeilijke overgangsjaren in haar zoo'n krachtigen steun gevonden heeft.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag: Pouletsoep.
Roastbeef.
Spercieboonen.
Aardappelen.
Bessencreme.

Maandag: Koud vleesch.
Sla.
Aardappelen.
Havermoutshotel.

Dinsdag: Gestooftde varkenslapjes.
Tuinboonen.
Aardappelen.
Marmeladebroodje.

Woensdag: Runderrolletjes.
Versche capucijners.
Aardappelen.
Röd-gröd met vanillesaus.

Donderdag: Capucijnersoep.
Gehakt.
Tomaten in een vuurvast schoteltje.
Aardappelpuree.

Vrijdag: Kaasroquetjes.
Bloemkool.
Aardappelen.
Drie in de pan.

Zaterdag: Bloemkoolsoep.
Gebraden ribstuk.
Andijvie.
Aardappelen.

NUTTIGE WENKEN

Hard en leelijk geworden sponzen kunnen we opknappen door ze een nacht in water te zetten, waarbij een scheut azijn of wat citroensap is gevoegd.

Wanneer we een kussen overtrek met voering willen vernieuwen, dan doen we verstandig, het oude overtrek aan één kant open te knippen, de uiteinden van de beide overtrekken dan met een grooten steek aan elkaar te naaien en zoo de veeren van het oude kussen op gemakkelijke wijze in het nieuwe te schudden.

Om zout droog te houden kunnen we enkele rauwe rijstkorrels bij den voorraad voegen, die echter niet al te groot mag zijn, wil het middel succes sortieren.

Doffe plekken op hout verdwijnen vaak door herhaaldelijk wrijven met een flanellen lapje dat tevoren een weinig verwarmd is.

Badmutsen mogen nooit nat worden weggeborgen en het is ook verkeerd, ze pal in de zon of vlak bij de kachel te laten drogen. Om vastplakken te voorkomen, is het aan te raden, wat talkpoeder op het gummi te strooien.

Houdt het steeds bij de hand dit ideale snelverband

Hansaplast
„elastisch”

Overal en op ieder oogenblik kunt U dit noodig hebben om een kleine wond veilig en afdoende te verzorgen. U voorkomt hiermede infectie en ondervindt geen hinder meer van de wond. Hansaplast „elastisch” is verkrijgbaar vanaf 15 Cent.

Gratis

NIVEA TOERISTENKAART

voor Wielrijders, Wandelaars en Automobilisten!

Koopt nog heden Nivea, dan ontvangt U gratis en naar keuze één der mooie in 6 kleuren uitgevoerde Toeristenkaarten, bij verpakkingen vanaf 40 ct.

Nivea bevat Eucerit, het versterkingsmiddel voor de huid. Dat vermindert het gevaar voor zonnebrand, terwijl de huid vlug en mooi bruint. Doch ook bij bedekten hemel of plotselinge afkoeling maakt Nivea U minder bevattelijk voor kouvatzen. Daarom luidt thans het parool:

Trek er met deze kaart op uit!....

....maar eerst Nivea op Uw huid!

Herstelt De Natuurlijke Blankheid Van Doffe Verkleurde Tand

Kolynos verwijdert snel aanslag en verkleuring en maakt de tanden weer mooi en blank. Probeer Kolynos en let eens op het verschil in blankheid en schittering van Uw tanden.

Wees zuinig—koop de groote tube

14H

KOLYNOS
TAND CREAM

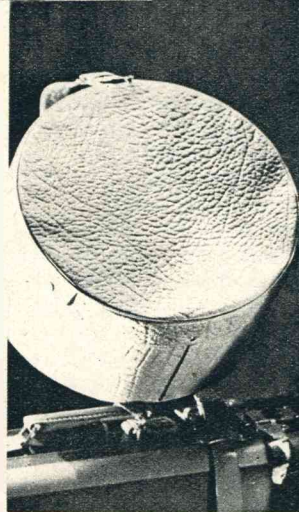

OP REIS

'n Mantelpakje van losse Engelse stof, waarvan het jasje ook op een effen jurkje gedragen kan worden, is een welkom attribuut voor de reis-garderobe.

Ruiten jassen staan sportief, maar dienen gereserveerd te blijven voor lange slanke figuren.

Tweed is uitermate praktisch voor op reis, daar het niet besmettelijk is en, mits gekozen in neutrale kleur, op verschillende jurken en bij diverse hoeden gedragen kan worden.

Foto links: Een vlotte cape op een jurk van hetzelfde materiaal vormt een elegant reistenue, dat vooral de Fransche vrouw bijzonder waardeert.

Foto rechts: Voor bergtochten zijn vesten van suède of varkensleer ideaal. Geheel nieuw is de ceintuur, met de tasch eraan bevestigd.

GEZELLIGE REGENJASSEN

364a. Regenmantel met onzichtbare sluiting, steekzakken, rug met rugstuk. Benodigde stof: 3.25 m. à 140 cm. breed.

365a. Regencape, rug met naad, hoog gesloten. Benodigde stof: 2 x de lengte der cape à 130 cm. breed.

366a. Regenmantel, ruglanmodel, staand kraagje, opgestikte zakken. Benodigde stof: 3.25 m. à 140 cm. breed.

Verkrijgbaar in de maten
40, 42, 44, 46, 48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums die ontleend zijn aan het modaalbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor compleet, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenste maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”
NASSAUPEIN 1. HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

J. K. V. De recepten van advocaat en boerenjongens laten wij hier volgen: Advocaat: 6 à 7 eieren, 250 gram suiker, een stokje vanille, 1 dl. persico, ½ dl. water.

Scheid de eiwitten van de dooiers. Haal het merg uit het vanillestokje en voeg dit met de helft van de suiker bij de dooiers. Roer deze massa met een houten lepel zoo lang, tot ze dik, wit en schuimig is (ongeveer een kwartier). Voeg er dan de persico en het water bij en tevens den brandewijn en de rest van de suiker. Roer de massa opnieuw goed door elkaar en zet ze in een pan met water, dat bijna kookt. Roer met een houten lepel, tot de massa stijf begint te worden, maar zorg ervoor, dat de dooiers niet gaan schiften.

Klop het eiwit zoo stijf mogelijk en roer dit, wanneer de eierdooiermassa is afgekoeld, er doorheen. Bewaar den advocaat in goed schoongemaakte flesschen. Laat den advocaat, indien mogelijk, eenige dagen staan voor hem te gebruiken. Hoe langer de advocaat staat, hoe beter hij wordt.

Boerenjongens: 1 liter brandewijn, 1 stokje vanille, 500 gram sultana-rozijnen, 300 gram suiker, 3 dl. water.

Verwijder de steeltjes der rozijnen en wasch ze eenige malen in warm water. Laat ze op een vergiet uitdruipen. Breng de rozijnen met het water en de suiker aan de kook en laat het gespleten vanillestokje eenigen tijd meentrekken. Zijn de rozijnen voldoende opgeweld, dan de pan van het vuur nemen. Voeg er, wanneer de massa afgekoeld is, den brandewijn bij en doe de boerenjongens in goed schoongemaakte stopflesschen. Gebruik ze pas na eenige weken.

Mev. v. D. te Lith. U kunt den bont

kraag prachtig schoonkrijgen door afwrijven met zemelen, die u tevoren in een bakblik verwarmt. U moet telkens nieuwe zemelen nemen, net zoo lang tot ze schoon blijven. Wanneer u de zemelen niet verwarmt, kunt u behalve hiervan ook gebruik maken van een weinig benzine. Oppassen met vuur en het werkje liefst buiten verrichten, anders toch zeker bij een open raam!

Mevr. J. K. te Amsterdam verzocht ons om het recept van jachtschotel, dat wij hier laten volgen.

Jachtschotel (6 personen)

1 kg. gekookte aardappelen; 500 gram koud vleesch; 4 zure appelen; 200 gram ui; 7 ½ dl. water, waarin een paar bouillonblokjes zijn opgelost of 7 ½ dl. magere jus, wat paneermeel en 20 gram boter.

Maak de aardappelen fijn en hak of maal het vleesch fijn. Snipper de uien en braad ze in wat boter bruin. Snipper ook de appelen en leg in een vuurvast schoteltje telkens laag om laag wat van het vleesch, de aardappelen, de uien. Strooi hier en daar wat van de gesnipperde appelen en bedek het bovenste laagje met wat paneermeel, nadat men eerst de jus of bouillon erop gegoten heeft. Leg op het paneermeel hier en daar een klein stukje boter en laat het gerecht gedurende 1 à 1 ½ uur in den oven staan om er een bruin korstje op te laten komen.

Mevr. K. M. te Delft. In het nummer van 18 Febr. ll. kunt u de beschrijving van 'n gebreide dames-directoire, waarvan de pijpjes gedeeltelijk kunnen vervallen, vinden.

Verzoek genoteerd van: Mevr. J. v. d. Z. te Rotterdam

Een
paar
druppels

echte Lohse Uralt
Lavendel op Uw
voorhoofd en slapen,
of in Uw handen
gewreven, zijn heer-
lijk verfrisschend op
warme zomerdagen.

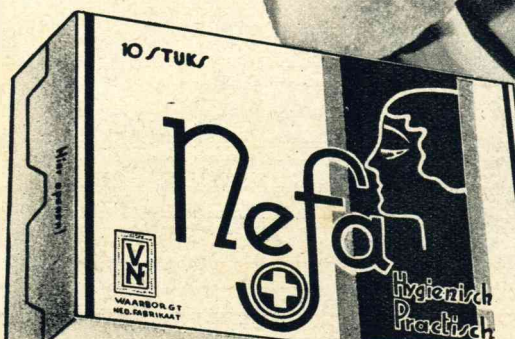
In eleganten zakflacon
slechts 75 cent

ZONNESCHIJN!

Ook in de moeilijke dagen kunnen moderne vrouwen genieten van sport en spel — dank zij Nefa, het ideale damesverband. Nefa is volkomen onzichtbaar bij elke kleeding, practisch, veilig en hygiënisch.

ORANJE 25 ct.
BLAUW 35 ct.
GROEN EXTRA 50 ct.

100% Nederlandsch fabrikaat. Nadat de Rijksnijverheidsdienst zich in onze fabrieken heeft overtuigd, dat Nefa werkelijk 100% Nederlandsch fabrikaat is, werden wij gerechtigd tot het voeren van nevenstaand controlemerk.

